

DĚJINY

o b c e

POHOROVICE.

s e p s a n ě

J O S E F E M - P O L A N S K Ý M

r e d á k e m

s P O H O R O V I C ě p. 20.

ve věku 74 r o k y .

v r. 1968.

I. DĚJINY obce POHOROVICE.

Obec Pohorovice, postavena a založena byla, podél okresní silnice, vedoucí z Protivína do Skočic. Pojmenování její ve starých pamětech, uváděno bylo: Podhořovice, Podhorovice a Pogorovice. Pojmenování toto, pravděpodobně povstalo od polohy místa. Výškový bod její jest 420 m nad hladinou mořskou. Na přilehlém Hovorků vršku, na severní straně, zaznamenan jest, výškový trigonometrický bod 453 m.

Procházející okresní silnice od Protivína ku Skočicům, na zátočině nad Pohorovicí u Komorů stodoly, dělí se na tři směry. Okresní silnice, zatačí se na stranu jižní, směrem ku Skočicům 1/2 hod. vzdál. Od zatačky směrem rovným západním, na horu, vede obecní spojovací cesta do Albrechtic, 3/4 hod. vzdálené. Na stranu severozápadní a severní, odbočuje z tohoto rozcestí obecní spojovací cesta, na státní dvůr Dvorce, 1/2 hod. vzdálený, který jest osamoc. Od tuž pak 3/4 hod. probíhá tato cesta dále, směrem severovýchodním, kolem božovické bašty (tvrze) do Budičovic a Skal.

Od rozcestí okresní silnice (za komorů stodolou) na komorů vršky k Albrechticům a šenkýřů vršky ke Dvorcům v průhoně, lemovány jsou po obou stranách, vyvýšenými hliněnými svahy, porostlými šípkovými, trnkovými a luhovcovými trnami. Půvch svahů, porostlý jest částečně dubovými stromy.

Okolní vesnice a města jsou:

Na stranu východní, na okresní silnici, přilehlá jest vesnice Aloub. Dále tímto směrem, na okresní silnici ku Protivínu, 1/2 hod. vzdálena jest vesnice Chvaletice. Do Protivína jest z Pohorovic 1 a 1/2 hod. cesty. Na stranu jižní východní vede z Pohorovic, nová okresní silnice, postavená v roce 1927 do obce Křtětice 1/4 hod. vzdál. a za Křtětici vyústuje na státní silnici k Vodnanům, od Pohorovic 1 a 1/4 hod. vzdál. Na stranu jižní obec Lidmovice, 1/4 hod. vzdál. spojená špatnou vozovou cestou. Směr a vzdálenost ku Skočicům, Albrechticům, Dvorcům, Budičovicům a Skalám, jest již uvedeno.

V nejstarších pamětech, co se nám podařilo opatřit, píše se o Pohorovicích, jako samostatné obci a v roku 1228 že patřila ku zboží kláštera sv. Jiří na Hradčanech v Praze. V tuto dobu píše se také o panství Slavníkovců, z kterého pocházel také sv. Vojtěch, se sídlem Netoliců u Zvíkova.

Tehdy moc vévodů Zličanských, dosáhla svého vrcholu, tak že jim byla poslušna asi třetina Čech. Po pádu Slavníkovců, prodány byly tyto panství knížatům pražským. Dále se píše, že r. 1233 v kraji Matoliském, patří ku klášteru sv. Jiří, Pohorovice, Radčice, Strunkovice a Loužná. V roce 1305 tento klášter také měl městečko Heřman, ale bez kostela, který patřil k prebendě kostela Vyšehradského. V tuto dobu patřili k Heřmani blízké vesnice. Také i Štětice a Humnany.

Kolem roku 1300 byli Čechy rozděleny na 52 župy. Župa Volynská, byla 29tá se župním hradem Volyn, kamž patřili Pohorovice. Ve 13. století v Pohorovicích bylo manství. Manové měli svobody, také od králův vysazené. Byli služební ke Zvíkovu. Jejich povinností byla hlavně služba válečná. Byli pěší, neb s konny zbrojnými.

Také se zde uvádí v tuto dobu zmínka o dvou dvorech. Pojmenování těchto dvorů se neuvádí, až v pozdější době, které často měnili pojmenování a to pravděpodobně podle svých držitelů a v pozdější době majitelů. Dvůr v Pohorovicích v roce 1550 pojmenovaný Koudelovský svobodnický. V tu dobu bylo v obci 8 svobodnických domů a to 2 dvory a 6 usedlostí (chalup) na svobodných pozemcích. Tyto svobodnické domy nerobotovali. To byli: čp. 8 a 18. svobod. dvory. pak č. 9, 15, 17, 20, 10, a 23.

Dvůr Koudelovský jest nynější usedlost čp. 8. Toto pojmenování udrželo se na této usedlosti až do roku 1920. Dvůr čp. 18. pojmenován byl Dolejší Koudelovský dvorec. Nynější usedlost Fr. Dvořáka. Další správy o těchto číslech, budou uváděny v podrobných popisech majitelů, nynějších usedlostí pozůstalých z těchto dvorců. Tyto 8 svobodnických domů, tedy i ty dvorce, patřily pod správu starosty svobodníků v Klášterském mlýně u Hor Kašpárských.

V 15tém století, byla země rozdělena na kraje. Pohorovice patřily do kraje Prácheňského. Roku 1590 prodal Štěpán Vamberský z Rohatec, dva dvory obci Písecké, a něco dědin za 4.750 kop grošů, která t. r. ostatní části vsi, koupila od Jindřicha Březského z Ploskovic, což roku 1640 prodáno bylo Mikuláši Diviši Radkovci z Mirovic na Drahonicích. Od roku 1623, tedy bezprostředně po bitvě Bělohorské, držel v zástavě statek Božejovický, s panstvím Píseckým a dvěma díly vesnice Pohorovic, do roku 1635 zlé pověsti, Martin de Huerta.

Popis tohoto zlé pověstného cizáckého vojevůdce, Martina Hoefa Huerta, který krátký čas, po bitvě Bělohorské, držel v zástavě i naší vesničku Pohorovice.

Narodil se v druhé polovici 16tého století v Nizozemsku, z rodiny která sice užívala erbu, ale byla však docela chudá. Martin provozoval v mladých letech, řemeslo krejčovské. Opustil dílnu, odešel se svým bratrem Petrem do tábora pověstného Don Baltazara Marradase, jenž zbíral vojsko, pro Španěly a Rakousko a dal se najmout jako prostý jezdec. Svoji odvahou a zmužilostí, přivedl to již roku 1609 na rytmistra a byl i se svým bratrem Petrem, povýšen od císaře Rudolfa II. do stavu šlechtického. V Rakouských službách císařských, byl se svými vojáky, téměř výhradně v jižních Čechách. R. 1619 stal se po dobytí Písku jeho velitelem. S účastí se později dobývání Tábora, Třeboně, Domažlic, Klatov a Vorlíka. Roku 1621 stal se držitelem panství Kolín-

ce. V roce 1623 dány mu do zástavy Královský Hvozď Písek s vesnicemi, mezi nimi i Pohorovice. Kašperské Hory a jiné statky komorní a sice na krytí účtů, který předložil královské komoře, na vydržování vojska i za hotově půjčené peníze.

Příchod Králováků do Pohorovic, byl někdy v té době, kdy byli pod ochranou Huertovou. Tento když dostal Královský Hvozď do zástavy, zacházel s nimi jako s nevolníky. Zda odešli do Pohorovic dobrovolně, pod dojmem stráty svých práv a neb byli-li tam dosazeni, ku zvýšení výnosu pozemků z rozkazu Huertova není známo. Později dostal Huerty, ještě několik domů v Praze, statek Měčín u Klatov a roku 1628 koupil za 55.000 zl. Velhartice, Mikrosuky a nemilkov, k čemuž se mu dostalo ještě povýšení, do stavu panského s titulem, svobodný pán z Velhartic.

Huerta přivedl to jako v pohádce. Z nepatrného krejčího, až na mocného generála a svoji hrabimostí na velkého zbohatlíka. S lidem českým jemu cizím, zacházel nelidsky, podle vzoru svého bývalého pána a odchovatele Maradase, tak že obecně zván byl, metlou Boží. Zemřel r. 1635 na Velharticích a podle svého přání, pochován byl v kostele Františkánů u pany Marie Sněžné v Praze, před oltářem, který dal sám zřídit.

Po smrti Martinově, vyplaceno jest panství od vdovy roku 1639 a svěřeno ku spravování komisařů Jindřichovi Hiebsteinkému, z Kolovrat a Oldřichu Adamovi Popelovy z Lobkovic a Mikuláši Dýnovi ze Strítěže, kterým bylo poručeno, aby část panství píseckého prodali a penězi takto strženými, dlužníky jim nařízené uspokojily.

V tu dobu, byla vesnička Pohorovice, rozdělena na tři díly a totiž:

2 dvory, robotníky a královské svobodníky, kteří se spravovali rychtou v Kašperských Horách, kam patřili jejich vrchnostenským úřadem.

Odprodáním částí panství píseckého v roce 1640, byla tvrz Božejovice (Božovice) s mnohými vesnicemi, mezi nimi jsou také dva díly Pohorovic, Mikuláši Diviši Radkovicovi z Mirovic na Drahonicích, kdež zůstaly až do konce 17tého století. Roku 1700 koupil dědiny k Božejovicům a Drahonicům i s vesnicí Pohorovicemi, kníže Ferdinand Schwanzemberg a připojil je ku panství Protivínskému.

Podrobnější správy o naší vesnici dovidáme se z roku 1650 při sepisování tak zvané berní ruly. Roku 1650 usnesly se totiž stavové na sněmu, zavéstí řádný způsob daní. Hlavní příčinou k založení tohoto katastru, byly neutěšené tehdy finanční poměry, kdy i přes s cela libovolné zvyšování robot a dávek poddaným šlechtou, nebylo možno sehnati úhrady, potřebné k udržování chodu veřejné správy.

Nepatrný hlouček, ani né celého půl milionu lidí vesnických, který se zachoval v naší vlasti, po válkách třiceti letých, museli nésti se stavem městským výhradně stále roztoucí břemeno daní a příspěvků na potřeby válečné. Stavové vyšší dovedli jak je patrné, při sestavování katastru, vymknouti se s poplatností a převéstí z větší části, všecka břemena na svoje poddané.

501. 4.
Né jenom to, že vrchnost chtěla dobře žít a vésti pánský život, proto rok od roku zvyšovali poplatky a roboty. Dále jest uváděno, že vedle sil lidských, musil býti přibírán, též hovězí i konský dobytek sedláků k robotní práci. Na tom ještě nebylo dosti, museli i dobytek pánský na útraty podaných chován býti.

Není proto možno, se nám diviti, že již k vůli těmto břemenům, lid selácký tehdaž ze svých usedlostí, houfně utíkal v některých krajích a v cizině se raději těžké práci oddával, nežli by doma, při namáhavé práci, ještě hlad trpěl. Dálo se tak ovšem ke škodě našeho národa. Na opuštěných statcích, usídlovali se potom cizinci, kteří se bohužel až do dnes udrželi a to ne snad proto, že by byli bývali houževnatější nežli náš lid, ale hlavně proto, že jim bylo cizáckou šlechtou nadržováno, jak již v tomto popisu, jest o Martinu de Huertovi uváděno.

Prácheňský kraj, zůstal celkem germanisace (poněmčování) uchráněn, za což máme co děkovati, četné drobné české šlechtě, na Prácheňsku usedlé a to snad hlavně, známé náročnosti jihočeského sedláka, který i přes sebe větší útisk, zůstal na své hroudě věrným. Jak jest již z předu uvedeno, obec Pohorovice, rozdělena byla na tři kategorie.

První díl byli dva dvorce. Tak zvaný dvorec Koudelovský, který byl s počátku asi v celku a měnil své pojmenování, podle jejich držitelů, kteří se často měnily, neboť tyto dvorce a vesnice, byly bývalou šlechtou, jeden druhému přeprořádány a zastavovány. Stabilmější držení těchto dědin a dvorců, počalo až od roku 1650. Jak se často měnily tyto držitelé a majitelé, jest patrné z uvedených dat. Tak že vesnička Pohorovice s jejími dvorci patřila v roce 1574 ku zboží Heřmanskému. Roku 1585 držel tyto Štěpán Vamberský z Rohatec na Božejovicích. Roku 1590 patřili městu Písku a roku 1623 až do roku 1649 patřily zlověstnému Martinu de Huertovi.

Od roku 1650 jest uváděn na dvorci Koudelovském Vavřínek Koudela. Na velký pátek v roce 1668 večer, vypálil někdo příbytek Vavříny Koudela, na dvorci Koudelovském v Pohorovicích. Podezření bylo na Vavřínce Kučeru, syna kloubského pastýře. Tento dvorec rozdělen byl na dva dvorce a totiž: V čís. 8. svobodnický dvorec Koudelovský a v čís. pop. 18. Dolejší Koudelovský dvorec! Ze rozdělení byli, nasvědčují tomu jejich pozemky, které jsou souvysle vedle sebe. Další popisy o těchto dvorcích jsou u jednotlivých čísel pop. 8 a 18. a usedlostech těchto dvorců a jejich majitelích.

Ještě poznámku o rodu ~~e~~ rodu Říhových na dvorci Koudelovském.

V roce 1788 jest zapsán majitelem Václav Říha, jehož dcera Kateřina byla provdaná. Spolu se svým bratrem Františkem, prodali v roce 1870, tento dvorec čili usedlost **M a t ě j í H o l e č k o v i r o d á k u z e S t o ž i c u V o d n a n, z a 18.000 zlatých.** František Říha přestěhoval se potom do **O s l o v a, u P í s k u** a jeho synem byl známý českobudějovický,

biskup **M a r t i n Ř í h a .**

K vůli zajímavosti vypisují, jak vypadala, taková danová příznávací tabele, u svobodníka, jejíž sepsání předcházelo, stanovení danového podkladu.

V kraji Prácheňském.

Svazek 17.
Tereziánský katastr
Svobodný dvorec.
Pohorovice.

Příznávací tabele ze dvora svobodného ve vsi Pohorovicích.

Já níže psaný, na ten čas držitel tohoto statku Koudelovského, příznávám se tímto:

Tak, jakož toho císařská v Germánii ve Španělich, Uhřích, v Čechách, královská milost na nejpodanéjší žádost a prosbu vzácných pánův, stavův v království Českém nerovnosti v nacházející se usedlosti v statek uvéstí, nejmilostivěji povoliti ráčila.

Podle toho, k žádosti činění tomu, co u toho císařská a královská milost, od nich vzácných pánův na ruku dáno a od milosti císařské a královské, nejmilostivěji povoliti a probírováno, též skrze královskou místodržitelenskou kancelář, pod datem 15 Aprilis 1713 v prošlých patentův, na teliko tam se nacházející obsaženosti jsem považil, ale také ty, v tabely specificované a ode mně, neb mého statku držící grunty, na ten způsob, jak nedotčený patenty, obsahující, dobře examiníroval a vyšetřil.

Při tom následovně, při mém statku držící Domikália jsem vynalezl, jakš uvnitř následuje.

16 Juli 1713.

Revidit:
Jgt. Uraguert.

svobodníkovo
pečet.

Jan Koudele
svobodník.

Tabela v níž jsou potom podrobně sepsány polnosti a hospodářské zvířectvo, je podepsána mimo komisaře, osobami k soupisu stanovenými.

Bartoloměj Michal jako lichtář.
Martin Hošek " konšel.

Dále přicházejí poddaní (robotníci) to byli: sedláci, chalupníci a domkáři. Za 1 osedláho se počítal 1 sedlák, kteří robotují, robotou potažní 4 chalupníci počítáni jsou za 1 sedláka a 8 domkářů za jednoho sedláka. Robota byla potažná i pěší. To jest sedláci robotovali s potahy, někdy dle potřeb i pěší. To je osobní práce ruční. Což mívali rozdělené na určité dny v týdnu. Chalupníci a domkáři robotovali ručně. Kromě robot dávali pánům plat o sv. Jiří a o sv. Havle na penězích. Obyčejně i kůry (kuřata a slepice) někde dávali i ospy, t. j. sypali jistou část obilí.

V obci Pohorovicích, dne 18 srpna 1654 jest uveden tento u-
 sedlík, v berní ruli v daňovém seznamu na panství Protivín.
 Pavel Komora čp. 7. v Pohorovicích:
 se svými 24 strychy poli, 4 voly, 4mi kravami, 2ma jalovice-
 mi, 4mi ovceci a 3mi kusy vepřového dobytka. Je veden jako
 nově usedlý. Tato usedlost bude jedna z nejstarších od r. 1654
 do roku 1837, tak že tento rod po meči, potrvál na tomto statku
 skoro na 2 století. Podrobnější popis, jest uveden u čp. 7. jed-
 notlivých usedlostí.

V roce 1705 bylo v Pohorovicích 26 domů, z nich 2 svobodné dvory,
 6-usedlostí (pop. čísel) na svobodných pozemcích, celkem 8 domů,
 kteří nerobotovali. Ostatních 18 domů, byli podmíněni robotová-
 ní a to byli 4 sedláci a 14 chalupníků a domkářů.

Seznam usedlostí, dle gruntovní knihy vsi Pohorovice z r. 1705
 na panství Drahonickém, uložené u okresního soudu ve Vodnanech,
 podle čísel:

- č. 1. Chalupa nová na vsi Tomáše Šimy. čp. 2. Obecní kovárna.
- čp. 3. Chalupa na obci stavěná v ní Jiří Šafránek. čp. 4. Chalupa
- Chalupa Koubovská, na ní Adam Kouba, r. 1705 Matěj Kouba.
- čp. 5. Chalupa Kozelských. čp. 6. Grunt Vanatovský. Dříve To-
- máš Vanata, nyní Bartoloměj Vanata. čp. 7. Grunt Lovčovský, na
- něm dříve Latouš Lovčí, nyní Matěj Lovčí. čp. 8 a 9. Usedlost
- Fr. Říhy. čp. 10. Chalupa Kateřina Klíma a Josef Klíma. čp. 11.
- Grunt Šidlovský, na něm dříve Matěj Šidlo, nyní Tomáš Šidlo.
- čp. 12. Grunt Hovorkovský, na něm dříve Petr Hovorka, nyní
- Sebastián Hovorka. (nejstarší rod v obci, nepřetržitě na 300 let.
- čp. 13. Chalupa Anny Hovorkové. čp. 14. Chalupa Vavřince Záka.
- čp. 15. Hospoda panská, r. 1700 prodaná Janu Halinovi svobodníku.
- čp. 16. Chalupa Kašpara Kubička, r. 1760 Václava Kubička. čp. 17.
- Chalupa svobodnická, Josef Hauthman. čp. 18. Usedlost svobodnická
- Jakub Dvořák. čp. 19. Pastouška obecní. čp. 20. Svobodnická cha-
- lupa, Jakub a Anna Filip. čp. 21. chalupa Víta Chalupy. čp. 22.
- Chalupa Jakuba Vanaty. čp. 23. Svobodnická chalupa Kateřiny
- Kůrkové, r. 1881 na manželé Václava a Kateřinu Zámečník. tato ro-
- zená Hovorková. čp. 24. Chalupa Františka Cerného. čp. 25.
- Chalupa Vojtěcha Maška. čp. 26. Chalupa Františka Jelínka.

V katastru Josefínském sepsaném dne 7 listopadu 1788, jsou
 Pohorovice vedeny samostatně a také usedlosti, jsou již sko-
 ro, v takovém uspořádání, jako asi vypadají v pozdější době,
 ale jest uváděno pouze 20 čísel a totiž:

Popisná čísla a jména majitelů.

- 1. Martin Brabec. 2. Obecní kovárna. 3. Kašpar Novák. 4.
- Antonín Hříbek, 5. Václav Hava, 6. Josef Vanata, 7. Vojtěch
- Komora, 8. Říha František, 9. řečený Koudelka, 10. Klíma Voj-
- těch, 11. Mašek Martin, 12. Hovorka Josef, 13. Kejšar Tomáš,
- 14. Kejšar Jakub, 15. Říha Vojtěch, 16.
- 5. Obecní chalupa, 6. Vít Vanata. 7. Vojtěch Komora. 8. Václav
- Říha svobodník. 9. Chalupa Říhovo. 10. Václav Bluthaumiller.
- 11. Václav Šafránek. 12. František Hovorka. 13. Chalupa Hovor-
- kovo. 14. Vavřinec Křiváček. 15. Josef Jelínek. 16. František
- Hajtman. 17. Martin Šnajdr. 18. Václav Petrle svobodník, do-
- lejší Koudelovský dvorec. 19. Obecní pastoška. a 20. Jakub
- Filip.

V katastru tak zvaném stabilním, sepsaném dne 1 prosince 1837. jsou zapsáni tyto usedlíci, již na 26 číslech a totiž:

1. Mašek Josef. 2. Obecní kovárna. 3. Vojtěch Šídlo. 4. Václav Filip. 5. Václav Háva. 6. Josef Vanata. 7. Josef Lovčí. 8. a 9. Říha František řečený Koudela. 10. Klíma Vojtěch. 11. Mašek Martin. 12. Hovorka Josef. 13. Kešar Tomáš. 14. Kejšar Jakub. 15. Říha Vojtěch. 16. Kajtman Vojtěch. 17. Michal Vojtěch. 18. Dvořák Matěj (řečený Beran.) 19. Obecní pastouška. 20. Filip Václav. 21. Jan Chalupa. 22. Vanata František. 23. Šálek František. 24. Vojtěch Černý. 25. Mašek Vojtěch. 26. Tlapa Jan.

Seznam čísel popiších a jejich majitelů, v roce 1939 i s výměrou vlastních pozemků. Uvádí se 34 popisných čísel. Čís. pop. 27, 28, a 29. postaveny byli v 18 a 19tém století. Ve 20tém století, postaveny byli čp. 30, 31, 32, 33, a 34. Josefem Polanským zed. mistrem z Pohorovic.

čp. 1. František Mašek, 4 ha 12 a 67 m². čp. 2. Obecní kovárna a chudobinec bez pozemků. čp. 3. Vojtěch Šídlo 9 ha 24 a 44 m². čp. 4. František Brůžek 14 ha 4 a 45 m². čp. 5. Stanislav Vlk, pouze zahrada 7 a 66 m². čp. 6. Jan Jun statek, 15 ha 35 a 78 m². čp. 7. František Lovčí. 23 ha 49 a 50 m². čp. 8. Jan Holeček 31 ha 18 a 86 m². čp. 9. patří ke statku čp. 8. Jana Holečka. čp. 10. patří ke statku čp. 8. Jana Holečka. čp. 11. statek Josef Čadek 30 ha 41 a 14 m². čp. 12. Václav Hovorka 28 ha 64 a 17 m². čp. 13. Anna Nobisová bez pozemků zastav. plocha 1 a 94 m². čp. 14. Václav Šípek 1 ha 33 a 66 m². čp. 15. Matěj Kuliř hostinec 8 ha 16 a 21 m². čp. 16. František Švec 4 ha 94 a 92 m². čp. 17. František Dvořák statek, 3 ha 19 a 8 m². čp. 18. František Dvořák usedlost, 30 ha 46 a 35 m². čp. 19. Obecní pastouška bez pozemků. čp. 20. Karel Janda 1 ha 19 a 75 m². čp. 21. Josef Jůzek 4 ha 88 a 95 m². čp. 22. Josef Veselý 3 ha 75 a 74 m². čp. 23. František Želinka 41 a 26 m². čp. 24. František Eliášek 5 ha 98 a 41 m². čp. 25. Vojtěch Černý 2 ha 75 a 74 m². čp. 26. Anna Brůžková hospoda 7 ha 93 a 09 m². čp. 27. František Brůžek patří k čís. pop. 4. čp. 28. Václav Kačírek 2 ha 27 a 6 m². čp. 29. Josef Čadek patří ke statku čp. 11. čp. 30. Josef Polanský mistr zednický postavil rodinný domek a část hospodářských budov v r. 1922 a 1923. v tuto dobu měl vlastních pozemků 7 ha 85 a 95 m². čp. 31. František Lusk postavil obytný a hospodářský domek v roce 1922 a měl v tu dobu 4 ha 61 a 60 m² vlastních pozemků. čp. 32. Josef Molkup mistr kolářský. Tuto chalupu postavil jeho otec Jan Molkup v roce 1932 a má při tomto čísle 1 ha 27 a 45 m² vlastních pozemků. čp. 33. Jan Háva postavil si tento domek také v roce 1932. Vlastní pozemky u tohoto čísla nejsou žádné. čp. 34. Postavil Josef Polanský mistr zednický v roce 1941 na obecní louce u Dolíšky pro svého kočího. Skladiště a upravení tesařského placu, pro vázání krovů na tomto pozemku u tohoto čísla postaveno bylo v roce 1933. Pozemky u tohoto čísla nejsou žádné. Podrobnosti o majitelích, jsou rozepsány později, jednotlivě u každého čísla zvlášť.

8
Třetí díl obce Pohorovic, jak z předu uvedeno, byli Manové, tak zvaní králováci. To bylo jak již uvedeno 8 čísel: 8, 9, 10, 15, 17, 18, 20, a 23, lidé zbrojni, kteří patřili ke královskému hvozdu do Kašperských Hor. Byli osvobozeni od robotování a robotních dávek, ale byli povinni vojenskou a válečnou službou. Hlavně museli střežit přechody hranic proti nepříteli.

Ve starších dobách řízeny byli vecnice, pokud v to vrchnost nezasahovala, rychtářem a konšely, jim přidělenými a určenými. Úřad ten byl soudem. Odvolání poddaných míst šlo k vrchnosti. Vrchnostenský úřad byl v Protivíně. Tento byl zrušen, dne 26. června, 1849 a obor jeho přenesen na nově zřízený okresní soud ve Vodňanech. Pravomoc bývalého vrchnostenského úřadu v Protivíně, se také vztahovala na obec Pohorovice.

Farní obec:

V popisu vodňanských dějin Dr. Mosteckého, podle zápisu z 21 října r. 1530, měla obec Pohorovice odvádět desátek, k vodňanské faře a to 1al/2 desátku, to bylo 1al/2 míry obilí, (čili strychu). Za 1 strych obilí se počítalo 49 grošů. Jedna kopa se počítala 60 grošů. V roce 1580 se píše v tomto popise, že Štěpán Vamberšský z Rohatec, měl s obcí Pohorovicemi nesház, skrze stavbu nějakého mlýna a v roce 1587 se uvádí, že mlýn Kohoutovský, obec Skočice a Pohorovic, neodevzdali vodňanské faře desátek.

Roku 1677 dne 30 dubna, byl založen základní kámen, ku stavbě osmi boké kaple ve Skočicích, hraběnkou Polixenou ze Sternberka, rozená ze Ždáru. V tuto dobu, byla přifařena ves Pohorovice, Kloub a Albrechtice ku městu Heřmanu, kde již r. 1254 stával kostel sv. Jiljí, který patřil k prebendě kostela Vyšehradského. Město Heřman v roce 1640 švédové vypálili. Pak byla vystavěna nynější ves. Později tato kaple Skočického kostelíka, obestavěna byla ochozem, tak zvaným loubím a patřil tento kostelík jako filiální ku Bílské faře až do roku 1787.

Roku 1787 byl ve Skočicích první administrátor. Obraz Panny Marie jest na rokokovém oltáři, který býval v zámku Nalžovském, který při požáru obstál a neshořel. Kostel jest zván Panny Marie Skočické a stal se poutním místem, kamž chodívalo mnoho poutních procesí. Pout se koná na den navštívení Panny Marie, t. j. 2. července. Nyní jest to stanoveno na první neděli v červenci. Že do Skočic chodilo mnoho poutníků, mohu potvrdit tím, že v roce 1899 jsem ministroval jako školák a měl jsem o pouť na starosti, s korouhvičkou vítat a vyprovázet procesí. Ta procesí co jsem přivítal, jsem napočítal 34 a nebyli malé. To jest mimo těchto, ze vzdálených míst, přicházeli poutníci v sobotu na noc. Při pěkném počasí jak byli ve Skočicích tři hostince, se nemohli v celé vsi ubytovat a docházeli na nocleh do bližších vesnic. Kolon tohoto kostela jest hřbitov, kde se pochvávají zesnulé osadníci.

Od roku 1707 přifařeny jsou k tomuto kostelu obce:

Skočice se 305 obyvatel katolíků, Drahonice se 334 ob. + 4 židů, Albrechtice se 143 ob. katolíků, Pohorovice se 214 ob. katolíků, Kloub se 154 obyvatel katolíků, Lidmovice se 209 ob. katolíků, Krašlovice se 215 ob. katolíků, a Vítice se 149 ob. katolíků. Celkem 6 obcí se 1.729 katolíků a 4 židů.

V roku 1887 měli přiřazené obce ku Skočické farnosti d.a ob.

obec:	domů	obyv.	nár.	Čes.	kat.	mužů.	žen.	Jiní.
Skočice	30	301	"	"	"	142	159	znich 4 němci.
Drahonice	60	521	"	"	"	235	286	" 3 židé.
Albrechtice	21	142	"	"	"	71	71	
Pohorovice	26	198	"	"	"	92	106	
Kloub	20	149	"	"	"	61	88	
Lidmovice	23	209	"	"	"	90	119	
Krašlovice	39	214	"	"	"	105	109	
Vilice	19	145	"	"	"	58	87	
Celkem 8 ob.	228	1.879	"	"	"	854	1.025	7

Na této farnosti od jejího založení do r.1962 bylo 39 duchovních správců. Za posledního duchovního správce Františka Jirsy, který na této farnosti jest od r. 1939 do konce r. 1960, t.j. za 22 roky, zemřelo v obci Pohorovicích a do Skočic na hřbitov bylo pochováno 48 občanů a totiž:

rok.	osob	Jméno	den úrtí	stáří.	rok.	osob.	Jméno	den úmrtí	stáří.
1939.	5.	Marie Junová	9/1	69.	1948.	1.	Václav Hrdlička	5/1	32.
		Marie Faktorová	25/1	83.	1949.	2.	A. Smitmajerová	9/4	83.
		Marie Beranová	8/3	91.			Josef Cížek	2/8.	65.
		Marie Silerová	28/3	87.	1950.	2.	A. Strosková	28/5	81.
		Kateř. Cerná	22/11	89.			Frant. Stros	13/10	54.
1940.	2.	Jan Molkup	2/10	72.	1951.	-	-	-	-
		Mle. Eliášková	5/10	49.	1952.	2.	A. Talafousová	4/2.	80.
1941.	7.	Jan Beran	21/2	79.			M. Kačírková	8/10	65.
		Ros. Prošková	7/3	65.	1953.	3.	Mar. Mašková	12/1.	50.
		Václav Filip	13/5	53.			Jan Holeček	3/7	78.
		Ana Voldřichová	30/c	dítě.			M. Holečková	17/c	43.
		Kat. Hovorková	5/11	61.	1954.	2.	Voj. Sídlo	21/2.	65.
		Lib. Samková	14/12	6.			Fr. Eliášek	13/3.	75.
		Marie Hávovalá	24/12	55.	1955.	1.	Jan Háva	17/8.	71.
1942.	3.	Josef Eliášek	26/1	18.	1956.	1.	Fr. Lovčí	25/7.	87.
		Růž. Cížková	17/4	dítě.	1957.	2.	Fr. Dvořák	5/10.	70.
		Anna Nobisová	37/7	88.			Josef Holý	30/3.	37.
1943.	2.	Kateř. Kulíř	24/7	67.	1958.	1.	M. Barcalová	10/1.	74.
		Mud. Machýčková	26/8	4.	1959.	4.	A. Šimerová	20/4.	78.
1944.	2.	Marie Jandová	8/2	36.			M. Lovčová	10/8.	87.
		Vojt. Černý	29/4	65.			V. Hovorka	10/9.	79.
1945.	1.	Simon Háva	13/8	65.			Růž. Marková	8/11.	82.
1946.	2.	Marie Mašková	1/8	70.	1960.	2.	M. Kraskopfová	12/3.	46.
		Marie Kačírková	10/9	74.			Bož. Sídlova	15/10.	46.
1947.	3.	Frant. Lovčí	10/5.	65.					
		Karel Janda	6/7	4m d.					
		Frant. Mačírek	13/9	72.					

Skočický kostelík v roce 1962 již stojí 283 roky. U vchodu k němu stojí do kostela z východní strany od schodů, jest postaven pamník padlým vojínům skočické esády, za první světové války v roce 1914 až 1918. Ule starých záznamů patřivala kdysi, obec Křtětice v roce 1863 farnosti a školou ku Skočicům. Až do dnešní doby r.1962 obec Křtětice drží pouť Skočickou, i když tam přiřazený nejsou.

Škola.

Ve starších dobách, pravděpodobně číst. a psát neuměli pouze lidé, ze zámožných rodin, kteří si svého učitele mohli vydržovat a neb k tomu měli zvláštní učiliště, pro zámožné rodiny ve městě a vojáci, kteří sloužili ve vojsku. V pozdější době, počala se projevovat snaha, po tomto učení i na venkově. Takže s počátku na vesnicích, počal vyučovat vysloužilý voják, dostáváje od lidí skromnou výživu. Byli to tak zvané, počáteční školy soukromé. Po tomto soukromém učení, počali se zakládat tak zvané školy privátní, tak že před rokem 1788 byla takováto privátní škola zřízena ve Skočicích, na které vyučoval Leopold Kraus 49 roků.

Při farnostech kostelních, jako v Heřmani, kde již kostel stál v roce 1254, pořizovali se tak zvané školy farní, kamž přiřazena byla i při farnosti ve Skočicích, v roce 1788 o jedné třídě. Učitelem této třídy byl Josef Kraus, syn Leopolda Krause. V roce 1860 bylo v této jedné třídě 225 dětí. Jest patrné, jáká to byla obtíž, pro toho jednoho učitele. Plat učitelův byl 395 zl. 28 kr. V roce 1863 byla postavena ve Skočicích nová dvoutrídni škola, ku které dal stavební místo, tehdejší patron Jan Adolf ze Schwarzenbergů. Zástupci stavby této školy, byli z obce Křtětice, Pohorovice a Klouba. Tehdejší starosta Jan Hauzer ze Křtětic, radní Vojtěch Šídlo z Klouba a Jakub Dvořák z Pohorovic. Tak že v roce 1864 byla škola Skočická rozšířena na dvoutrídni.

V roce 1876 rozšířena škola ve Skočicích na trojtrídni, kteráž třída byla v nájmu. V roce 1887 umělo teprve 68% občanů číst a psát. Roku 1889 provedena nástavba školy o 2 třídy a dne 1 ledna 1890 byla otevřena čtvrtá třída. Od 1 září 1929 rozšířena škola na pěttrídni. Od 1 září 1932 na šesti trídni, která byla v nájmu v kampeličce. V roce 1935 postavena nová obecná škola v Drahoněch, pro obce Drahonice a Albrechtice, tak že ve Skočicích, ze šesti trídni školy, zůstala podle počtu dětí, ze zůstavších šesti obcí dvoutrídni škola. Měštanky jsou ve Vodnanech.

R ů z n ě .

V 15tém století se uvádí v popisu hejtmanství Píseckého, že ve Chvaleticích bylo stanoveno středisko rychty Chvaletice, ku které patřily obce: Křtětice, Kloub a Pohorovice a spadali pod vrchnostenský úřad panství Protivím. Spravovány byli rychtářem a konšely. Později Chvaletice byli odděleny a zůstaly Křtětice, Kloub a Pohorovice. Během doby v 19tém století Křtětice se také osamostatnily a zůstaly Kloub a Pohorovice. Kloub byl veden jako politická obec a Pohorovice jako osada. Jména však měli každá obec zvlášť.

Pohorovická obec vlastní: Obecní kovárnu, ve které mohou Kloubští občané také kovat, proto že při stavbě této kovárny pomáhali s potahy na svážení stavebního materiálu. Při této kovárně jest také chudobynec, Dale pastuška čp. 19. pro pastýře který pásal občanům vepřový dobytek. Hasická kolna, která byla přistavěna ku štítu kovárny (na ruč. stříkačku.) V roce 1951 jsem postavil pohorovické obci, vedle kovárny na

pozemku Pohorovické obce, novou hasičskou zbrojnicí s úřadovnou v podkroví a rozhlednou na sušení hadic, pro motorovou stříkačku. Na tuto stavbu poskytnuta byla pomocná akce. Celkem tato zbrojnice stála 192.000 Kčs. mimo dovozu materiálu. Dále obecní kapličku, která byla postavena asi v roce 1880, sedlákem Jakubem Dvořákem čp. 18, který za toto postavení dostal od obce pole v obcinách (u kamene vedle drah) na vrškách č.kat. 665 ve výměře 1420 sahů t.j. 51 ar. které jest u této usedlosti doposud. Obec Pohorovice vlastní 40 ha 5 a 17 m² obce. pozemků, veřej. statku a cest. Rozložena jest svým katastrálním územím, kolem obce, ve výměře 303 ha 46 a.

Počet domů a lidí v obci:

Roku 1705 obec Pohorovice má 26 domů, 198 obyvatel, národnosti české, náboženství římsko-katolického a to 92 mužů a 106 žen. V roce 1862 již bylo v Pohorovicích 27 domů, 210 katolíků a 6 židů. celkem 216. R. 1930. byl počet domů 31 a obyvatel 217. z toho 211 katolíků a 6 čechoslováků. V roce 1939 bylo v Pohorovicích 33 domy, se 203 obyvateli katolíků. V roce 1939 byli v obci Pohorovicích živnostníci:

- 1 kovář, Václav Jedlička, 2 koláři, Fr. Eliášek a Jos. Molkup,
- 2 menší obchody, Marie Dlohošová a Marie Kulířová.
- 2 hostince, Matěj Kulíř. a Anna Brůžková.
- 1 zednický mistr, Josef Polanský.

V roce 1945 bylo v Pohorovicích 34 domy, se 203 obyvateli římskokatolíků a české národnosti. V roce 1955 jest v Pohorovicích 34 domy, 115 obyv. čes. nár. katol. Značný pokles obyvatel jest tím, že hodně obyvatel z obce, vystěhovalo se do pohraničí a osídili tam vesnice po Němcích. Od nás se vystěhovali do Holousic u "Harlových Váru". V roce 1962, jest v obci Pohorovicích, 34 čísel a z nich čp. 10 a 13 rozbořené a 7 čísel neobydlených a to jsou: č. 9, 16, 18, 25, 27, 29 a 34. tak že v obci jest pouze 88 obyvatel dospělých a dětí. z nich 39 m a 49 ž. Ubytek těchto obyvatel na vesnici jest tím, že sedláci z jejich usedlostí byli vystěhovány, majetek jim zabrán a združstevněn. Staří u sedláci vymírají a mladí do družstev nechťi. Na vesnici dnes nikdo nejde aby nemusel do družstva a tak se vesnice vylidňují. Soukromé budovy chátrají, neopravují se, neboť s družstevními poměry není nikdo spokojen.

Seznam rodáků.

roku 1828 se narodil v Pohorovicích v čp. 11. Ladislav Mašek spisovatel. Zemřel 9 ledna 1886, jako ředitel škol v Praze na Smíchově. Václav Vanata, státní lékař v Chustu. Narodil se r. 1862. Tomáš Vanata nájemce velkostatku v Haliči. František Dvořák obvodní lékař v Dušníkách. Josef Dvořák správce hospodářství v Dušníkách. Josef Hovorka farář v Němčicích u Metolic. Václav Brůžek z čp. 26. farář v Cešticích u Volyně. Václav Brůžek řidič učitel v Cešticích u Volyně. Jos. sídlo JUDr. bohosloví a profesor na biskupství v Ces. Budějovicích.

stezky, cesty a silnice.

Zlatá stezka r. 973-976. Do Bavor vedla Zlatá ztezka Prachatická, od tohoto města k Pasovu. Bývala dlážděná břevnovým, (dřívím) a byla 1/2 m široká. Pravděpodobně byli tyto krajiny ponajvíce zarostlé stromovím a lesom. PRACHATICE

do Vodňan přes Bavorov. Z Vodňan do Vltavo týna, kamž byla dovážena sůl. Z Vodňan také přes Protivín do Písku a do Prahy. Staropoštovská silnice r. 1551 vedla z Písku na Heřman, Skaly, Chvaletice, Radčice, Vodňany, Libějovice, Netolice, ke Grumlovu a do Rakous. Po ní jezdila pošta z Písku přes Vodňany do Budějovic. Ve Vodňanech byla zberna dopisů a r. 1709 pošta na zámečku, kamž Pohorovice přiděleny byli. Od r. 1955 jsou Pohorovice přiděleny poštou do Skočic. Státní silnice z Vodňan do Písku a do Skočic na Strakonice vystavěna byla r. 1832. Roku 1850 - 1870 vystavěna byla okresní silnice dl. 9 km z Protivína do Skočic. Roku 1927 vystavěna okres. silnice z Pohorovic do Čtětovic dl. 4 km, kde je napojena na státní silnici k Vodňanům.

Železniční stanice.

Pro Pohorovice bylo nádraží v Protivíně, na stát. dráze z r. 1868 vystavěné 1 1/2 hod. vzdálené. Rozdějí r. 1904 nové nádraží ve vodňanech 1 1/4 hod. vzdál. Na Pohorovických drahách v Úbcinách k Albrechticům, bylo nalezeno 8 mohyl, ale byli všechny zničeny. Malé Písečné v lese bylo asi 15 mohyl většinou rozkopaných a zničených. Dvě jsou ještě zachovalé.

Pohorovice náleží k útvaru prahornímu. Kámen ve zdejších lomech jest rula a používá se ho na stavby. Sklon půdy jest většinou jižní a východní. Od západu a severu, jest částečně kryt lesem. Podnebí jest mírné. Roční průměrná teplota jest 10°C. Hlavní zaměstnání obyvatelstva jest zemědělství a chov dobytka. Daří se zde všechny druhy obilí a okopanin. Lov, dobytkařství, a honba byli hejstaršími živnostmi. Orba byla živností podružnou. Zemědělství se pak vyvinulo později. R. 1719 vyhynuli ve zdejším okolí Jezevci a medvědi, r. 1722 vyhynuli u nás vlci úplně a stratili se divoké kočky. Roku 1738 bylo unás vyděti posledně černou zvěř. V nynější době, se tady zase černá zvěř objevuje. (divoké prasata.)

Staročeské zvyky, obyčeje a živel. pohromy.

V roce 1929 byli veliké mrazy a hodně sněhu. Mrazy byli až 40°C. Zamrzlo mnoho stromoví, ptactva a zvěře. Vichřice, veliké polomy a skázy v lesích. Škody na krytinách střech.

Při křtinách menší hostiny. Svatby bývali hlučné, muzika a velké hostiny. Pohřby pochovávání do země na hřbitovech. Většinou při pohřbu hudba. Stavění máje. V měsíci květnu mladíci v obci (výrostci) urízly v lese smrčtinu v průměru cca 10cm hlavně aby byla dlouhá. Křesali a oloupali jí až ke koruně a na prostřed vsi jí postavili a do země zapustily. Tři stávení a porážení používali veselý. Pálení ohně, před večer Husa a sv. Jana. O masopustě chodily po vsi maškary. Mikuláše, Lukie, řehtání, koledá, pomlázka (vejce o červených svýtcích.) velikonočních. Tři králové o vánoč. svýtcích, konopická, drani peří, dovazná, domlatná, obžinky, posvícení, masopust a poutě.

Dětské hry.

Spásek, čamburýna, čampula, mety, koupání, sánkování, klopzání, stavění sněhuláka, jesličky, koledy, pomlázka a.t.d.

II.

První světová válka v roce 1914 až 1918.

Dne 26 července 1914, na den sv. Anny o Protivínské pouti, byla vyvěšena mobilizační vyhláška, která oznamovala, že císařství Rakousko-Uherské, vypovědělo válku srbsku, následkem zavraždění následníka trůnu Ferdinanda z Este. S této války se pak rozpoutala válka světová. S počátku narukovalo veškeré mladé mužstvo do 42 roků. Počítalo se že válka dlouho nepotrvá. Avšak později se válka rozšiřovala, tak že byli povoláváni další zálohy do 48 roků. Z naší obce bylo povoláno v těchto dvou etapách 14 mužů od 20 do 48 roků. Dne 20 prosince 1914 povolány byli k vojenské přehlídce z Pohorovic a Klouba všichni muži od 20 do 48 let do Písku. Bylo nás z obou těchto obcí 64 muži.

Z těchto 64 jich nebylo odvedeno 9. Ostatní jsme byli odvedeni všichni. Do 42 roků jsme narukovali do války 15 ledna 1915 a ty starší do 48 roků 30 ledna 1915. Tak že obcích nezůstali než starci, ženy a děti. Poměry byli velice neutěšené. Do války pak zasáhla Itálie, Francie a Rusko, tak že se válka protáhla až do roku 1918. V dalších letech pak narukovali z obce, jenom ty 18ti letí chlápci. Po dlouholetých utrpeních a nekonečném trápení se přece válka ukončila, a to bylo v měsíci říjnu 1918. Rakousko-Uherská říše válku prohrála, a proto se také po válce rozpadla. Z této Rakouské monarchie staly se jednotlivé státy. V naší zemi stala se také změna, tak že 28 října 1918, byla u nás vyhlášena Republika Československá do které bylo zapojeno: Čechy, Morava, část Těšínska od Polska co byli češi, Slovensko od Maďarie a Podkarpatská Rus.

Prvním presidentem byl Dr. T. G. Masaryk. Po ukončení války se vraceli někteří vojáci z války domů. Někteří padli a někteří přišli jako legionáři a to:

Jan a Václav Jedlička kováři přišli jako Ruský legionáři.
František Lusk, syn Josefa Luska obuvníka, přišel jako Ital-
ský legionář.

Na bojišti v první světové válce z naší obce padly:

Z obce Pohorovic: Tomáš Brůžek z čísla pop. 4. (40).
František Svec z čísla pop. 16.
Václav Dvořák z č. p. 18. (32).
z čísla pop. 29. Ludvík Šírer, Josef Kolafa, a z Suchan Marek.
" " " 19(31) František Polanský.

Celkem padlo z obce Pohorovic v I. světové válce 7 vojáků. z těch narukovaných v I a II výzvě vyhlášení války. Zůstali po nich sirotci a vdovy, kteří z větší části při dospělosti v naší obci zůstaly. Poměry v nově naší zřízené Čes. Slov. Republice se vyvíjeli klidně. Národ byl potěšen soustředěním českého a slovenského národu v Československou Republiku a tak to šlo až do 15 března 1939.

Pozemková reforma po I světové válce.

Po prožití válečných útrap po první světové válce, která trvala od 26 července 1914 do 28 října 1918, t. j. 4 roky, 3 měsíce a 3 dny. Jak již z předu uvedeno, byla utvořena Čsl. Republika, která také přinesla sebou nové změny a zákony, pro blaho národa a hlavně také, pro drobné zemědělce.

Byla uzákoněna pozemková reforma, t. j. parcelace půdy. Většina drobných zemědělců, vesnických lidí, domkářů, kteří se živily zemědělstvím na pachtovaných pozemcích od vrchností a jiných, kteří měli na vesnicích domky a své vlastní pozemky žádné. Pozemkovou reformou jim bylo umožněno, že takové odlehlejší pozemky, od velkostatků bývalé šlechty, většinou cizácké, mohli si odkoupiti tyto pozemky do vlastnictví. našem kraji to byli velkostatky knížete, ana Adolfa Schwarzemberga na ředitelství Protivínském.

Toto mělo rozdělené jednotlivé hospodářské správy, které mělo pod vedením vždycky několik dvorů. V našem okolí byla hospodářská správa ve Skočicích, kde býval správce, komisař a účetní. V každém dvoře byl, šafář, pošafář a poklasný a pracovní personál - jako: kočové u volů, (voláci - pohánci), u konů, konáci, krmíči a mlatci, kteří mlátivali přes zimu obilí z míry. V tu dobu nebyli ještě hospodářské stroje, tak že většinou zemědělské práce prováděli se potažmo a ručně. Schwarzemberg na tyto panství přišel koncem 17. tého století t. j. v r. 1700.

Skočická správa obhospodařovala čtyři dvory. Skočice, Drahonice, Hůmňany a Dvorce. Při provádění pozemkové reformy, některé dvory se rozparcelovali úplně, a z některých byli vytvořeny státní a zbytkové statky. V našem kraji, byli veškeré latifundie, t. j. dvory, rybníky, lesy a průmyslové podniky knížete Schwarzemberga, jak bude později uvedeno. Pro přidělce naší obce Pohorovice, byli přidělovány a vykupovány pozemky ode dvora Dvorců a Skočice. Tak že, v roce 1923, drobný přidělci z Pohorovic, měli přiděleno a vykoupily, ode dvora Dvorců a Skočic:

- K čp. 1. (11) Vojtěch Mašek ode dvora Dvorců 42 a louky na Drahonické, v Radanech kat. území Kloub.
- K čp. 2. (13) obecní kovář Václav Jedlička, ode dvora Dvorců, 80 a louka na Drahonické v Radanech kat. úz. Kloub. 2.40 ha role na Sídlovkách, kat. úz. Skaly. řipsány však jsou, k jeho novému stavení čp. 45 v Aloubě. Celkem 3.20 ha půdy.
- K čp. 3. (30) Vojtěch Sídlo ode dvora Dvorců 56 a louky na Drahonické v Radanech, kat. úz. Kloub a 1.40 ha role na Sídlovkách kat. úz. Skaly. Celkem 1.96 ha.
- K čp. 4. (40) Anna Brůžková-Frant. Brůžek, ode dvora Dvorců, 1.14 ha role kat. úz. Pohorovice.
- K čp. 5. (44) Háva Václav ode dvora Dvorců 3.92 ha role, kat. úz. Skaly, na Madenici a 85 a louky na Drahonické v Radanech, kat. úz. Kloub.
- K čp. 14. (28) Václav Šípek ode dvora Dvorců role 54 a na Sídlovkách, kat. úz. Skaly a 54 a louka ode dvora Dvorců, na Drahonické v Radanech, kat. úz. Kloub.
- K čp. 16. -- Švec Frant. ode dvora Dvorců role 2.00 ha na Sídlovkách, kat. úz. Skaly a 80 a louka na Drahonické v Radanech, kat. úz. Kloub.
- K čp. 17. (35) Kárvánek Frant. ode dvora Dvorců role 1.75 ha, na Nohavičce pod Vodňankou, kat. úz. Skaly a 75 a louky na Vidimáku pod Sídlovkou kat. úz. Kloub.
- K čp. 20. (51) Kačírek Frant. ode dvora Dvorců, role 60 a na Sídlovkách, kat. úz. Skaly, a 50 a louky na Drahonické v Radanech kat. úz. Kloub!

- K čp. 21. (39) Jůzek Josef ode dvora Dvorců role 1.54 ha Beranů lesem, kat. úz. Skaly. louka 84 a ode dvora Dvorců, na Drahonické v Radanech, kat. úz. Kloub. louka za Beranů lesem 1.29 ha 48 m² dlouholetý pacht kat. úz. Skaly.
- K čp. 22. (43) Jos. Veselý ode dvora Dvorců role na Medenici, 1.97 ha kat. úz. Skaly, a 75 a louka na Drahonické v Radanech kat. úz. Kloub.
- K čp. 24. (29) Frant. Kliášek role ode dvora Dvorců, na Šídlovkách 3 ha kat. úz. Skaly a dlouholetý příděl role v Radanech 1.09 ha nad loukou Drahonickou, a 1.00 ha louky na vydimálu pod jeho polem na Šídlovkách, kat. úz. Skaly.
- K čp. 25. (50) Beranová Marie role ode dvora Dvorců 1.00 ha za Beranů lesem, kat. úz. Skaly.
- K čp. 26. (37) Anna Brůžková role ode dvora Dvorců 1.55 ha na Šídlovkách kat. úz. Skaly a louka v Radanech na Drahonické 78 a kat. úz. Kloub.
- K čp. 28. (34) Kačírek Václav role ode dvora Dvorců, na Šídlovkách 69 a kat. úz. Skaly, a louka 62 a na Drahonické v Radanech a role 89 a nad loukou Drahonickou v Radanech (dlouhol. příděl) kat. úz. Kloub.
- K čp. 30. (41) Polanský Josef role ode dvora Skočic 3.38 ha u Stanků kříže, kat. úz. Skočice a louka ode dvora Dvorců v Radanech na Drahonické 81 a kat. úz. Kloub.
- K čp. 31. (42) Lusk Frant. a Josef role 2.13 + 1.14 ha = 3.27 ha ode dvora Dvorců kat. úz. Skaly a ode dvora Skočic 1.13 ha role kat. úz. Skočice.
- K čp. 32. (45) Josef Molkup ode dvora Dvorců role 50 a na Šídlovkách a 50 a louka na Drahonické v Radanech, kat. úz. Kloub.
- Celkem bylo přiděleno pro přidělce obce Pohorovice: role louka.
Ode dvora D v o r c ů role =	29.25 ha	11.92 ha
" " " louka =	---	---
Ode dvora S k o č i c role =	4.50 "	---
20 přidělců obdrželo D o h r o m a d y hektarů	33.75	" 11.92 "

Stručný popis provádění pozemkové reformy, od Schwarzenbergských dvorů, panství Frotivinského.

Po ukončení první světové války, jak již z předu uvedeno, byl utvořen, samostatný stát, Republika Československá. To znamenalo a bylo spojení slovanských národů a zemí, Čech, Moravy, Těšínska, Slovenska a Podkarpatské Ružy, v jeden samostatný demokratický stát, se státní řečí Českou, s prvním prezidentem CSR. T. G. Masarykem. Utvořením nového státu, tvorbou se nové zákony, mezi kterými nalézal se také zákon o parcelaci půdy, čili pozemkové reformě.

Tímto zákonem měla přejíti půda z moci a majetku německých šlechticů, do rukou a vlastnictví, drobných zemědělců a bezzemků, což se také stalo. Zákon tento vyšel v roce 1919, který byl národem vítán. Byli utvořeny státní úřady pozemkové reformy a komisariáty v jednotlivých okresech a sídlech bývalých panství. V našem kraji v Frotivíně a později v městě Písku.

Tyto úřady měli za úkol, vypracovati plány, na rozdělení půdy a provésti veškeré přípravné práce, pro celé panství a velkostatky v Republice. Ve zdejších okolí, bylo rozlehlé panství, knížete Jana Adolfa Schwarzenberga, který měl velkostatky, panství, zámků, lesy, rybníky a průmyslové podniky po jižních Čechách a také i v Uhrách a Rakousích. V městě Protivíně, bylo tak zvané Schwarzenberské panství Protivínské, se sídlem v zámku v Protivíně, u kterého jest veliká zahrada, tak zvaná bažentnice. Dále několik patrových domů, s byty pro úřednictvo, rozsáhlý dvůr, obrácený průčelím do náměstí, s přílehlými hospodářskými budovami a mlékárnou. Za mlékárnou, nalézal se rozsáhlý Protivínský Schwarzenberský pivovár, tehdejší doby světoznámý.

Proti kostelíku u Sv. Anny a bývalému starému hřbitovu, nalézá se rozsáhlé skladiště, palivového dříví a různého reživa s okružní pilou. Pod správou tuto přináleželi velkostatky v celém okolí a totiž:

Nedaleko Protivína na stranu západní dvůr tak zvaný B o r. Dvůr v blízké obci na stranu jižní v Mylenovicích, kde byla založena semenářská stanice. Na stranu severozápadní ovčín u obce Laetic, tak zvaný klokočín, s menším dvorcem. Na stranu západní menší dvůr v obci Skaly a rozsáhlý dvůr, vedle v přílehlé obci Budičovicích. Oblíže obce Budičovic, na stranu západní, nalézá se stará bašta Božovice, z větší části rozbořena, bývalá to stará tvrz, za husitských válek rozbořena. Oblíže této nalézá se starý ovčín s bytem ovčáka, kde bývali chovány ovce.

Nedaleko tohoto ovčína nalézá se rybník nazvaný Prostřední, který byl upraven na mýtí a koupání ovci z tohoto ovčína, hlavně před stříháním vlny. Pozemky v Páhorkách, táhnoucí se kolem cesty do Humnan, byli vesměs pastviny, pro tyto ovce. Dnes jsou vesměs zdělaný na role. Nedaleko od bašty Božovic, na stranu západní rozkládá se pěkný dvůr na samotě, tak zvaný Humnany a vedle něho nedaleko, na stranu severní, veliký ovčín, pro chování ovci. Dvůr Humnany s ovčínem a gstatními obytnými budovami patřila do katastrálního území obce Štětice. Lezi baštou Božovice, dvorem Humnany a obcemi Kloub a Pohorovicemi, rozkládá se zase na samotě, pěkný do čtyř hran vystavěný dvůr dvorce. Tento byl po parcelaci sestátnen.

Při dvoře Dvorci, zřízen byl pěkně zařízený lihovar a znovu postavena obytná budova v roce 1905, pro dělníky tzv. deputátníky, kteří v tomto dvoře pracovali. Nedaleko dvora Dvorce, na stranu východní, nalézalo se tak zvané kolo, jakýsi kulatý malý ostrůvek, kolem do kola obehnaný úžlabím, které bylo za Husitských válek naplňováno vodou a sloužilo starému vůdci bojovníků, Janu Žižkovi z Trocnova, za opěrný válečný bod. (Žižkovi postavena byla mohyla u Sudoměře, která byla dne 12 července 1925 slavnostně odhalena, za velké účasti lidu.) Z kola tohoto měla být prokopaná podzemní chodba do bašty Božovic. Při sepisování této paměti v roce 1934, kolo toto bylo zarostlé, velikými starými košatými duby. V roce 1912 byla postavena vedle tohoto kola, vysoká velká doškem (slamou) krytá hospodářská kolna pro dvůr Dvorce, správou Schwarzenberskou. S druhé strany cesty nad tímto památným kolem, na poli pod lesem Vodňankou, stávala kdysi celá vesnice M o d l i š o v i c e, která pravdě podobně za válek husitských, byla rozbořena. V létech 1880 byly, na pozemku tomto ještě zaváženy poslední tři studny a odklizovány zbytky kamene.

V obci Skočice byl též rozsáhlý dvůr, ve kterém byla sprava čtyřech dvorů a totiž:

S k o č i c e, - D r a h o n i c e, - H u m ě n a n y a D v o r c e.

V obci Drahonicích, též bylo u dvora památné kulaté vězení a v pozdější době nově postavený lihovar. Ve vězení tomto, byli pravděpodobně za starých dob, věznění a mučení nešťastní lidé. Nedaleko ve vesnici S v i n ě t í c í c h a městečku B a v o r o v ě, byly též ještě dva dvory, které měli samostatnou správu v Bavorově a patřili pod panství Protivín.

K panství Protivínskému přináleželo celkem 13 dvorů, se 3 mi ovčiny a různými samotami, pivovar a dva lihovary, v Drahonicích a Dvorcích. U dvorů těchto byli nejlepší pozemky. Mimo těchto dvorů, přináleželo k panství Protivínskému, v celém obvodu jmenovaných statků, veškeré rybníky a lesy, tedy největší bohatství zmíněného kraje.

Povolání úředníci do pozemkového úřadu a komisariátů od roku 1919 do roku 1923 vypracovali a provedli veškeré přípravy, k rozdělení (vyvlastnění čili rozparcelování) půdy, pro drobné zemědělce tak, že v roce 1923 přecházeli pozemky do užívání a obdělávání, po sklizni těmto přidělcům, jak již z předu uvedeno. Zaknihování těchto přidělených pozemků, jednotlivým přidělcům mělo se provésti postupně do 10 roků, to je do roku 1934. Pro veliké změny majitelů jak v zemských deskách, tak i v pozemkových knihách u okres. soudů, nebylo možno za kratší dobu zpracovati. Knihování toto postupně se také tak dělo a pozemky tyto se skutečně novým majitelům zaknihovali.

Bývalému knížeti Janu Adolfu Schwarzenbergovi, z celého z předu uvedeného panství Protivínského, po provedení parcelace zůstalo: Zámek a pivovar v Protivíně a část lesa u Protivína tak zvaný Hájek nad Žabořím a Ůbora (les) mezi Protivínem a dvorem Borem. Lesy a rybníky, taktéž i některé zbytky dvorů, převzal samotný stát do své správy.

Jednotlivé dvory od tohoto panství, byli rozparcelovány takto:

D v ů r P r o t i v í n .

Rozparceloval se úplně. Pozemky převzali drobní zemědělci a budovy prodali se z větší části živnostníkům a obchodníkům, kteří si tyto přestavěli na obchody a pod. poněvadž bylo to na náměstí. Sýpky s částí stájí, převzalo hospodářské družstvo selského venkovského lidu, které bylo a jest založeno ve Vodnanech. V Protivíně si s toho zřídilo družstvo filiálku. Obytné patrové budovy na náměstí v Protivíně, převzal stát do své správy, ve kterých zřídil úřady, pro státní a rybníční správu, lesní a hospodářskou státní správu, s příslušnými byly pro úředníky. Mlékárnu převzalo nově utvořené družstvo mlékárenské, ze selského venkovského lidu z okolních vesnic, i se selským lidem z Protivína.

D v ů r - T á l í n u P a s e k , r o z p a r c e l o v a l s e s č a s t í .

Rozparceloval se pro drobné zemědělce z okolních vesnic. Menší zbytkový statek obdržel přidělem, bývalý Schwazrenberský hospodářský šafář Frant. Vondrašek.

Dvůr - Bor - u Protivína, rozparceloval se s částí.
Pro drobné zemědělce s okolních vesnic a taktéž i pro bývalé zaměstnance, na tomto dvoře pracující, kterým byli přidělovány obyčejně také odlehlejší budovy a samoty, patřící bývalému Schwarzenberskému panství. S tohoto dvora, byl utvořen menší zbytkový statek ve výměře 169 ha, který obdržel přidělem, bývalý Schwarzenberský hospodářský správce Čá p.

Dvůr - Klokočín - s ovčínem, rozparceloval se úplně.
a to s částí pro drobné zemědělce z Maletic. Budovy a ostatní pozemky dostaly přidělem, bývalý Schwarzenberský zaměstnanec na tomto dvoře.

Dvůr - Skály - rozparceloval se částečně.
pro drobné zemědělce ve Skalách a menší zbytkový statek ve výměře 23 ha dostal přidělen, bývalý Schwarzenberský šafář na tomto dvoře Chalupský, po kterém zbytek tento převzal rol. Václav Viktora ze Skal a svojí menší usedlost ve Skalách prodal Vyhnašovi.

Dvůr - Budičovice - rozparceloval se částečně.
pro drobné zemědělce v Budičovicích a ve Skalách a zůstal zbytkový statek ve výměře 55 ha, který dostal přidělem Josef Holeček rolník ze Stožic, bývalý správce od pozemkového úřadu, působící při parcelaci na komisariátě pozemkového úřadu v Protivíně.

Ovčín - a - bašta - v - Božovicích.
převzal stát do své správy a totiž: Stará bývalá tvrz (bašta) byla přidělena ku státní hospodářské správě ku dvoru Dvorci, do kterého byl ubytován deputátník, pracující ve dvoře "Starý ovčín byl přidělen státní lesní správě v Protivíně ku poleší Radany, ze kterého byla přestavěna hájovna zvaná v Božovicích. Část ovčína byla úplně rozbořena.

Dvůr - Humňany - rozparceloval se částečně.
Patří kat. územím do Štětíc a rozparceloval se částečně pro drobné zemědělce ve Štětovicích a částečně pro bývalé zaměstnance na tomto dvoře. Zůstal větší zbytkový statek o výměře 116 ha, který převzal bývalý Schwarzenberský správce Režábek. Starý ovčín Humňany, asi 300 m ode dvora vzdálený a k tomu dvoru i se třemi hospodářskými a 5ti obytnými budovami příslušný, rozparceloval se úplně, pro bývalé zaměstnance tohoto dvora. Celkem do tohoto objektu ovčína bylo přiděleno 6 rodin a totiž: Pět rodin rozděleno o budovy a přiděleno od 3 do 5 ti ha pozemků. Ze samotného ovčína utvořena byla menší usedlost se 13 ha pozemky, která byla přidělena bývalému hospodářskému podšafýři na tomto dvoře Bláhovi, rodáku z Heřmaně.

Dvůr - Skočice - rozparceloval se částečně.
pro drobné zemědělce, ze Skočic, Albrechtic, Pohorovic a Lid-

Na tomto dvoře bývala hospodářská správa pro 4 dvory, jak již z předu uvedeno. Z tohoto dvora zůstal zbytkový statek osamocený, se 105 ha pozemků. Odlehlé budovy, -starý ovčín, stará myslivna a Luskovna, byli přiděleny bývalým zaměstnancům na tomto dvoře pracujícím a totiž: O budovu staré myslivny, byli rozděleny dva přídělci. Trubka Vojtěch a Kapusta Josef mlatici. O budovu starého ovčína byli rozděleni dva přídělci. Šefránek Jan, bývalý konák který vozil s právce na dvoře Skočickém a mlátec Kulha Josef oba rodáci ze Skočic. O budovu po Luskovi, byli rozděleni dva přídělci, oba ze Skočic. Chmelec Václav a Hanus Josef oba mlatici. Přídělci tyto dostali přiděleno ke rozděleným budovám každý od 3 do 5 ha pozemků. Kdo mnoho-li žádal a dle toho také jak dlouho byl na tomto dvoře neb na jiném zaměstnán. Pozemky tyto ani budovy neměli sice na tuto dobu drahé.

Všichni tito přídělci neměli dostatek peněz, aby přiděly tyto mohli vyplatiti a proto museli do únavy pracovati a staratise, aby mohli přiděly tyto pro sebe a pro svoje rodiny udržeti. Což všichni jejich píli dokázali. Pozemky porohovali se v ceně dle bonitní třídy kolem 1. bbb 4čs. 1 korrec a louky kolem 1.200 Kčs. tehdejší doby, a ceny. Zbytkový statek přidělen byl bývalému Schwarzenberskému správci Kafkovi. Tento se na zbytku tomto neudržel, zadlužil a přivedl do konkursní podstaty. Po něm převzal zbytkový statek, nový majitel Václav Šubrt, který na tomto hospodaří.

D v ů r - D r a h o n i c e - rozparceloval se částečně.

pro drobné zemědělce (Drobní zemědělci považovali se do výměry 8 ha vlastní půdy) z obcí Drahonice a Albrechtice. Budova starého ovčína v Drahonicích, byla přidělena s pozemky zaměstnanci a mlatici Josefu Šefránkovi z Drahonic. Při dvoře tomto zřízen a postaven byl za Schwarzenberského panství lihovar, který při parcelaci byl odprodán ode dvora a to nově se utvořenému lihovarskému družstvu, z venkovského selského lidu a to nejvíce z obce Drahonic a přilehlých obcí, Štětice, Sedlišť, Dunovice, Albrechtice, Lidmovice a Vitice. Toto lihovarské družstvo dobře prosperovalo. K tomu lihovaru bylo přiděleno staré kamenné vězení, s doškovou, kuželovitou a jehlancovitou střechou. Vězení toto pronajato bylo družstvem, protivinskému pivovaru, pro lednici a sklad piva, pro hostince okolních vesnic.

Bývalý ovčín v Albrechticích, který patřil ku dvoru Drahonickému, přidělen byl bývalému šafáři Vác. Rybákovi, rodáku z Hermaně, se 20 ha pozemků, který na tomto dobře hospodaří. Zbytkový statek, který zůstal v Drahonicích, ve výměře 97 ha, byl dosti veliký a přidělen byl statkáři Holému. Tento na tomto zbytkovém statku hospodařil dosti dobře, ale v letech 1952 zemřel a v roce 1933 zemřela jeho paní, tak že zůstala ze čtyřech dětí, na tomto statku hospodařit nejstarší dcera, Boženka Holá 20 roků stará svobodná. Hospodářství jí vedl hospodářský správce Vondrák.

D v ů r - S v i n ě t i c e - byl rozparcelován celý.

Nalézal se v obci Svineticích a byl rozparcelován, mezi drobné zemědělce ve Svineticích, i v okolních vesnicích. ~~Budovy~~ části pozemků, přiděleny byli zaměstnancům, dříve na tomto dvoře pracujících. Ostatní pozemky přiděleny byli drobným zemědělcům. Na dvoře tomto byla zvonice. Poněvadž v obci této, bylo obyvatelstvo tehdy vesměs Římsko-katolické víry. Nyní obec neměla žádnou obecní kapličku, tak jak ve všech obcích tohoto kraje bylo.

Přestavbou této budovy, byla též zvonice, na starém dvoře rozebrána, která měla podobu věžičky. Tím byla obec Svinetic přinucena, postavit si kapličku novou. Nebylo to hned ale až v pozdější době. První dobou postaven byl na návsi dřevěný sloup, na který byl upevněn zvonek a tak se zvonilo až do roku 1934. Za tuto dobu sloup v zemi uhnul, tedy bylo konečně ke stavbě nové kapličky přikročeno. Na tuto kapličku, na její postavení složil největší obnos nejmenší sedlák, Frant. Vlk ze Svinetic, tak že v roce 1934, i s úroky činil celkový základ 3.500 Kčs. Tedy obec Svinetic, za působení starosty p. Fr. Nováka chalupníka ze Svinetic, se zastupitelstvem v roce 1934 pěknou novou kapličku postavili o nákladu 15.000 Kčs. Kapličku tuto postavil Jos. Polanský zednický mistr z Pohorovic.

D v ů r - B a v o r o v - rozparcelován částečně.

Umístěn byl v městečku Bavorově a byl rozparcelován částečně pro drobné zemědělce z Bavorova. Zůstal menší zbytkový statek, který byl přidělen bývalému Schwarzenberskému správcovi na tomto dvoře a dvoře Svineticím Voctovi, rodáku z Protivína. Tento však, na zbytku tomtose neudržel. V roce 1930 přišel do konkursní podstaty a byl úplně rozparcelován mezi drobné zemědělce. Část budov co zbývala ve městě, byla rozprodána Bavorovským živnostníkům, kteří tyto budovy přestavěli na obchodní domy. V takovéto formě, jak s předu uvedeno, byla tato část Schwarzenberského panství rozparcelována.

Poznámka:

Přidělování pozemků, bylo rozděleno na dva druhy přidělů. První druh přidělu byl, jako dlouholetý čili dlouhodobý přiděl. To byli pozemky, které měli dříve zemědělci (domkáři) ještě od Schwarzenberského panství, lo let před parcelací ještě od Schwarzenberského panství, lo let před parcelací propachtovány, to je před prováděním pozemkové reformy. Byli to občejně pozemky ojedinelé, odlehlé a vzdálené od panských lánů a samosebou, také horší bonitní třídy. Ovšem že byli také levnější.

Druhý druh přidělu, bylo rozdělo již z okrajů panských lánů, tak zvaný přiděl. Tyto pozemky, ovšem že již byli lepší bonity a úrodnější. Přidělovány byly pravidelně z nejvzdálenějších pozemků ode dvora a k nejbližší ležící obci. V obci Pohorovicích, dostal každý přidělcce kdo co chtěl. Tyto přiděli nejvíce se staral Jos. Polanský přidělcce z Pohorovic. Bylo poděleno 20 přidělců, ode dvora Dvorců a Skočic, z kat. území, Skaly, Kloub a Skočice.

Ukončení pozemkové reformy.

Na paměť provedení pozemkové reformy, na Schwarzenberském panství v Protivíně, u státní silnice vedoucí z Protivína do Vodnan, ve vzdálenosti asi 1 km od Protivínských škol, na pravé straně, u rozcestí obecní cesty, vedoucí polmy, přes o-kresní silnici Chvaletickou, směrem k oboře Protivínské. Na trávnatém trojúhelníkovém paloučku a na hranicích, bývalého Schwarzenberského panství Protivínského, byl v sazen pamětní žulový kámen, s nápisem: Pozemková reforma r. 1923. Kámen tento jest konický, do čtyř hran vyhraněný, o roz. jedné strany 30 cm, 80 cm vysoký, do tupého hrotu na hoře zakončený.

Stojí tam kámen jako symbol, našich drobných zemědělců, a bezzemků celého okolí panství Protivínského a hlásá všem potomkům, že dílo pozemkové reformy, na panství Protivínském, bylo provedeno v roce 1923 v měsíci srpnu. Bylo to za srpnové krásné nedele odpoledne, kde uspořádal dorost Republikánské strany, to jest selského lidu, s okolních vesnic, velký sraz lidu, na tomto místě, na paměť provedení pozemkové reformy, že přešla německé šlechty, do rukou a majetku našeho drobného selského lidu.

Bylo to tehdy, kdo se této oslavy s účastnil, každému člověku česky myslícímu a národně cítícímu, tak milá a vítána, že po 300 letech jsme docílily, jak české samostatnosti, tak i nabyli do vlastnictví českou půdu. Při odhalení pamětního kamene promluvil řečník drobných zemědělců Benda, od Repub. strany.

Oslavu tuto z dokonality a ozdobyli alegorické vozy žebřinové, různě vyzdobené, s mužstvem i dívkami, ve starých selských oblečených, představující, celé staré selské rodiny. Uprostřed průvodu s povozy, na jednom povozu, seděli hudebníci, kteří celý průvod doprovázeli hudbou. Průvod tento byl po celé stát. silnici, od měšťanských škol Protivínských až k samému pamětnímu kameni. Po provedení promluvy a oslav na místě samém, odebral se pak průvod s hudbou do města Protivína, na Belveder (pivovarské zahrady) kde pak byl koncert a různé atrakce. Tím byla pozemková reforma dokončena.

Jak již z předu uvedeno, poměry v nově utvořené Čsl. Republice se po první světové válce od roku 1918 až do roku 1939 vyvíjeli klidně. Venkovský lid pozemkovou reformou byl uspokojen. Živnostníci a obchodníci, s v o b o d n ě, mohli svoje živnosti provozovat, tak že národ byl klidný a spokojený až do 15 března 1939.

Rozpínavostí německého národa byl klid a spokojenost Čsl. národa, náhle přerušena.

Byl to dne -15- března- 1939- v-časných
raných-hodinách-jak-ještě-v-násle-
dujícím-popise-přepadení-a-běs-
nění-němec.-vojška-v-Čsl.-Repu-
blice-uvedeno.

III.

Druhá světová válka od r. 1939 do r. 1945.

P O P I S

válečných událostí druhé světové války.

a
Německé zločinná okupace, za druhé světové války, našeho kraje, v letech od roku 1939 do roku 1945 a revoluční činnosti, místních obyvatel obce P o h o r o v i c e, při ukončení světové války v květnu 1945.

Obec Pohorovice, 6 km jihovýchodně od Vodňan, se 34 popisnými čísly a 203 obyvateli, vesměs národností české, římskokatolíkům, položena 453 m nad hladinou moře Jaderského. Na okresní silnici Protivín-Skočice, 3 km na jihozápad od Skočic a 6 km na severovýchod od Protivína. Farní a školní obcí patří do Skočic, měštanskou školou do Vodňan, se spojovací okresní a státní silnicí, přes obec Křtětice.

Dne 15 března 1939, to bylo ve středu ráno, v ranních hodinách, valilo se německé zločinecké vojsko, dvěma proudy od Prachatic, na bezbranný český národ, a to po okresní silnici přes Strunkovice a Bavgorov na Vodňany a přes Bílsko a Drahonice na Písek. Do Vodňan dorazila pěchota, před osmou hodinou ranní s plnou válečnou výzbrojí.

České obyvatelstvo postrašené, přepadením německého válečného zločinnectví, nic netušíc, před těmito bandyty, se ukryvalo, neboť nevědělo, co se děje. Během tohoto dne dopoledne, byl celý kraj, těmito zločinci zabrán a okupován, tedy i naše obec Pohorovice.

Tento celý den byl tak krytický, a taková nepohoda, neboť celý den padal sníh, se silným západním mrazovým větrem, takže i přes sněhové závěje, se těžko tyto vestřelci dostávali ku předu.

Po celou tuto dobu, skoro tři roky německého běsnění, byli obyvatelé této obce svorní a jednotní, jeden ku druhému důvěřiví a mlčenliví. V tuto dobu byl starostou obce Josef Veselý a náměstkem Josef Molkup, který starostu, v době jeho nemoci také zastával. Zastávat úřad starosty v tuto dobu, byl velice těžký, neboť lidově řečeno, jednou nohou byl stádle v koncentráku a na druhé byl málo pevný. Řádění německých zločinců gestapa, SS, Sa, Sb, černých SS a všech těchto zločineckých organizací, jak se jmenovali, byli hrozní.

Přes všechny tyto hrůzy, strašné vyhrožování, a týrání českého národa, sešlo se obecní zastupitelstvo a svorně si rozdělilo práce a požadavky, kladené na tuto obec, neboť nebylo možné, aby starosta obce, toto mohl všecko sám zvládnout.

Rozdělení bylo na komisi mléčnou, komisi zásobovací dobyt-
kem, samozásobitelské dávky, mlýnské a šrotovací povolení a
pisatel tohoto popisu, měl zásobování obilím, závodové dotaz-
níky a.t.d. po celou dobu války. Dne 18 května 1939 usnes-
lo se obecní zastupitelstvo, zdejší obce, zaříditi v celé ob-
ci elektrizaci, dle rozpočtu Vodňanské elektrárny za 70.000
Kčs. což se také v tomto roce uskutečnilo a provedlo. Míst-
ní zděnou transformační stanici postavil Jos. Polanský
mistr zednický z Pohorovic. Elektrisaci obce, provedla e-
lektrárna Vodňany. Tato elektrisace, byla provedena ještě
v čas a s dobrého materiálu.

Po celou dobu válečné okupace, byli stále přísnější a
výhrůžnější nařízení, německých okupantů, tak že byli přede-
pisovány kontingentní dodávky hovězího dobytka, vepřového,
vajec, mléka, obilí, olejnatých semen, drůbeže husí, kachen,
sena, slamy a brambor, vůbec všech zemědělských výrobků.
Ceny byly tak nízké, že zemědělci po celou dobu okupace na
jejich produkty museli doplácet. Hned při zabrání Č.S.R.
si němci stanovili, za jejich znehodnocenou marku platit
10 Kčsl.

Byli prováděny hromadné kontroly, ponejvíce českými ú-
ředníky, od okres. úřadu v Písku, přes které jezdila ges-
tapácká zločinecká parta, jako dohledací kontrola, přes
naše české úředníky. Běda tomu, který se jim nezalíbil,
ihned se s ním vezl do nejbližšího koncentráku. Provině-
ní si sami nadyktovali a každý takový člověk byl neviný
a nešťastný.

V roce 1942 musel být odevzdán zvonek z obecní kapličky
ováže 15 kg na válečné účely. S bolestí se s tímto posled-
ním oznamovatelem doby, katoličtí občané loučili a to jej
ještě, sami museli do Vodňanské elektrárny dovést a odev-
zdat. Od té doby se až do ukončení války v obci nezvoni-
lo. Za zvonek nebylo ničeho zapláceno. Po skončení válka a
porážení němců v měsíci květnu 1945, dostala naše obec
správu, že náš zvonek byl nalezen v Praze, ve skladišti ma-
lých zvonů, který jest ještě uchován. Byl navrácen městu
Vodňanům, od kuď v měsíci červnu 1945, zase do jeho přísluš-
né obce, Frant. Švecem přivezen a do věžičky na kapličku za-
věšen. Jeho známým a milým hlasem, zvoní našim občanům, až
do dnešního dne.

Imo toho byli němci sbírány veškeré železné a kovové
předměty, stroje a.t.d. které nebyly v provozu. Hadry, starší
obleky, kosti a starý papír, musel se nuceně pod trestem ode-
vzdávat. Z naší obce toho mnoho nedostali. Dále byli sbírány,
veškeré pneumatiky z motorových vozidel, jejich součástí a
celé vozidla, za které zaplatili velice směšné a nízké ce-
ny. Příklad: Jos. Polanský mistr zednický z Pohorovic, mesel
odevzdat baterii s osobního auta 12ti voltovou, kterou měl
právě novou a která stála 650 Kčs. Tuto musel dovést osob-
ně do Písku, na okresní úřad a tam jí odevzdat, za kterou mu
byla vyplacena nejvyšší cena 18.00 Kčs. Tím nebyla ani za-
placena cesta a čas co se strávil s odevzdáním. Za takové
baterie byly placeny trojí ceny: 8, 12, a 18 kor. Tedy to by-
lo 1.8 říšské nehodnotné marky.

Za celou dobu okupace, v naší obci veškeré kontroly dobře dopadly, neboť nikdo s občanů nebyl pokutován, vězněn ani odvezen gestapem. To bylo tím, že obyvatelé naší obce, dovedli dobře schovávat, mlčet a nežalovat, proto že byli svorní a jednotní. Zahraniční rozhlas, poslouchán byl s opatrností všech občanů, po tajnu jeden druhému cizí správy zděloval a tak byl vývoj všech událostí sledován. Nikdo z naší obce, po dobu okupace, nebyl gestapem odvezen, vězněn ani utracen.

Pouze jeden případ udání se stal, na starostu obce, Jos. Veselého, Annou Šilerovou z Pohorovic čp. 14. zato, že jí nevydal poukaz na plášť na kolo, tak že pro tohoto přijelo, gestapo. V udání jej vynila žalobou Anna Šilerová, že tato pracuje pro vermacht, jako krejčová ve Vodnanech. Že nedostala poukaz na plášť na kolo, aby mohla do práce dojíždět. Starosta Jos. Veselý se však prokázal doklady, že podle pokynů ku vydávání poukazů, nepodala předepsanou písemnou přihlášku a tím, že jí poukaz nemohl vydat. Po zjištění záznamů gestapem, zato, že se řídí s úřadováním, dle předepsaných pokynů, nebyl obviněn, ani odvezen.

Při zájezdu tohoto gestapa, stala se l e g e n d o v á příhoda, která zasluhuje zmínky.

V blízkosti naší obce, za kloubem na samotě v Radanech bydlí dělník Jos. Paula, 70 roků starý, který dlouhá léta pracoval v německu, odkud pobíral starobní podporu, na kterou vždycky během určité doby, musel potvrzovat a hlásit pobyt a. t. d. a odesílat německým úřadům. Při posledním potvrzování, dal si pod tento papír podložku, (byl to proti německý leták, který někde sebral) když tiskopis dokonale vyplnil, pečlivě jej, nevědomky i s tou letákovou podložkou složil a zaslal německým úřadům. Tyto jak to obdrželi, podali na gestapo udání, že si z nich dělá blázný. Tedy gestapo si ihned zajelo pro tohoto starocha a bez rozpaků, jej naložily a přivezly sebou ku starostovi do Pohorovic. Tento když přijeli do Pohorovic, se v autě celý třásl strachem, tak že bylo vydět na kalhotách jak se na něm klepou. Při prozkoumání této podložky u starosty a po vysvětlení starosty, že to není žádná urážka, že jest to pouze omyl, byl tento také propuštěn, tak že neodvezli žádného.

Při poslední kontrole, počátkem měsíce dubna 1945, přijel na kontrolu, přes okreni kontrolu, která právě byla v obci, gestapácký zločinec jménem Frýd, který má na svědomí utrpeného v koncentráku mlynáře pomeje z Vodnan a více jiných. Právě měl přijít na řadu pisatel tohoto popisu ku výslechu. Gestapák vrazil do místnosti hostince u kuliřů, kde byl vyslýchán Václav Kačírek. Bez pozdravu osopil se na občana "ačírka, -kolik máte dodáno? (mluvil česky dobře) zemědělec mu odpověděl a on na něho! to je málo! kolik přidáte? zemědělec - nemohu již dát nic. Gestapák Frýd měl rákosku v ruce, kterou šermoval před zemědělcem a nařizuje! Jděte domů! Všecko co máte schováno vyndejte ven! Jakmile tam přijdu - všecko přihlásíte! nic se Vám nestane! Nebude-li to! tahle rákoska u Vás všecko najde. Tedy zemědělec odešel. Doma však nic nevyndával, proto že tam neměl.

Rozkaz - další ! Přistoupil jsem k výsledku. Gestapák Frýd ! Kolik máte dodáno ? řekl jsem kolik , to je málo ! kolik do-
dáte ? 50 kg pšenice, to je málo ! Vám mnoho schází ! Rozkaz !
Pane starosto ! v tu dobu zastával starostu Fr. Švec. Ihned
zavolejte 5 dělníků z vidlema a půjdeme hledat. Již at jsou
zde ! a půjdem. Tedy již jsme se nesly. Gestapák s rakoskou
já, starost a 5 dělníků z vydlema. Ustrašené obyvatelstvo vyku-
kovalo z oken a za rohama co se děje. Přišli jsme k mému sta-
rosto ! Zůstanete zde s těmi dělníky v průjezdu. Na mne, Vy
půjdete se mnou dovnitř ! Přišli jsme do kuchyně. Gestapák po-
lekané a ustrašené členy rodiny, manželku, dceru a syna vyh-
nal, rozkazoval ! jděte ven ! sem nesmíte přijít dokud Vám
neřeknu ! Tyto kuchyni opustily a mne nařídil - Vy si sedněte !
Sám se také blahovlně na židli ku stolu posadil, a začal !
Víte co jsem zač a proč jsem k vám přišel. Zjistěte dobře víte
jaké tresty jsou na ty, kteří nedodali, zatajují a schovávají
a co na Vás čeká, když se u Vás něco najde. Vydejte vše a
bez rozpaků co uschováno máte, než počneme hledat ! Nis se
Vám nestane a přihlásíme to. Mezi jiným ještě říká, máme zá-
soby do konce května a musíme vydržet do nového. (Potěšilo
mne, že prozradil, že jim dochází dech.) Tedy musíte dodat
vše co máte, končí a rychle kde co máte !

Udpovídám: Pane co jsem měl a mohl jsem to jsem dodal.
Co nemám nemohu dodat. Zbytečné by bylo o tom mluvit a půj-
deme hledat.

Gestapák Frýd, vyskočil ze židle, jako ďáblem posedlý,
šermoval rakoskou, tak že jsem čekal kdy mne sni napálí.
Skřiknul ! Půjdem ! Rozhlédl se po kuchyni a okazal rá-
koskou na zásuvku v kuchyňské tabuli. Co je tam ? odpovídám
staré hadry. Vytáhněte to ! Vytáhnul jsm, rakoskou tam hadry
proháněl. Zavřete nic tam není ! Prohledal podobným způsobem
celou kuchyni, kancelář, všechny obytné místnosti, skříně, poste-
le, špiž, sklep sýpku, veškeré obilí na samozásobitelské dávky
a setové. Pítle propíchoval s koumací lžičkou a nic nemohl
najít. Pšenici přeměřoval rakoskou a počítá. Teprve jsem si
všimnul, že na této má centimetry. Kolik je zde pšenice ? od-
povídám 150 kg. a je to jarka k setí. Tam je jí 160 kg. od-
povídám pouze 150 kg. Jakou výměru osejete ? odpovídám 50 a.
Rozkřikne se ! to Vám zbývá ! odpovídám, nezbyvá, 100 kg na
setí a 50 kg jsem ještě slíbil. Zase s toho nebylo nic. Ade
máte půdu ? Na půdě nad obytným stavením, celou prohledal. Ba-
terkou v koutech prosvítil a zase nic. Usllel jsem si, nadar-
najdeš. Rozezleně se rozkřiknul - tak jsme tady hotovi ! klid-
ně odpovídám ne, zde jest ještě podkroví. Zase ještě podkroví
prolezl a prohledal, co zde máte ? odpovídám to jest místnost
méhc asistenta, tedy zase nic. Jednalo se mne o to, abych jej
tam co možno zdržel, neboť jsem věděl že nic nenajde., aby mu
nezbyl čas hledat u jiného.

Dělníci se starosto netrpělivě čekali v průjezdu, již dvě
hodiny, s podivením, co se tam se mnou děje. Ustrašení členové
rodiny, venku stále čekali, kdy a jestli stím gestapáckým
zločince vyjdeme.

Již byl s tím hledáním tak pomotaný, že nevěděl ani které dvěře jsou ven. Sešli jsme s podkrovní dolů do předsíně, ptá se, které dvěře jsou ven? neboť otevřel dvěře a lezl zase do obytné místnosti. Otevřel jsem mu dvěře venkovní a říkám: Kam si budete prát jít napřed? Zde jest: stodola, průjezd, stáje, vepřinec a půda. Rozčilený gestapák, asi spozoroval, že zde nic nemám, odpovídá, dejte, dle mého klidného jednání, že zde nic nemám, odpovídá, dejte, mne pokoj! nic zde nemáte. Rozkazuje! Pane starosto! pojedte s dělníky, nic zde nemá a tak ze stavení vypadě.

Tak vypadala gestapácká přehlídka na vesnici. Bylo již k polednímu, nikam již nešel a zvesnice odejel.

Uplynula noc a den uvolnění, po gestapácké kontrole a příjezdu ubytovatele SSsáků, pro motorisované školní kolony. Zabraly byty a budovy pro ubytování a pak počali příjezdůt nákladní a osobní auta s SS a plně naloženými auty, různých věcí a potravin. Jak jsme později zjistily, vše bylo nakradeno a uloupeno. V obyvatelstvu panoval strach a panika, že se blíží fronta a že se zde soustřeďuje, etapní frontová záloha německých SSmanů. Tyto pobyl v obci 10 dnů. Během těchto 10 dnů, vystihly někteří mladí občané, že to není s těmi němci nějak v pořádku a počalo se organisovat tajné partizánské hnutí, ve kterém bylo zasazeno 9 mladších mužů, vesměs vysloužilých vojáků. Tyto tajně sledovaly, německé esmany.

Němci toho v obci dost poškodily, ale bylo na nich pozorovat, že jsou nějaký nejistý, neboť již nekradli a nerabovali. Jenom v pisatelovo cihelně ve Křtětících, udělali za 10.000 Kčs. škody, na majetku. Do této navezly plné kolny sudů s benzinem. V tuto dobu, je pronásledovali a hledali hloubkový letci, tak že byla obava najdou-li je, že bude zničena a zapálena celá obec. Aby se jim bylo podařilo najít benzin v cihelně, byla cihelna ve vzduchu a celá obec Křtětice v plamenech. Na štěstí se nic takového nestalo, a desátý den v půl noci, se počali němci s velikým spěchem stěhovat.

Pobočník komandanta, velice nemilý a surový důstojník SSmanů, s jeho milosrdnou sestrou, která mu posluhovala v noci, byly ubytování v bytě pisatele a odjížděli již v autě v 1 hod. v noci. Ráno odjížděli již poslední nákladní auta. Tajnou organisaci, bylo zjištěno že utíkají na Tyroly, Neutekli, - přišli ruské armádě do rukou. Tajná partizánská organisace, ihned zahájila tajné noční hlídky a to počalo z 29. na 30. dubna 1945., z neděle na pondělí, aby občané nevěděly, aby se neděsily.

Na práci do německa, z naší obce, odvečeno bylo 5 mladých mužů a 1 dívka. Mimo těchto se zachránily odvečeni do německa nemocí, 1 hoch a 1 dívka ze 24 ročníku. Všickni se z německa navrátili. Dvěma hochům, při bombardování v německu, všechno s hořelo, tak že jim nezůstal než oblek, který měli na sobě.

Od 30. dubna 1945 situace byla napjatá. Fronty se blížily do Čech. Rozhlasové správy byly potěšitelné, že Rusové rychle postupují. Dne 5. května, to bylo v sobotu v poledne, počal volat pražský rozhlas česky o pomoc Praze na brigády.

? BARIKÁDY

Všichni jsme byly udiveni a občané se začaly zbíhat k rodiovým přijímačům. Veškeré práce se zanechalo. Celé dny, večery a noci, se poslouchal pražský rozhlas, jak volá o pomoc, jak nám říká, jak jedinou potěšující správou, Vlasovci přišli na pomoc. Situace byla tak napjatá, ženy plakaly, muži pěstě svíraly, v duchu bojovali s pražany, chtěli jim pomoci, ale pro vzdálenost nemohly. Dne 7 května 1945 Praha hlásí. Rusové se blíží ku Praze. Radostí se všechněm mysl i obličej rozjasnil. Jednohlasně, -svorně- a hlasitě u radiových přijímačů volaly: **J e n o m - k d y b y - j i ž - t a m - b y l y !** Praha hlásí ruské tanky v trhly do Prahy. Radost a jásot občanů počal, blahorečit ruské armádě, že osvobodily Prahu a celý český národ. Američané stály již s jejich armádou od západu u Strakonice.

Dva mladí partizáni, kteří již od 15 dubna se hlásily tajně, na četnické stanici ve Škočicích, drželi noční hlídky a dne 7 května přivedly z lesa Hradu u Škočic 5 německých vojáků, na stanici, které odzbrojily.

Od 7 do 9 května, počal zmatek a rozkol v německé armádě. Ve všech okolních vesnicích utvořily se čtyři partyzánské a jednotlivě odzbrojovaly i menší hloučky německých vojáků, kteří prchaly před vítěznou rudou armádou, od východu k západu. U Vodnan ku Strakonice, kde stála armáda Americká, u které, hledaly spásu. Před naší obcí v tu dobu, vojenští němečtí zbrojové nepřešly. V poslední době okupace, před ukončením války, byl zvolen za starostu František Svec z Fohercovic č. 10. až do 7 května 1945. Star. vystřídal dočasně neznámého starostu Josefa Veselého.

Dne 7 května 1945 byl navržen, revoluční národní výbor obce, který se ujal ihned úřadování.

Navrženi byli:

Jos. Polanský	mistr zednický z Pohorovic čp. 30.	předseda.
Václav Hovorka	rolník " " " 12.	místopředseda.
Josef Molkup	kolář " " " 32.	čl. nár. výboru.
Jan Volfřich	dělník " " " 9.	" " "
Fr. Brůžek	hostinský " " " 26.	" " "
Fr. Dvořák	rolník " " " 18.	" " "

Dne 8 května 1945 byla učiněna sbírka na Polské ženy, které uprchly s koncentračního tábora s Osvětimi a byly ubytovány ve škole ve Vodnanech. S tímto návrhem na sbírku přišel Jos. Molkup člen m.n.v. který tyto ubožáky vydělá nad, kterými přímě plákal. Tedy byla ihned provedena v obci sbírka a bylo sebráno:

211 kg brambor, 1 velký bochník chleba, 126 kusů vajec, 13 kg ošeničné mouky, 2,70 kg škvareného sádla, 1 balík staršího šatstva, 1 pár střevíců a 10 l mléka. Předseda svým potahem druhý den, nechal tyto věci odvést do Vodnan a sám také tyto ubožáky navštívil. Byli to většinou mladé dívky do 20 let a ty mladé ženy, tak utrápené a zbědované, pouze jenom kostlivci potažené koží, nemohli ani mluvit, tak že nad těmito ubožáky i s kamenělé srdce muselo zaplákat. V takovou mravní zvrhlost vyvrcholila, pod zvířecí úroveň, bestiální činnost po celou dobu okupace a války, stále chvástáná v rozhlase i tisku německá nadlidská kultura.

Dne 9 května 1945 počal v naší obci a okolních vesnicích velký rozruch. Kolem 10 hod. dopoledne, to bylo ve středu počaly jezdit osobní a nákladní auta, tanky různých těžkých i leh. - kých druhu, od Strakonice, přes skočice po okresní silnici k Pohorovicům. Počali se seřazovat podél této silnice, mezi skočici a Pohorovici, na katastru skočickém, na velké louce tak zvané Klínu a různých okolních pozemcích, nákladní auta, jedno vedle druhého. Pisatel právě byl na jeho poly, kde se tyto kolony soustřeďovaly, tak že může události tyto správně popsat.

První přijela ruská vítězná armáda, která seřazovala kolony. Během dopoledne, bylo již půl této louky zavezeno, velikými těžkými nákladními auty. Katastrální číslo této louky jest 227 a okolních osetých pozemků čkat: 259, 256, 254, 253, 252, 251, 249, 248, 240, 247, 243, 246, 233, 230. a část luk od velkostatku Skočice, statkáře Šubrta až ku Skočicům. Celkový komplex pozemků zabraný pro tento účel, měřil cca 50 ha. Byl to přesun válečných vojenských německých zajatců, kteří byly odzbrojeni Americkou armádou u Strakonice. Ruská vítězná armáda obsadila celý tento okruh ruským vojskem a válečnou výbrojí a děly.

Odpoledne soustřeďování stále pokračovalo a též počaly přicházet kolony, německých zajatců, pod dozorem ruské armády, které byli umístěny, na trávník velkostatkáře pod Skočicemi. Počaly se také scházet občané, ze všech okolních vesnic, jako diváci. Vítali se s radostí s ruskou armádou a ruští vojáci jim dávali různé věci z nákladních aut, říkájíc: zaber! V těchto autech byly většinou samé civilní věci, nakradené němci civilnímu obyvatelstvu kudy táhly. Toto soustřeďování a přesun trvalo tři dny. V naší i ve všech okolních vesnicích, po celou dobu vyvěšeny byly vesměs - Ruské, - Americké a Českoslov. vlajky a ruské vojsko bylo slavnostně vítáno. Americké vojsko do naší vesnice nepřišlo. U Skočic na trávníce byly němci soustřeďováni do transportů a pěšky voděny ruským vojskem, přes Pohorovice a Kloub do lesa Hájků v Radanech za Kloubem, od kud pak byly transportovány s měrem východním, přes Protivín na Vltavotýn.

Přesunuto bylo cca 50.000 německých vojáků. Zastřeleno bylo ruskou armádou cca 45 němců na katastru skočickém, kteří jednotlivě chtěli s transportu utéct. Jeden německý lékař manželku a dceru zastřelil sám a sebe také na katastru skočickém. Na katastru Pohorovickém, zastřeleni a pochováni byli dva Simani, důstojník a šofér, kteří přijeli od Albrechtic z druhé strany za lesem osobním autem, netušíc, že jest před nimi ruská armáda. 4 lesa byli zachyceni střelbou ruského vojska a zraněny. Dle zjištění se tyto dodělali asi sami, neboť oba měli prostřeleny hlavy čelem a patřičky s pistolí ležely vedle nich. Pistole se nenašli. Pochováni byli do společného hrobu. Po odstěhování a skončení přesunu, byla úřada na těchto pozemcích úplně zničena.

Dne 9 května 1945 byla učiněna sbírka, na žulová monolit sv. václava, na pamět ukončení války, na Radčickém vrchu mezi Radčicí a vodnany. Sebráno bylo 3560.00 Kčs. které byli odevzdány důstoj. panu katechetovi Floriánu renclovi ve vodnanech.

Dne 12. května 1945 svolána byla první valná hromada, všech občanů, ku schválení 6ti členů revolučního národního výboru, ze dne 7. 5. 1945. Tyto byli jednohlasně chváleny. Dle dalších směrnic ministerstva vnitra, ze dne 19. května 1945 byl stanoven počet členů míst. národ. výboru, dle počtu členů starého obec. zastupitelstva. V naší obci bylo 12 členů, tedy počet členů MNV se musel doplnit ze 6ti na 12. Z těchto 12 členů, volí se 4 členové rady, kteří ze sebe volí předsedu a místopředsedu. Mimo těchto se volí ještě 4 náhradníci členů. Dle těchto směrnic byl doplněn, dne 3. června 1945 MNV valnou hromadou, tak že celý MNV byl estaven takto:

1. Jos. Polanský mistr zednický Pohorovice čp. 30.	předseda.
2. Vác. Hovorka rolník	12. místopředseda.
3. Jos. Molkup kolář	32. člen MNV.
4. Jan Voldřich dělník	9. " "
5. Fr. Brůžek hostinský	26. " "
6. Fr. Dvořák rolník	18. " "
7. Jar. Šídlo chalupník	3. " "
8. Fr. Švec domkár	16. " "
9. Fr. Lusk	31. " "
10. Jos. Cížek zedník	2. " "
11. Vojt. Šídlo zem. děl.	19. " "
12. Fr. Brůžek chalupník	4. " "

Z těchto 12 členů zvoleni byli 4 členové rady:

1. Jos. Polanský.
2. Vác. Hovorka.
3. Jos. Cížek.
4. Jos. Molkup.

Dále zvoleni byli 4 náhradníci:

1. Hrdlička Václav domkár Pohorovice č. 25.
2. Jůzek Jos. " " 21.
3. Vlk Stanislav " " 5.
4. Fr. Karvánek st. " " 17.

Zvolený předseda, před doplňovací volbou MNV, při první valné hromadě všech občanů prohlásil:
O b ě a n é ! volte tak, - aby byli zastoupeny všechny vrstvy obyvatel, t. j. pracující, - malý i střední zemědělci. Jest třeba aby jsme byli svorní a jednotní, tak jako jsme byli za okupace, když nám bylo zle. Nepřeji si, aby v naší obci byli nějaké politické třenice a stranictví, a dyby mělo dojít k nějakým takovým zjevům, své předsednické funkce se Vám ihned vzdám.

Dne 4. června 1945 byli svoláni zvolení členové MNV a složili slyb, národní spolehlivosti, do rukou předsedy. Při přečtení slybu povstáním a podáním ruky, jakmile byl složen slyb, rozpustil předseda, staré byvalé obecní zastupitelstvo, s okamžitou platností.

Dne 22 června 1945, byla učiněna sbírka na čsl. červ. kříž, která vynesla 1.040 Kčs. které byli odeslány dne 16 srpna 1945 čsl. červ. kříži do Písku.

Dne 5 srpna 1945, konala se v obci dožinková slavnost, ze které byl čistý výnos 1.520 Kčs. věnován pro výstavbu Lidic zaslaný na Čsl. Rozhlas Praha I. dne 13 srpna 1945.

Dne 10 srpna 1945, provedla se v obci sbírka na poškozené obyvatele města Mirotic, v obnosu 1.230 Kčs. Obnos tento poukázán byl, poštovní poukázkou dne 13 srpna 1945, městské spořitelně v Písku na konto 4.999 Mirotice.

Do konce července 1945, bylo vše v klidu a vše probíhalo s vývojem událostí hladce.

Počátkem srpna t.r. někteří nespokojení občané, vytýkali předsedovi, že MNV musí být sestaven dle politických stran. Předseda jim klidně prohlásil: Já se předsednictví vzdám, neboť to byla moje první podmínka. Vy se podejte kandidátní listiny a provedou se nové volby. To také předseda podle pokynů okr. nár. výboru v Písku provedl a volby stanoveny byli na den 12 srpna 1945, na neděli odpoledne o 3 hod. za účasti všech občanů v obci.

Předseda do žádné pol. strany nevstoupil, aby nemohl být volen a tak dodržel slovo, které předem prohlásil.

Předloženy byli tři kandidátní listiny: 1. Národ. socialistů, 2. komunistů, 3. lidovců.

Volby byly provedeny. Nový předseda byl Fr. Karvánek mladší za stranu komunistickou, který úřadoval, ne celých pět týdnů. Pak odešel na vojnu a druhým předsedou byl Jaroslav Šidlo za stranu lidovou. Pak se MNV častěji měnily.

Jak jest v předmluvě popisi těchto dějin obce Pohorovic uvedeno, významným pomocníkem, pro sepisování starých pamětí, hlavně při vypisování starých záznamů, naší obce v zemských deskách v Praze, byl Josef B e r a n, můj spolužák a rodák naší obce, s doškové chaloupky čp. 25 v Pohorovicích.

Spolu jsme do školy do Skočic chodili a společně jsme také v kostele ve skočicích, při mši sv. velep. pánu soukupovi ministrovali. On jak prošel obecnou a měštanskou školou ve vodnanech, ihned se z domova odebral a již se více do jeho rodné obce nánávratil. Věrné kamarádství jsme, jako rodáci a spolu školáci, ~~jsme~~ po celý náš život, až do našeho stáří udržovali. On v cizině a já po - nejvíce v rodné obci. Yli jsme oba dva rodáci z malých sousedních doškových chaloupek.

On byl o rok starší nežli já. Rodělával také celou první světovou válku a pak byl zaměstnán, jako účetní ministerstva v Praze. ročilal s tím, že se zase jednou ve stáří do své krajiny navrátí, ale již de toho nedočkal. Zemřel v Praze, v prosinci 1959 v 70 letech a tam byl také pochován. Poněvadž mu byla jeho rodná krajina a obec velice milá a blažily ho jeho časté v zpomínky, na jeho mládí v rodišti v dětství a jeho rodnou krajinu, což nasvědčuje tomu, že mne zasilal

písemné, různé vzpomínkové verše rodné krajiny a pozdravy domovu. Když jsem se mu svěřil, že bych měl v úmyslu, sepsati dějiny naší rodné obce, ochotně se mnou souhlasil a že mne bude ze všech jeho sil, v této práci nápomocným. Což jsem požadoval, výtahy ze zemských desek v Praze, které mne věrně sháněl. Proto jsem se rozhodnul, že tyto jeho vzpomínky, uvedu také do těchto pamětí, které mohou mít i poučnou upomínku, pro rodáky mladé i staré, této naší obce v dobách minulých.

Během doby roků, po první světové válce, mne zasílal tyto vzpomínky.

I. Rodné visce!

Ta moje vesnička rodná, zůstala neznáma pro širší svět.
 "eni v ní rodáka, jenž by svým pérem,
 popsal radosti a bolesti její,
 života míru bohatších
 i těm co mnohdy ani každým dnem neví:
 ukázat světu,
 kolik tu nezměrné lásky,
 v těch veských chaloupkách
 co mají doškovcu střechu,
 kde po zákonu odvěkém se jeden rodí a druhý zmirá,
 kde štědrá ruka, se před chudým nezavírá.

Jos. Beran.

II. Vzpomínky.

"dyž se večer ovinu,
 měkkým svým přikrovem s peří,
 a staré s kyvadlem hodiny
 času běh tykotem měří,
 tu často myšlének roje
 se slétnou na čelo moje.

v mlhavé dáli zřím svoje hnízdečko rodné
 své drahé o shonu a práci,
 na křídlech perutích chtěl bych se vrátit domů
 jako se k hnízdečkům svým vráždí ptáci,
 chtěl bych Vás obejmout, laskat se s Vámi
 vy sivé chaloupky tam pod horami.

starostí tlaku a duše se své tíže
 chtěl bych tam ukevit ve hvozdech a tichu,
 naslouchat zvukům lidových písní
 a čelo své rozjasnit v obětí dětského smíchu,
 chtěl bych se prostíraje radovat s vámi
 vy šťastné duše tam pod horami.

Jos. Beran.

III. Šefránkové topoly.

To kvůli dva staré mohutné vysoké topoly, které stály u pole majitele v tu dobu, kdy jsme chodily do školy (do Skočic) Vavřince nováka, později Jos. Čadka z Rohorovic sedláka čp. 11. (později v roce 1955 čp. 49) u okresní silnice z Pohorovic do Skočic v esovité zatáčce, která byla v roce 1950 přeložkou silnice vyrovnána. Okolo kterých jsme každodenně do školy chodily. Poslední majitel Jos. Čadek, je pro starší odparazil. U Šefránků se v tom statku říkalo, podle starých

zvyklostí. V tu dobu mělo ~~měla~~ obyčejně každé číslo dvojí pojmenování. První po chalupě nebo usedlosti, jak to v popise jednotlivých čísel bude popsáno a druhé po majiteli.

Od Pchorovic ku Skočicům
u cesty okresní do školy,
jako dva stromy výstražné
stály Šefránkouc topoly.

Kdo je tam osadil nevim už
odešel-žitím unaven,
a na skočickém hřbitůvku
sní jistě dávny sladký sen.

Byly krajině ozdobou
stály tam dlouhou řadu let,
a o lidech co přešly kolem nich
by mnohé mohly vyprávět.

Hned z rána jak se zbudil den
děti co špeli do školy,
první na cestě vítaly
staré Šefránkouc topoly.

Dvě srdce mladá z večera
se v jejich stínu stulila,
aby si s kvítků májových
věneček lásky uvila.

I zbožných duší proceství
tu často kolem spěchalo,
před trůnem matky skočické
by se z hříchů vyznalo.

Ve stínu jejich oddechla
si mnohdy i ta nemá tvař,
když o pažity vypráhlé
se opírala slunka zář.

Také svou cestu poslední
tukonal občas mnohý z Vás,
slunko mu hrálo na cestu
a větřík vlnil žitný klas.

Vy milé staré topoly
jste byly svědky mnohý čas,
jak lidský život ve změnách
bezděky plynul kolem Vás.

Dnes již tam k nebi nečníte
lidská ruka Vás skosila,
aby si sprken Vašich běloučkových
snad černou truhlu z robila.

Jos. Beran.

U sv. Víta v Hájku.

To jest vyzděná kaplička v selských lesíkách Skalských, která jest zasvěcena sv. Vítu. Dne 15 června na sv. Víta každoročně, tam skalští a Budičovický občané, oslavují pout, kamž chodí na ten den z Heřmaně s procesím a také z Bohorovic a Klouba se tam s procesím chodilo. Dle starých pověstí, byla celá tato krajina, zarostlá lesem a v těchto místech se zdržoval poustevník, kterému kohout kokrháním prora- dil, že v blízkosti jsou nějaké lidi, proto má u sebe také kohouta.

Na kraji lesní tišiny
malebná kaplička stojí,
k té kapličce z mého dětství
se milé v zpomínky pojí.

Kaplička ta svojí bělí
výrazně do dálky září,
v ní obraz Víta svatého
zavěšen je na oltáři.

Oltář ten ruce zbožné,
lesním kvítím vyzdobylí,
kapličkou vůní rozlévá
konvalinky kvítek bílý.

Vedle je lesní studánka
mnohého svědkyně nemá,
napíješli se z ní vody
nemoc k tobě moci nemá.

Veeský lid sem bohabojný
o úrodu prosit chodí,
svoje dítky svoje vnuky
k pobožnosti té si vodí.

Na kolenou z božně prosí
chléb vezdější dej nám Pane,
ať v té naší drahé vlasti
nikdy nouze nenastane.

Chran úrodu svatý Víte
ty patrone vlasti naší,
ať je hojně cleba dětem
ať se náš lid v míru snáší.

Odvrať od nás sváry kleté
nedej bychom v sporech žili,
které by nám krutý osud
na řadu let připravily.

Jos. Černan.

Na Parezitém.

To jest malý rybníček na okraji lesa Písečné, kde se říká do
dnes a kde rostou houby do dnes. Dole pod ním, jest rybník Široký
a pod tímto zase rybník Hluboký, nade dvorem Dvorce.

Hoj ty tůnko, černá tůnko
co se skrýváš v lesa loubí,
co jsem u tě prostál času
u rákosí jenž tě roubí.

Mocně jsi mne k sobě táhla
já na dně vodníka tušil,
jak si tam kdes podle bajky
botičky do sucha sušil.

Kolem plno lesních žínek
jevilo se mému zraku,
jak tu provádí své reje
nade tůnkou za soumraku.

Skotačily lesní žínky
mihala se v zdušná tílka,
do svých sítí polapily
také mne malého snítka.

lesní lančka která přišla
ze snění mne vyrušila,
zaběhla si z lesa k tůnce
aby žízen uhasila.

Místo vodníka jen žabák
vynořil se ze své říše,
vodoměrky polekány
unikaly do své skrýše.

Také zmizeli mne žínky
nespatřil jsem jich už více,
jenom mihot modrých křídel
prozrazoval motýlice.

Hoj ty tůnko, lesní tůnko
odkud pramen napájí tě,
nevysicháš neubýváš
znám tě tak už jako dítě.

S maminkou jsem tady býval
kolem tebe žala trávu,
už jí tam víc neuhlídám
tu mou dobrou zlatou hlavu.

Černá země už jí kryje
kol tebe žne trávu jímá,
ten jehož si k sobě táhla
ten na tě nezapomíná.

Josef Beran.

Poslední pozdrav celému rodnému kraji, který mne zaslal v roce 1943, ve kterém počítal, že se ještě jednou do své krajiny navrátí, jak v posledním odstavci těchto vzpomínek uvádí. Ačkoliv se jeho přání, následkem změněných poměrů nemohlo splnit, zemřel v roce 1959 v 70 letech v Praze a tam byl také pochován.

Pozdrav.

I.

Dnes zasmálo se na mne slunko trochu víc
a paprsek zlatýmne do srdce se vloudil,
já zavřel ho tam zámku na tisíc
vždyt bezněj bych jak ve tmě po rodném kraji bloudil.

S tím paprskem se mně do srdce
bohaté vzpomínky derou,
já vidím rodné hnízdo své
i mojí milou domovinu celou.

Paprsek tem mne jí vyzlatil
dodal jí čarovné krásy,
aby se mne vryla do srdce
na všecka na všecky časy.

Vykouzlil z ní vůni na tisíc
z těch polí, luhů a borů,
ze zahrad vetších chaloupek
ze sadů výstavných dvorů.

Na toho paprsku perutích
já nechám se k domovu násti,
zdali tam najdu mládí své
zdali tam najdu své štěstí.

Život mne od tud kdysi přesadil
do půdy jiné a cizí,
však věrnost jsem ti domove zachoval
a v náruč když padnem si, všecka ta cizota mizí.

Já líbám tvé luhy a nivy a bory
okem svým hladím tu všecko,
nejraděj bych ten koutek na prsa přivinul
jak máma v horoucí lásce své děcko.

Já žehnám vám chaloupky doškové,
tak milé a betlémsky prosté,
na Vašich hlavách sestárlych
dnes už jen šedý mech s nestřesem roste.

Buďte pozdraveny vy čarovné jihočeské háje
vy stříbrné vody rybníků,
sídla pohádek i mnohé divné báje
i křišťálových síní vodníků.

Buďte pozdraveny vy z orané pole, vy z orané lány
když z obnažených prsou vašich chlebnou vůni svou, dech
váš do kraje sálá,
až rolník poklad zrno svěří vám, potom nechť vzejde
z vás požehnání
a nebudte dle písma ani trní ani hloží nebo skála.

Budiž pozdraveno ty moře zlatých klasů
když, tichý vánek hladinou tvou rozvlíni a rozčeří,
necht' přijde a poslechne si šepotu tvých hlasů
kdo v Boží moc a zázraky už více nevěří.

Buďte pozdraveny vy sadů květy bílé
jak nevěsty do pestrých šatů svadebních jste oděny,
vy hýříte svou krásou a jste v plné žití síře
a vydáte plod, po slunce polibku pak rudě zarděné.

Budiž pozdraven i ty svatý prachu ze hřbitova
v nějž noha živoucí se tiše, zbožně boří,
jakoby tušila co v sobě dahých prvků chová
a tmavé tu světlo jen a krvavé na cestu jí hoří.

V z p o m í n k y.

II.

JLIVU Vidím se na hrázi rybníčka
ve Vanatouc březím milém,
a mého zraku Roudná a Skočice
jsou na chvílku jen milým cílem.

Kde jste vy staré Šefránkouc topoly
lidská ruka Vás skosila,
aby si sprken vašich běloučkových
snad černou truhlu zrobila.

Co vzpomínek se upíná
k tobě ty šestihraná věži,
tam u tvých nohou v prachu posvátném
tolik už předrahých klenotů leží.

Dál za mojí poutiž cílem jdu po ^(Lodvíci) Homorouc vršku k Doloně
kol Hovorkouc dubu, širými občinami,
stínem Albrechtických lesíků
houštím i hustými olšínami.

Za Beranouc les směřuji
kde zlatých klasů je jako v kole,
tenhle ten koutek je mi ze všech nejdražší,
vždyť tady bývala kdysi naše pole.

Co tady hlavy mé zvěčnělé
užili v žití svém shonu a dření,
o tom v žádných lejtrech ani kronikách
nikde nic napísáno není.

Na staré borovici tu býval kdesi obrázek
dnes již ho tu snad není více,
a kněmu jsem kytičku složil mnohokrát
když dětská se ještě rděla mi líce.

Dnes ty líhy jen políbím
a už zase ubíhám v dáli,
aby se mému zvlhlému
zraku snad nevysmály.

Okol lesa Koudelouc ^(HOLEČKŮ)
přeběhnu po záskoku
modravé hladin rybníků

Hluboký, Široký, Parezitý
 jak pohled na vás je po létech milý,
 co jsem tu nahrázích ve stýlí
 prožil kdys blažených chvílí.

Předemnou na pestrém koberci
 užovka mihne se mžikem,
 se zlatou korunkou na hlavě
 a pružným stříbrným tílkem.

Zas jedna vzpomínka dere se na mysl mojí
 tak vyprávěly nám kdys ty zdejší zelené kunčky,
 že hada se zlatou korunkou
 je říše na dně perezitého tůnky.

Tou zkazkou kdysi mocně poutával
 ten tichý kout nás snivé chlapce,
 však dlouho dobře žítí v říši snů
 mnohdy i starému srdci je při nich sladce.

Větrík mne přináší vůni trav z lad
 kdes tady stopy mé ještě jsou znát,
 mlhy mě zahalil bělounký vlas
 já se dnes do snění pohroužil zas.

Však musím zase dál, jen utrhnu sitady ve stínu
 kouzelný ziatý květ kapradí,
 snad zůstanou-li rety mé na čas němý
 mně kdesi zjeví země poklady.

Tmavá teď lesní tišina Písečné
 mne mile jala v náruč svou,
 a jako známému mne dýše na pozdrav
 omamnou vůni borovou.

Když do hebkého mechu boří se
 posvátně co křok noha moje,
 tu vzpomínek se dimých na čelo
 mi snesou celé roje.

Jako chlapec jsem tu bloudíval
 den skoro každý v roce,
 a tehdy již mou mysl poutala
 ta žalostivá slova mého otce.

Že Písečná ta půda kdysi rodné obce byla
 a že by měla jednou zase její být,
 vždyť jenom panská zvěleprý si jí přivlastnila
 a sedlák ten musel jen mlčet - a robit.

Vy milé lesy? lesy Písečné
 vroucně Vás k sobě vinu,
 zavonte dechem svým do dále,
 věrnému svému synu.

Pohlaďte závanem po tváři
 po skráních dneska už bílých
 tať jako matka mne hladila
 v nejsladších laskání chvílích.

Osvěžte vůni kadidla
mé ustarané líce,
zjasněte zelení oči mé
nic od vás nechci, nic více.

A dyž se tak někdy roztoužím
píši to v rozletu v krátku,
svým drahým lesům a houštinám
na věčnou na památku.

Předemnou teď Kunšov je za lesem
se svým klapáčem malým,
jen z rybníka je voďou hnán
a ve mletí není proto tak příliš stálým.

A dále Humanský je dvůr
skoro už na Heřmaní,
vedle je jedinečný jalovcový háj
bažantů plný a také laní.

Zas je tu několik rybníků
na lemu milého kraje,
jsou jako démanty vsazené
do rubu řísečné háje.

Na hrázích z dubů staletých
mnohý mne zkazku svou šepce,
nad hládí hejna rybářek
své rejdy provádís rykem a křepce.

Humanský Horní a Prostřední
ty k užítku víc panstva sloužit měly,
v nich chovalo se také mnoho ryb
a ovce se tam ku splávu vyháněly.

Tvrzký ten jiný, rytířštější úkol měl
jím obehán byl Božov Hrádek,
on jistě často němým svědkem byl
těch krvavých pútek, šarvátek a vádek.

Sídlo tu bývalo však bezpečné
pánů kdys z Rohatec a Mladějovic,
Rohateckým v ten čas patřila
i značná část pozemků z Pohorovic.

Tiché dnes vody Tvrzkého
se jistě v dávnu píchou dmulý,
když jejich čeled z hrádku na koních
si vyběla a zraky když jim zaplanuly.

Do hustých lesů v blízkém okolí
na zvěře štvaniče a rušné lovy,
kde mnohý jelen uštván dokonal
a snad i mnohý s pánů, kdož to poví.

Z blízkého Kola u Dvorců
které by mělo být šetřeno napamátku,
prý jak jsem slychal vedla pod zemí
chodba do Božovského hrádku.

Dvorce držely tehdy rád, i rody význačné
 když tvrz tu ještě pěkná pevná stála,
 Sv. Anežky rád křižovníků s hvězdou červenou
 i mocný rod Lva z Rožmitála.

Teď dumá si tu klidně v zelení
 kolem se táhnou polí lány
 se svým rybníčkem podsklepným
 vzpomíná asi na své pány.

Dech věků tady kolem přeletěl
 Modlišovský hřbitov u Vodnanky, tu zem někde tají,
 dnes cítíš tu jenom vůni Doušky Máteří
 a vlnky osením si tiše hrají.

S Bohem buď dvore Vítkovský
 s Bohem bud Božejovický Hrádku,
 jenom tu vůni piškvorce
 si беру sebou na památku.

A snad i tou vodou z rybníků
 pokropím zbožně své čelo,
 aby z vás vy drahé vody mé
 aspon tu perličku na cestu mělo.

A teď si pospíším do Hájku
 tam rostou konvalinky,
 mnohé tu srdce bylo snad zraněno
 jiné si odneslo krásné zas upomínky.

Také já v duši mé z jara let hladíval
 tenhleten v houštinách zhaleň v onavý koutek,
 když se ta v Hájku paseka do bělí oděla
 jako když země dotkne se čarovný proutek.

Kousek dál na kraji lesní tišiny
 bílá tam kaplička řadu let stojí,
 ke kapličce té se z mého dětství
 též mnohé překrásné vzpomínky pojí.

Její výrazný milý zjev
 svou bělí ke Skalám do dále září,
 v ní obraz Víta svatého
 zavěšen je na oltáři.

Veský lid sem bohabojný
 co rok o úrodu prosit chodí,
 svoje děti, svoje vnuky
 k milé pobožnosti té si vodí.

Chraň úrodu svatý Víte
 ty pátrone vlasit naší,
 dej at mraky převalí se
 at se náš lid v míru snáší.

Teď vrátím se zas v řadu žití let
 tak asi čtyřicet zpátky,
 a sejdu ke Koutu Hřebíkouc
 do lesní do pohádky.

Mnohý z těch smrků dorostlých
mne dosvědčí to jistě,
že tisíce ptáků pernatých
dopřelo píseň svou na tomto místě.

Hony tu slavné a rušné bývaly
jak o tom kronikář píše,
s jízďeli se sem princové, knížata
z celé bývalé veliké říše.

Odtud si snitku zelenou
odnášel mnohý z nich z chvojí,
když jí nejprve v krvi omočil
lovecké kořisti svojí.

Lesní rohy tu už dávno dozněly
tichem to dýše v koutě tom,
zůstala tu jen studánka
a bílý javorový strom.

Snad leda v útulné radanské myslivně
nějaké ještě památky malí,
naveselé ty leče poslední
a vzácné hosty v tom našem kraji.

III.

Tak jsem tě v duchu zas jednou přeletěl
ty rodný kraji můj milý a drahý,
a vracím se na duchu osvěžen,
zas do té své matičky Prahy.

Síly jsem u tebe načerpal
k další své pro národ práci,
jen zůstan mne na dále oporou
po pláštěm tvým se chut k dílu vrací.

teď jenom tak někdy na chvílku
zaletím k vám vy milé háje a luhy,
zatím ať mocný Pán vesmíru zahálí
vás pestřým závojem nebeské duhy.

Vzpomínky na Vás se v každý čas
na cestách, při práci, ve snu mne vrací,
snad jednou také já tam k vám nadobro vrátím se
jako se k hnízdům svým vracejí ptáci.

-- 00 --

Psáno na den svatého víta, léta páně 1945.

Popis rodné krajiny.

Josefu Beranovi do Prahy, za jeho vzpomínky a pozdravy jeho rodné obci a krajině, jsem zaslal popis rodné obce a krajiny s nastalými změnami za jeho nepřítomnosti, psaný v roce 1953 jak následuje: Teprve po 10 letech, jsem se ti ozvala Tvé pozdravy rodnému kraji, které jsi přal na sv. Víta roku 1943 a mne jej zaslal, které jsem pečlivě zařadil, dle Tvého přání a za které se ti chci revanžovati tímto popisem, za Tvoji nepřítomnosti v naší obci.

Pojď se mnou v duchu po této naší krajině a já Ti budu vyprávěti o změnách které u nás nastali za dobu Tvé nepřítomnosti.

Vyjdeme z Tvé rodné chaloupky doškové čp. 25. a zastavíme se na kamenné silné plotně, co můstku u dvířek přes hlubokou stoku, vedoucí po dél okresní silnice. Zde vydíme, že tato hluboká stoka již zmizela a na místo této jest zhotovena kanalisace s cementových rour o světlosti 40 cm. Tato byla zhotovena v roce 1950. Tato kamenná plotna, jest ještě před dvířky na svém místě do dnes.

Půjdeme po silnici na horu do průhona. Vidíme zeď po dél Vanatů zahrady chátřá a na zahradě je již málo stromů, jenom pár starých kmenů. U Komorů zahrady jest postavena nová kamenná zeď 2 m vysoká. Jediná Komorů zahrada jest udržována starým výměnkářem. Půjdeme ke Komorů stodole a vydíme, že šitoká a hluboká stoka, se zeleným pažitem a trnami zmizela. Na místě tom zhotovena kanalisace, propadlina zarovnána a zřízen tady vjezd do Komorů dvora.

Vyjdeme na rozcestí okresní silnice do Skočic, cesty do obcin a do Dvorců. Dáme se po okresní silnici ke Skočicům. Půjdeme k Vanatů poli nad Komorů zahradou a vydíme, že teras kamenný u tohoto pole jest pryč a silnice o 2 m rozšířena a udržovaná v roce 1950 a 51.

Jdeme dál k Vanatů poli proti Komorů klínu a vydíme že krásný švestkový alej podél silnice již tam není a že tam nejsou již žádné stromy. V roce 1929 stromy ty pomrzli a jiné již tam vysazovány nebyli. Jdeme dál a jak jsme říkali u dvou hrušek, starých mohutných stromů ovesniček u Vanatů pole, že již zde také nejsou. Jdeme dál a půjdeme k Vanatů paloukům a vydíme, že klikaté S staré silnice již tam není a že byla zhotovena nová přeložka okresní silnice rovně, počínaje od cesty do Sefránek hroudne až dolů ke Komorů louce. Tato přeložka řeže Vanatů palouk (co mívali podruzi) část Sefránek pole, přes Nováků louku (která je nyní Vanatů) a Kadlíků pole. Sejdeme dolů proti Kloubské kostelní cestě, přes Vanatů palouky, a podíváme se do hluboké cesty v topolech na pravé straně, o kterých se také zmiňuješ, ve Tvém pozdravu rodnému kraji. Tyto dva mohutné staré a vysoké topoly již zde nejsou. Byli již na půl suché a od větrů polámané, tedy nepoužívaná, jak jsem jsem již se o ní zmiňoval, neboť již jest nesjízdna a jezdi se po nové rovné přeložce.

Jdeme dál až k panskému poli, které bylo ohraničeno po hranicích smrčinkami (přistříhaný špalýr) ktrý již tam také není. Na místě tom jest vodoteč.

Jdeme dál až ke Stanků kamennému kříži. Zde se pozastavíme a vydíme, že již panské pole zde nejsou a že jsou tyto pozemky rozparcelovány a přiděleny drobným zemědělcům, při první pozemkové reformě, po první světové válce. První pole od Pohorovic co byli smrčinky má Lusk František z Pohorovic, syn Josefa Luska obuvníka. Druhé pole proti Stanků kříži, až na horu k Šefránků hroudě, i s tou trábnou cestou mám já 3,35 ha veliké.

Od Stanků kříže podíváme se po krajině ke Skočicům a vydíme, že panské lány pod Jordánskou hrází, k parčíku a podél této cesty na horu k višničkám, jsou rozparcelovány mezi drobné zemědělce, Lidmovické a Skočické. Odbočíme od Stanků kříže a dáme po té panské trávné cestě, co nyní mám já, k Šefránků hroudě. Půjdeme nahoru až tam na ten pahorek. Podíváme se na Šefránků lesík a vydíme, že tento jest zanedbaný, nevysazovaný a na polovic od brouka zničený. Má starého nemožného majitele, podle toho také vypadá i ten les.

Poněvadž je příjemný den, sluníčko pěkně hřeje, usedneme si na tomto pahorku, pod košatou borovicí, které již tady vyrůstly a kterých zde mám asi 15 a budeme se rozhlížeti po krajině tohoto okolí, na stranu východní, západní a jižní.

Na straně západní kde bývali velké vyšničky a malé, že tyto již tam vůbec nejsou. Ještě za Schwarzenberského panství, byli tyto zrušeny, pozemek tento z orán a horní polovice velkých vyšniček vysázena smrkovým lesem, ve kterém již je dnes krovové dříví. Dolní polovice podél trávného aleje používá se jako pole. Po malých vyšničkách zůstala pastvina a na místi tom postavena byla ještě za Schwarzenberské polní dřevěná kolna na svážení a mlácení obilí s panských lánů. Nyní však jest ve stavu sešlém a na půl shnilá, nepoužívaná.

Pootočíme se trochu doleva a vydíme přes zelené louky a vlnicise obilnaté pozemky, vesnici Skočice, lemovanou zelenými stromy, převládaně dpošud silnými starými mohutnými a košatými stromy. Na hoře nad vesnicí jest krásně vydět skočický kostelík s jeho vysokou věží. Také jest vydět jednopáteová kampelička, kterou jsem tam postavil v roce 1929 na louce u státní silnice proti Veverů hostinci. Nad Skočici na stranu rozprostírá se na vysokém kopci les Hrad. Pod tímto na straně jižní vydíme samotu Kocandů, kde jsou tři chalupy. Na straně jihovýchodní, vydíme část vesnice Lidmovic. Na Jordánské hrázi ty mohutné vysoké topoly, již tam také nejsou. U samotného rybníka jsou ještě nějaké staré kaštany. Tak jsme si zde trochu odpočinuly a budeme se ubírat další krajinou.

Půjdeme tento pahorek a půjdeme na polní trávnou cestu k obcinám. Zde již vydíme jednotlivé díly obecních pozemků naší obce, ale zase jsou zde změny, jako bylo za našeho mládí. Nad vysázeným novým lesem, na místi starých vyšniček, jsou hned pozemky naší obce. Zde zase vydíme že čtyři tyto díly nad lesem, jsou vysázeny naší obcí také borovým a smrkovým lesem, a nějaké duby. Vysázeny byli v roce 1950, 51, a 52. V tomto novém lese v tomto novém lese, na místi starých vyšniček, na místi starých vyšniček se říká ná Americe. Jak k tomuto pojmenování došlo, není mne vůbec známo. Nyní po té obecní cestě polní se vrátíme se spátky do Vanatů Dřezí, o kterém se také zminuješ ve Tvých vzpomínkách.

Zde vydíme při této cestě, mladou planou hrušku, státi v širém poli, vršek se jí zelená. Tuto jsem zde ořezával, tak že zní bude po letech mohutný strom. Pokračujeme dále a přicházíme ku rybníčku Vanatů Březí. Není to již takový jaký býval, neboť jest hodně zarostlý travou, tak že vodní plocha jest již nepatrná a kolem jest zarostlý silným vrbovým. Ženské již tam práť nechodí. Na straně levé jest pahorek, ve kterém se lámal kámen na rozšíření okresní silnice. U tud vydíme pěkně na naší vvsnici a na okolní pozemky. Pokračujeme dále dolů po této cestě, která jest od vody často vymílána, a přicházíme k Vanatů statku. Nyní se dáme spátky po okresní silnici ke Komorů stodole, na rozcestí a dáme se po obecní cestě do Pruhoně a obcin. V Pruhoně vydíme, že břehy u Koudelů Klínu, jsou ještě více porostlé trnami nežly býval. Po levé straně jsou změny. Bývalá pec na cihly, při Vanatů straně, na které za našich mladých let, byl ještě krov, jest již úplně zbořena tak, že již není ani znát kde stála. Lonského roku na podzim, tato strana vysázena byla obcí 40 ovocných stromků. Ponejvíce štěpy, opatření kůli a pletivem proti poškozování. Přicházíme na Komorů vršky a vydíme, že po levé straně, při Komorů poli, vyrostlo pár dubů a mohutná vrba. Po pravé straně při poly Hovorků, po břehu rozprostírají se ještě trniny. Přicházíme k pěšince za Beranů les, která jest pro Tebe také paměti hodná a jdeme k Vanatů dolině k dubu. Zde ale vydíme, že dub starý mohutný a košatý na kterém býval obrázek sošky sv. Jana již zde není. V roce 1944 byl majitelem Václavem Hovorkou poražen a odvezen.

Podíváme se dále na pravou stranu a vydíme Hovorků velký a malý lesík. Zde vydíme také změnu. Velký borový les byl vykácen a znovu vysázen lesem smrkovým, ve kterém již jest zase krovové dříví. Malý lesík to bylo pár sosen, které byli také pokáceny a vysázené celé to pole, až k cestě za Beranů les lesem smrkovým ve kterém již jest silné krovové dříví. Pokračujeme dále k obcinám, Zde vydíme že Hovorka od dubu až k obcinám, pod beranů pole, jeho pozemky zalučnil. Přicházíme v Obcinách na kraji pastviny ke kamenu. Tento velký kámen jest pro nás také paměti hodný, neboť jsme zde pásávali a na kamenu sedávali. Tento kámen jest doposud na svém místě, ale z polovice jest již v zemi zatlačený a zarostlý.

Obecní pastviny a pozemky v obcinách, jsou porád v takovém rozsahu jako byli. Nežli jáma (louže) pro napájení dobytka a koupání husí, se proměnila v rybníček. Totiž v roce 1930 byli poskytovány na takovéto věci podpory. Využil jsem to, staral jsem se o to a dostala obec na to 6.000 Kč. podpory a já jsem se svými lidmy udělal z toho rybníček. Vyvezl jsem ho a rozšířil na 6 až, udělal kamennou hráz a vypustil na čap, tak že nyní se tam chovájí také ryby.

Nyní se obrátíme na les Albrechtické občinky. Zde vydíme také změnu. Starý smrkový les již jest vykácený, ve kterém jsem měl také koupené dvě paseky stavebního dříví. Jest to ovšem znovu vysázené, tak že některé porosty jsou již dosti vysoké a rostou v nich zase dále houby. Lesní plocha zůstala jako byla.

Přicházíme k poly Koudelů spálenišť, Šrámků poli z Albrechtic a k pěšince do bluděště za Beranů les a k polím co Vy jste mívaly. Na tyto místa se ještě dobře pamatuješ a vpomínáš. Jenom se zminuji o Šrámků poli, které jest celé vysázené lesem smrkovým, který již jest dosti veliký.

Stojím nyní u Koudelů spáleniště, na rozhraní třech katastrů a to katastrální území Pohorovice, Albrechtice a Skaly. Půjde-me po obecní cestě nazpět, okolo Beranů lesa, na Senkýřů vrš-ky. Vydali jsme se na cestu a vydíme hned po levé straně, že Beranů les není ten co býval, ale že jest zde změna. Celý ten borový les v roce 1920 byl Františkem Dvořákem vykácen a zno-vu zase smrkovým lesem vysázen, tak že dnes již jest na místi tom les mladý, dosti vysoké mlázi. s tímto starým borovým lesem od-poražena byla, také mohutná smrč krajová, na které býval obrázek o kterém se zminuješ ve svých vzpomínkách na rodný kraj. Tento obrázek po celou řadu let, udržovala tvoje matka. Vedle této smr-če byly dva mladé dubce, které nebyli se starým lesem odpora-ženy a dnes již jsou z nich mohutní duby, ale obrázek Pany Marie již tam na nich není. Ošetřovatelé tohoto obrázku již zemřeli a jiní se tohoto neujmuly.

Jdeme dále a vydíme že Beranů pole, podél tohoto lesa, jest od lesa polovice zalučněná. Jdeme dále k Hovorků lesu, jak již jsem se o tom zminil, jest již mladý a dosti porostlý les. Jdeme dále okolo Koudelů, Hovorků a Senkýřů polí, které zůstávají beze změny. Přicházíme na Senkýřů vršky, na rozcestí cesty od Pohoro- vic ke Dvorcům a do hluboké cesty na Hůrku. Dáme se po cestě ke Dvorcům.

Přicházíme k Nováků jámě, která dnes již jest zavezena a to poliče nad tou jamou zalučněné i s tou jamou. Nováků lesík zůs-tává pořád ve starém stavu jako byl. Přicházíme k lesu Baranů. Na straně levé a na straně pravé k lesu Vanatů. Les Beranů co byl statý borový, postupně byl také vykácený a znovu vysazovný. Tam již jest také větší částí les mladý, ve kterém také rostou houby.

Na pravé straně jest les Vanatů, který by byl již dnes moh- hutný. Zůstalo však v něm málo stromů, neboť v roce 1942 byl sněhovou vychřicí skorem úplně vyvráten a polámán. Dále přichá- zíme na hranice katastru Pohorovického a hranice katastru Ská- ly k lesu Vodnance.

Tento les býval Schwarzenberský, nyní jest státní. Starý borový les, byl již také vykácen a znovu vysazován, lesem smr- kovým, tak že již dnes tam jest krovové dříví. Jak se zminuješ ve svých vzpomínkách, les tento byl, jakož i Písešná a Hájek za Schwarzenberského panství ohrazen plotem a cesty uzavřeny vraty. V roce 1946 až 50 byl plot ten od těchto lesů úplně od- straněn, tak že jsou lesy a cesty tyto zase volné. Rybníky- Hluboký, Široký a Parezitý, zůstávají beze změny. Les Písešná nad Parezitým jak jsme říkávaly ve Volový, starý mohutný les borový, byl již také postupně úplně vykácen. V roce 1953 na jaře, byli poraženy poslední kměny 160 m³. Les tento byl zase postupně vysazován, tak že již jest v něm místy dříví sil- né a mladší Smrkové mlázi, ve kterém rostou hodně houby.

Les Hájek zůstává v rozloze stejný, ale borové silné dříví by- lo již postupně, skorem všecko vykáceno a znovu vysazováno smr- ky a duby. Borového lesa již jest tam pramálo a smrk byl napaden broukem, tak že musí být každoročně probírán, neboť toto dříví usichá. Les tento jest dnes hodně prořídlý, a na Řebíků koutě, jak se zminuješ ve svých vzpomínkách, již takové hony na zvěř nejsou a také již tu ta zvěř co tu býval není. Tedy hodně se za tu dobu, co jsi přišel z rodné obce pryč změnilo, jak v krajině tak i v obyvatelstvu.

Nastalé změny.

Nyní si povíme o změnách v nejbližším okolí a v obci samotné. Dobře Ti známý bývalý dvůr Schvarzembergský D v o r c e po první světové válce připadnul státu, jakož i veškeré lesy a rybníky o kterých jsem se již zminoval, co patřilo Svarzemberkovi. Ve dvoře Dvorcích za Schvarzemberka v roce 1905 postaveny byly byty pro 14 rodin pracujících na tomto dvoře. Jest to jednopatrová budova postavená nadě-dvorem, pod tím výběhem co býval na dobytek u cesty od Hlubokého do dvora. Později v roce 1912 byl Schvarzemberkem z dolní části stodoly tohoto dvora postaven a přistavěn lihovar kletý jest v provozu do dnes. Po první světové válce dvůr samotný připadl státu a lihovar byl v roce 1920 z družstevněn pro zemědělce okolních vesnic a to: obce Pohorovice, Kloub, Skaly Budičovice, Křtětice a Chvaletice, to proto aby měli dostatek brambor, pro výrobu líhu. V roce 1935 postavilo družstvo u tohoto lihovaru byty pro lihovarníka, kanceláře a velikou kolnu (skladiště na brambory). Ty byty jsem stavěl já. Po roce 1945 převzat byl tento lihovar státem a uvedené obce tam dodávají brambory. V roce 1947 byl tento lihovar státem zrušen, stroje odvezeny jinam a lihovar ve Dvorcích úplně zrušen.

Po první světové válce v roce 1919 zavedena byla do Klouba elektrisace. V kloubě na návsi postaven byl zděný transformátor, V Pohorovicích připojeni byli pouze hostinec u Senkýřů č 15. u Beranů Dvořák č. 18. a Hovorků č. 12. V roce 1924 postavena byla nová okresní silnice z Pohorovic do Křtetic, kde byla velice špatná vozová cesta. V roce 1926 jsem koupil (jsem koupil) cihelnu ve Křteticích od Lukše ze Křtetic (Konvičky.) V roce 1929 jsem složil zkoušky v Praze na zed. mistra. V roce 1931 jsem postavil novou okresní silnici z Lidovic do Krašlovic a na mlýny.

V roce 1931 se rozdělila obec Pohorovice od Klouba jako samostatná obec. DO toho roku byli Pohorovice jako osada. V roce 1932 byli rozděleny katastry těchto obcí a hranice vymezovány. V roce 1945 byla zavedena do obce Pohorovice elektrisace, postaven nový zděný transformátor (který jsem stavěl) na Kadlíků zahradě v rohu u okresní silnice. V roce 1952 postaven byl do obce Pohorovic telefon z Vodnan přes Křtětice a později i do obce Kloub. V roce 1953 byla obec Kloub připojena na transformátor v Pohorovicích a zděný transformátor na návsi v Kloubě rozbořen. Nyní jsou tedy obě obce s elektrisovány na transformátor v Pohorovicích. Další změny v obci popsán budou v jednotlivých popisných číslech v obci.

Poněvadž v dnešní době to vypadá tak, že státní mocí, mají být veškeré vesnice postupem času zrušeny, soukromný a vlastní majetek nesmí nikdo mít a každý na vesnici, že bude odkázán jenom na to JZD. Mladí lidé z vesnic utíkají, staří zedřeny postupně umírají. Rozhodnul jsem se napsat pravdu, jak ta naše útulná a spokojená vesnička bývala, jak ty lidé v ní na svém malém hospodářství spokojené a v klidu pracovaly a že každý národolýb si rád přečte, jak ta jeho rodná a neb jiné vesnice v minulých dobách vypadali. Píši o každém čísle v této obci a jeho majitelých a současně z názorněji, ku každému číslu nákresem jak vypadali jejich chaloupky a statky v těchto jejich ještě spokojených dobách.

Od roku 1935 až do roku 1945 hospodařil František Mašek na této chalupě se svojí manželkou, se 4mi kravami, se kterými obdělával vlastní pozemky, 3 kusy mladého dobytka, tedy 7 kusů hovězího dobytka, 1 až dvě prasnice, 3 až 4 prasata, průměrně 5 kusů vepřového, husy, kachny a drůbež. V roce 1946 narodila se jim dceruška Vendulka. Od roku 1945, po druhé světové válce, nebyli ty poměry nijak potěšitelné, tak že Fr. Mašek, nějaké vlastní pozemky propachtoval a nechal si jenom pro vlastní potřebu, tak že v roce 1951, vstoupil do zaměstnání, jako zedník a topič v Radčické cihelně u Vodnan. Poněvadž veškeré státní moci, uchopila se komunistická strana, netušily zemědělci, co se bude dít.

Jednalo se o společně hospodaření na vesnicích, do kterého nechtěli zemědělci vstoupit. Byli k tomu však donuceni. V roce 1955 založilo se JZD v Kloubě. Marie Mašková vstoupila do JZD v Kloubě dne 1.10.1957 a František Mašek, ten byl zaměstnán stále v té Radčické cihelně. V roce 1961 byl také donucen vstoupit do JZD v Kloubě, neboť z cihelny na nátlak JZD byl propuštěn. Poněvadž, nebyl zdrav, má silnou záduchu, marodil a byl posudkovou komisí uznán invalidním. V cihelně byl zaměstnán 10 roků, Byl mu přiznán invalidní důchod z cihelny asi 600 Kč. měsíčně.

V JZD jim mnoho platný nebyl. Dceru Vendulku nechtělo JZD také nikam pustit, jenom do Jzd. Když vyšla ze školy, musela chodit do zemědělské školy ve Vodnanech. Když prošla tuto zemědělskou školu, navštěvuje nyní v roce 1964 odbornou školu drůbežnickou. V roce 1963 sloučilo se JZD v Kloubě dohromady s JZD ve Křteticích, kde jest vedení, a kde jsou postaveny drůbežárny, kam má pak Vendulka, po projití 4 leté odborné školy, přijít jako vedoucí těch drůbežáren. Matka Marie Mašková utrpěla v měsíci březnu 1963, při práci v JZD v Kloubě úraz, tak že již nebyla v tomto roce práce schopná. Nyní v roce 1964 již zase pracuje. Krmí odstavené telata a František Mašek jí při tom pomáhá.

V roce 1966 se Marie Mašková rozstala a byla v nemocnici ve Strakoncích a od té doby již nepracuje. Dcera Vendulka v roce 1967 je na praxi v drůbežárně ve Křteticích. Dne 20 dubna 1968 se provdala domů na č.p.1. (II) v Chorovicích za Josefa Leopolda rodáka ze Křtetic, který se při svatbě nechal přejmenovat tak že se jmenuje Josef Mašek, aby toto rodné jméno, na tomto čísle nezaniklo. Její muž jest jako traktorista v JZD ve Křteticích. V roce 1969 v srpnu se jim narodila holka Vendulka.

To jest pbeční kovárna a chudobyneec

obce

Pohorovice

DO R. 1892 VÁCLAV ŠTEJNER

PAK
KLOUB
D.4

Jména kovářů od roku 1788, nejsou ve starých pamětech uváděny. Známo však jest že od roku 1950 na této kovárně byl kovář Ján Jiříček z Krašlovic. Roku 1870 přistěhoval se na tuto kovárnu z Lidmovic Vojtěch Jedlička s jeho manželkou Kateřinou rozenou Hovorkovou z Pohorovic. Měli 5 dětí, z nich tři syny a 2 dcery. Františka, Vojtěcha, Jana, Marii a Kateřinu. Všichni tři synové byly kováři. František převzal kovárnu v Pohorovicích po otci. Vojtěch byl za kováře na Cavini a Jan jako kovář odejel do Ameriky. Marie se neprovdala, byla švadlenou a zůstala u bratra Františka až do smrti. Kateřina se provdala za Johoncovou do Unhoště.

František Jedlička oženil se s Annou rozenou Rezkovou z Drahonice a měli 7 dětí. Františka, Václava, Jana a Vojtěcha. Marii, Emiliu a Kateřinu. Synové všickni čtyři byli kováři. Tato stará kovárna byla v roce 1872 přestavěna obcí Pohorovicemi a tak jest až do dnes. Matka Anna Jedličková zemřela v Pohorovicích, v roce 1931, ve Skočicích byla pohřbena. Všichni čtyři synové v roce 1914 odešli do první světové války. Po ukončení první světové války v roce 1918 tři synové se vrátili domů. František se zdravím podloměným, Václav a Jan jako Ruský legionáři a Vojtěch ten nejmladší, zůstal na vojně.

Syn František byl kovářem v Kranicku. S jeho podloměným zdravím v roce 1925 v Kranicku také zemřel. Syn Václav převzal v roce 1920 po otci kovárnu v Pohorovicích. Jan jest poštovním úředníkem v Rakovníku. Dcery Marie a Kateřina již jsou také mrtvé. Otec František Jedlička zemřel dne 5 září 1944 v Pohorovicích ve věku 94 roky. Nejstarší to občan v tu dobu, na celé Skočické osadě. Pohřben byl ve Skočicích, do rodišního hrobu.

Václav Jedlička již třetí koleno na této kovárně tohoto rodu, oženil se s Růženou Hlapovou z Lidmovic a měli dvě děti, Marii a Václava. Syn Václav jest zaševkovářem a Marie jest provdána v Praze. Václav Jedlička v roce 1934 koupil od Josefa Macháně z Klouba pole, proti kovárně a na něm v roce 1935 jsem mu postavil pěkný hospodářský a obytný domek, to jest: obytné stavení, stáje, veprinec, kolnu a stodolu. Celý nový objekt, jest však na katastrál. území obce Klouba a kovářem jest v Pohorovicích.

Po postavení nového obytného a hospodářského stavení, přestěhoval se Václav Jedlička kovář s rodinnou v roce 1936 z obecní kovárny v Pohorovicích, do svého obytného stavení, které jest postaveno na katastrál. území Kloub. Proto patří nyní domovem do Klouba. Kovářství však provozuje dále v obecní kovárně v Pohorovicích.

Po první světové válce vykoupil od pozemkové reformy ode dvora Dvorců 3 ha 37 a pozemků a to 87 a louky v Radanech na Drahonické a 2 ha 40 a pole na Sídlovkách. Později ještě pozemky

přikoupil, tak že dnes již má u toho nového stavení 5 ha 34 a pozemků. Václav Jedlička narozený roku 1887 v Pohorovicích, utrpěl na zdraví ve světové válce, tak že dne 12 června 1948 ve věku 61 let zemřel. Pochován byl do rodinného hrobu ve Skočicích.

Po otcově smrti Václava Jedličky, převzal kovárnu, zase jeho syn Václav Jedlička, již čtvrté koleno tohoto rodu a oženil se s Miladou Vojtovou dcerou kováře z Chvaletic. Mají tři malé děti. Václava, Miladu a Marii. Matka Růžena Jedličková jest živa.

Proto že měl v novém stavení po otci dosti velikou stáj a měl již svoje vlastní pozemky, jak z předu uvedeno, pořídil si pár malých koníků, k rychlejšímu obdělávání těchto pozemků, aby mohl zase v kovárně práce zastati a tak lidem vyhověti. Tak to šlo až do roku 1953. Po uchopení se moci státní komunistickou stranou, Československé Republiky, počalo se mluvit, jednat a uvažovat o společném hospodaření na vesnicích. To znamenalo, zrušení soukromného hospodaření, což rozrušovalo a zneklidňovalo celý národ tak, že nastaly poměry neutěšené. Počalo se nejdříve se zabíráním veškerého majetku, velkostatkářů, továrníků, velko i maloobchodníků, a různých podniků, ovšem že bez jakékoliv náhrady a odškodnění. Stavěli se nějaký majitel proti, byl soudně stíhán a trestán. Oprávnění ku provozování těchto podniků bylo odebráno a zakázáno.

Taktéž to bylo učiněno i u drobných jednotlivých řemeslníků. Konečně došlo i na zemědělce na vesnicích. Tak že se měli tvořit JZD (jednotné zemědělské družstva). To znamenalo veškerí zemědělci, kteří hospodařili na svých pozemcích, předat veškerý svůj majetek, budovy, veškerý mrtvý a živý inventář, totiž všecko předat do JZD a na tom v celé obci společně hospodařit. To se však nikomu nechtělo. Byli však proti jejich vůli, pozemky jim zabírány, z celovány a meze rozorávány. Větší sedláci byli vystěhovány, kulaky nazývány, veškerý majetek jim zabrán, buď odnětím svobody trestány, neb na jiný okres vystěhovány. Václav Jedlička byl již také svého oprávnění kovářského zbaven, a do vstoupení JZD v Kloubě přinucen dne 1. 10. 1957. Tam také kovářské práce prováděl, ale jenom pro JZD, v tu dobu již bylo JZD v Kloubě definitivně založeno a počalo se společně hospodařit. Ovšem že s přinucením a bez zájmu. Katastrální území obcí Kloub a Pohorovice, byli s celovány a ještě část pozemků od katastr. území Chvaletic přibráno, tak, tak že toto JZD mělo k obhospodařování přes 1.000 ha pozemků.

Obec Pohorovice a Kloub, kde proti vůli všech občanů, přejmenovaly na obec Kloub, kde postavily nový krávin, a ppatřily novými popisnými čísly pro obec Kloub. V roce 1962 bylo JZD v Kloubě sloučeno s JZD ve Křteticích. Ve Křteticích je vedení sloučeného JZD. Tak že tam je předseda MNV a funkcionáři JZD a tajemník MNV. Ve Křteticích je zřízena opravna hospodářských zemědělských strojů, kde je Václav Jedlička jako kovář zaměstnán. Manželka Vác. Jedličky, krmí jalový dobytek v JZD,

Syn Václava Jedličky, již je vyšlý ze školy a učí se opravářem zemědělských strojů v Blatné. dcery: Milada chodí do měšťanek do Vodňan a Marie do školy do Skočic. Matka Václava Jedličky Růžena Jedličková jest živa a zaměstnána v polesí Radany, jako vedoucí lesní šety, pro úpravu lesní kultury a výsadbu lesních porostů

již přes 10 roků. Syn Václav již čtvrtý kovář tohoto rodu na obecní kovárně v Pohorovicích, od roku 1870, t. j. 95 roků trvající z jedné rodiny a jednoho jména. Ještě také by měl toho svého syna zase Václava, k tomu opravárenství vyučit také kovárenství, aby se tato tradice kovárenství, tomu jménu udržela. Psáno v roce 1965.

V roce 1966 byla obecní kovárna č. 2. (13) v Pohorovicích, bez kovářské dílny a podkovárny, za vedení funkcionářů ve Křteticích, prodána asi za 9500 Kč. Františku a Vlastě Širerových, který jí právě měli v nájmu. Když byla kovárna v pohorovicích prodána, kovář Václav Jedlička ihned veškerý jeho inventář co měl v kovárně v roce 1966 prodal a v obecní přestal pracovat, tak že již v Pohorovicích, není kovář žádný. Co občané z Pohorovic po staletí v této obci vybuudovaly, obec Křtětice to rázem prodala a peníze použila na úpravu cest a rybníka na návsi ve Křteticích.

Další popis k č. p. 2. (13).

ŠIRER FR

V obecní kovárně zřízen byl také, malý a velký chudobinec, tak jak jest v přiloženém nákresu obecní kovárny znázorněno a patrně. To jest v dřívějších dobách, každá obec byla povinná starati se o přestárlé, nezuživé a nemocné a schudlé příslušníky této obce. V nejnětějších případech aspon byt jim poskytnout. Proto při stavbě obecní kovárny v Pohorovicích, již na to bylo také pamatováno a postaveny pro chudobinec 2 obytné místnosti. Poněvadž obec Kloub neměla chudobinec žádný, Poněchávala jí obec Pohorovice menší místnost, pro schudlé obce Klouba a větší místnost používala pro chudé obce Pohorovice. Těchto chudobinců používalo se až do roku 1955. Počalo se zavádět pro přestárlé důchodové zabezpečení, tak že obecním starostům, starati se o takovéto lidi odpadlo. Poněvadž stát, veškeré obchody, podniky atd. převzal do své režie, upravil tyto dvě místnosti, bývalého chudobynce, pro prodejnu smíšeného zboží s nadpidem: J e d n o t a. Z malé místnosti chudobince, upraveno bylo skladiště zboží a velké místnosti krám - prodejna. Do této prodejny dováženo je zboží, za státních skladů, kde jest místnost od jednoty dosazena prodavačka, která každý den, prodává půl dne, místním občanům, obcí Pohorovice a Klouba spotřební zboží, to jest jak potraviny, mléka, piva, chlaba a vůbec všech potravin i spotřebných věcí na vesnici potřebných. Psáno v roce 1965. Prodejna jednoty je tam stále. V roce 1966 byla obecní kovárna bez kovářské dílny a podkovárny prodána Fr. a Vlastě Širerovým, kteří dne 1 srpna 1968 daly jednotě výpověď na 1/2 roku do 30 ledna 1969, aby si mohli rozšířit svůj vlastní byt.

Ještě k č.p. 2 (13).

Po vystěhování se z bytu obecní kovárny kováře, Vác. Jedličky v roce 1936, do svého nového stavení, najmul si byt této kovárny i s hospodářskými budovami, mimo kovárnu (ve které prováděl kovárství Jedlička dále). František Širer s jeho manželkou, syn po Ludvíku Širerovi který padnul v první světové válce. Toho času když vypukla první světová válka, bydlel jako deputátník v Sefránku statku č.p. 29. u Josefa Cadka. Od tud narukoval do války a více se nevrátil. Jeho manželka zůstala se šesti malými dětmi: Karlem Jaroušem, Josefem, Františkem, Marií a Blaženou, v obci Pohorovicích až do jejich velkosti. Tak že některé stěch dětí se v této obci i vdaly a oženily. Karel ten je v pohraničí ženat. Jarouš se oženil v Pohorovicích a byl 2x ženat. S první manželkou měl jednu dceru, ta jest vdaná ve Vodnanech. S druhou manželkou měl dvě děti holku a chlapce. Bydlel v nájmu měl spachtované pozemky a živil se zemědělstvím. V roce 1959 postavil si domek v Kloubě, ve kterém dlouho nebyl, nebot dne 22.1. 1961 zemřel v 55 letech. Na domku zůstala druhá jeho manželka se 2ma malými dětmi. Jeho matka Anna Širerová zemřela u syna Jarouše v Pohorovicích, dne 20.4.1959 ve stáří 78 a 1/2 roku. Josef ten jest ženatý ve Křteticích. Marie se provdala za Jana Machýčka. Byli v nájmu v Pohorovicích. V roce 1956 koupily si domek ve Skočicích. Tam se však dlouho ve svém vlastním domově netěšila, nebot dne 28.5 1957 zákeřnou smrtí, otravou krve zemřela, ve stáří 46 a 1/2 roku. Jan Machýček tento předal svému ženatému synovi, který nyní na tom domku jest.

Blažena se provdala za Frant. Marcouška a najmuli si domek v Kloubě, kde na najmutých pozemcích hospodařily. Nyní jest v JZD v Kloubě a Marcoušek ten pracuje v lese v poleš Radany. Měli dva syny: starší jest ženatý ve Vodnanech a mladší jest t.č.

Nejmladší syn František s jeho manželkou, jak již z předu uveden, najmul si byt v kovárně i s hospodářskými budovami a na spachtovaných pozemcích živil se zemědělstvím, až do té doby nežli bylo v Kloubě utvořeno JZD. Do tohoto JZD nevstoupil. Byl zaměstnan u stát. lesní správy v Protivíně, při svážení dříví z lesů na pilu. Měli tři děti: Marii, Lidmilu a Františka. Do roku 1963 měli ještě krávu, o kterou v tomto roce také přišly. Jinou již nekupovaly. Marie ta jest vyučena švadlenou, pracovala ve Vodnanech a dne 7 listopadu 1964 se provdala za Jaroslava Hírku a odstěhovala se s manželem, někam k Plzni k jeho rodičům. On tam pracuje v nějaké továrně. Lidmila ta se učí vařit ve Vodnanech. František ten chodí do obesné školy ve Skočicích. František Širer ten jest nyní zaměstnan v poleš Radany, jako kočí u koní a jeho manželka Vlasta Širerová pracuje v JZD v Kloubě jako brygádnice. Psáno 19.3.1965.

V roce 1966 MNV ve Křteticích, tuto kovárnu v Pohorovicích prodal Fr. Širerovi za 9.500 Kč. t. j. hospodářské i obytné stavení, tak jak to měl pronajaté. Bez kovářské dílny a podkovárny i se starým chudobincem, co je nyní umístěna jednota. Tak hospodaří cizí obec s majetkem obce Pohorovice. Nový majitel dal jednotě výpověď.

u HROUBKŮ PAK VE SKOČICÍCH (TĚJ TÝJ ŽAN)
 JETI MARE JAN, JAROUSŮV
 1946 1952

X JARMILA
 * MARIE 1914
 JAROSLAV
 MAR. 1910

Číslo popisné 3. (30). ¹¹ SÍDLŮ
v Pohorovicích.

U mladých Nováků.

V roce 1788 jest zapsán majitelem, dle záznamu zemského archivu v Praze na č.p. 3 v Pohorovicích Kašpar Novák. Od té doby se říkalo, asi na tomto čísle u Nováků. V roce 1800 jest zaznamenán na tomto majetel František Čerbý. Tento asi dlouho majitelem na tomto čísle nebyl neboť v roce 1837 jest zapsán majitelem na tomto čísle Vojtěch Šídlo, syn Tomáše Šídly chalupníka z Pohorovic č.p. 3. a manželka Marie dcera Matěje Dvořáka rolníka z Pohorovic č.p. 18. Za tohoto majitele dům tento v roce 1848 vyhořel a byl v roce 1848 až 1850 znovu postaven. Dle seznamu usedlostí gruntovní knihy vsi Pohorovice roku 1705 jest uváděno o čísle pop. 3, chalupa na obci stavěná a její majitel Jiří Sefránek. Po Vojtěchovi Šídlovi převzal toto číslo syn Václav Šídlo narozen 10 ledna 1837 a jeho manželka Marie narozená 24 března 1842 rodem Pavlová ze Sudoměří. Václav Šídlo zemřel 24 července 1897 a jeho manželka Marie 14 června 1904.

Po těchto rodičích převzal tuto chalupnickou chalupu syn Vojtěch Šídlo narozen dne 17 dubna 1869 v Pohorovicích, tamtéž příslušný, a jeho manželka Marie rozená Procházková z Klouba, narozená dne 6 července 1880 dcera Josefa Procházký chalupníka z Klouba č.p. 9. a Marie Procházkové dcery Josefa Kejšara chalupníka z Milenovic č.p. 15. Dům tento převzali po rodičích v roce 1902. i s příslušnými pozemky 7 ha 14 a.

Tyto majitele měli 8 dětí. Psáno v roce 1953.
Josef stár 50 roků kněz a doktor Bohosloviv Českých Budějovicích. Marie stáří 45 roků řeholnice. Jan stáří 41 rok truhlář, ženatý v Albrechticích. Jaroslav stáří 43 roky doma na chalupě. Božena stáří 40 roků kuchařka u bratra. Helena stáří 37 roků řeholnice. Anna stáří 32 roky řeholnice. Jarmila stáří 28 roků řeholnice. Vojtěch Šídlo ve světové válce nebyl. V roce 1923 po první světové válce, přikoupil od pozemkové reformy ode dvora Dvorců 1 ha 45 a roli na Šídlovkách a 56 a luk na Drahonické v Radanech, a zaplatil za tyto pozemky 8.400 Kč. Též vyměnil pozemky u Vanatů lesa a v hluboké cestě ke Skočicům za louku s panem Junem za klín pole Vanatů nad Komorů lukou, pod cestou za Hříbků ke Skočicím. Dnes jest u tohoto čísla celkem 9 ha 15 a pozemků a to: 7 ha 61 a role, 1 ha luk, 35 a lesa a 19 a pastvin.

Po Vojtěchovi Šídlovi, převzal toto číslo i s příslušnými pozemky, jeho syn Jaroslav Šídlo s jeho manželkou Boženou rozenou Poláčkovou z Drahonice v roce 1942. V roce 1930 jsem postavil u tohoto čísla kolnu a v roce 1945 jsem jim předělal s černé kuchyně, obytnou kuchyn. Tyto noví majitelé mají 4 malé děti: Janu, Josefa, chodí do školy, Venu a Jarouš ještě do školy nechodí. Tolik jest o čísle pop. 3. do roku 1954.

Vojtěch Šídlo zemřel dne 21 února 1954 v Pohorovicích a dne 25 února 1954 byl pohřben ve Skočicích. Byl 85 roků stár. Marie Šídlová matka Jaroslava Šídly, zemřela v pondělí dne 13.5. 1963 v 18 hodin ve věku 83 roky. Pohřbena dne 16 května 1963 ve Skočicích do rodinného hrobu.

Tato matka zaslouží si zmínky o jejím náboženském životě, neboť jak jsem psal před 10 roky v popise jejich rodiny, vychovala 8 dětí, 3 syny a 5 dcer. Z nich 4 dcery vstoupily do kláštera jako řeholnice. Syn Josef Šídlo vystudoval doktorát Bohosloví a byl profesorem na biskupství v Čes. Budějovicích. V roce 1949, když se nechtěl vzdát duchovního řádu Bohosloví, byl úřadem v tu dobu stázejícího režimu odstraněn a do fyzického pracovního poměru zařazen tak, že již nesměl obřady Bohosloví vykonávat. V roce 1963 jest zařazen jako dělník ve smaltovně nádobí v továrně v Českých Budějovicích.

Od roku 1954 až do roku 1957 hospodařil Jaroslav Šídlo s jeho manželkou na tomto čísle soukromně, ještě na svém. Ačkoliv již nebyly ty poměry neutěšené, při stálém donucování do JZD společného hospodaření, do kterého se nikomu ani jim nechtělo. Konečně v roce 1957 dne 1.10 byly přeci donuceni do JZD v Kloubě vstoupit. V tomroce 19.5. zvolen byl předsedou MNV v Pohorovicích. Za tohoto jeho funkčního období, nijak místním občanům neprospěl, spíše jim uškodil. Svědomí mu nedalo pokoje a proto se již do této funkce nedal volit. Sestra Jaroslava Šídly Božena Šídlová, která byla u svého bratra Josefa, kněze a profesora Bohosloví jako kuchárka v Cas. Budějovicích, zemřela v Česko-Budějovické nemocnici dne 15.10.1960. ve věku 48 letech a 19.10.1960. ve Skočicích, do rodinného hrobu pochována.

Josef Šídlo, a profesor Bohosloví, za to že se nechtěl zřeknout, jeho duchovního kněžského řádu, byla mu odněta svoboda na několik roků, řád svůj nesmí zastávat a jest přidělen jako dělník do továrny jak již z předu uvedeno. Jejich sestra Marie řeholnice, zemřela ve Sluknově v Cechách, dne 24.1.1963. ve věku 55 roků. Tamtéž pohřbena dne 26.1.1963.

Manželka Jaroslava Šídly v roce 1962 onemocněla srdeční chorobou, tak že se stala invalidní a pobírá invalidní důchod. Syn Josef Jaroslava Šídly jest traktoristou v JZD v Kloubě, ale jako člen do JZD v Kloubě nevstoupil. Dcera Jana Jaroslava Šídly z JZD v Kloubě byla propuštěna a jest zaměstnána ve fezárně ve Strakoncích. Josef traktorista nastoupil v roce 1963 vojenskou Strakončnickou službu. Bratr Václav také není v JZD v Kloubě a chodí presenční službu. Bratr Václav také není v JZD v Kloubě a chodí do lesnické školy v Prachaticích. Nejmladší Jaroslav chodí ještě do měšťanek do Vodňan. Starý Jaroslav Šídlo ten jest stále zaměstnán v JZD v Kloubě. Psáno 20.3.1965.

Syn Václav přišel dne 1. října 1965 z vojny a jest zaměstnán v JZD jako traktorista. Jako člen do JZD nevstoupil. Syn Jaroslav jest v zemědělské škole v C. Budějovicích. Syn Josef prošel lesnickou školu a v roce 1967 jest na vojně. Syn Jaroslav prošel zemědělskou školu a v roce 1968 nastupuje na 4 roky do vyšší zemědělské školy. Dne 7. září 1968 syn Václav traktorista se oženil s Helenou Leopoldovou ze Křtetic. JENHA SYN VÁCLAV PŘEVOL CHALUPŮŮ!
V POHOROVICÍCH.

JANA - ZEMŘELA V R. 20% JAKO SVOBODNÁ
* JAROSLAV - NAR. 1949 - R. 2. JEN. ING. OŽENIL SE 20. BŘEZNA 20. BŘEZNA ZE SKOČIC
2 M. NA 702. ÚŘADU VE ST. MARI 4 DĚTI
2 DCERY, 1 BOU ASI ŘEHOVNICE
2 SYNOVE BYDLÍ VE SKOČICÍCH, MARI 70 4 DĚTEČA
* VĚNUJE SE PRÁCI. KOSTELNÍ - JAKO

Č í s l o pop. 4. (40) 1705 1788 1837 1880

V Pohorovicích. 010' JANA

Na tomto čísle říkalo se za našich mladých let:

u HŘÍBKŮ.V době popisu jest majitel František Brůžek.

Dle seznamu gruntovních usedlostí obce Pohorovice z roku 1705 jest zapsán na tomto čísle majitelem do roku 1705 Adam Kouba, pojmenovaná chalupa Koubovská a od roku 1705 majitel Matěj Kouba. Tento rod byl pravděpodobně na tomto čísle až do roku 1788, kde jest zapsán v roce 1788 majitel Antonín Hříbek. Toto pojmenování, na této chalupě zůstalo, ještě až do dnes. Tento rod na této chalupě dlouho nebyl, neboť v roce 1837 jest uváděn Václav Filip. V roce 1880 přiznal se na tuto chalupu Hovorka z Pohorovic čp. 12. s Annou Filipovou. Měli 3 děti: Marii, Růženu a Václava. Syn Václav zemřel ještě svobodný. Dcery se provdaly a již jsou také mrtvé.

Hovorka také brzy zemřel, tak že Anna Hovorková jako v do-
va se provdala za Františka Dvořáka baštýře a odstěhovala se
s ním na baštu a chalupu čp. 4. prodaly Tomáši Brůžkovi z Po-
horovic čp. 26. synovi Františka Brůžka, koláře a hostinského z
Pohorovic a Anně Brůžkové, rozené Leskovcové ze Škal. za obnos
16.400 Kč. v roce 1908.

Tomáš Brůžek odešel ve 14 roce do první světové války. a
dne 11 února 1915 padl na Srbsku v městě Pirot. Anna Brůžková
zůstala vdovou s jediným synem Františkem Brůžkem. kteří jsou
živi až do dnešního dne. Při chalupě této bylo pozemků: 5 ha
80 a role a 2 ha luk. celkem 7 ha 80 a. Po první světové válce
v roce 1926 přikoupeno bylo od pozemkové reformy, ode dvora
Dvorců k této chalupě 1 ha 14 a role, vdovou Annou Brůžkovou
za 4.200 Kč. V roce 1934 koupena byla Annou Brůžkovou a jejím
synem Františkem Brůžkem chalupa čp. 5. v Pohorovicích i s pří-
slušnými pozemky 4 ha 7 a role a 85 a luk, celkem 4 ha 92 a.

Tyto pozemky připojily k čp. 4. tak že dnes jest u chalu-
py čp. 4. v Pohorovicích 14 ha 4 a pozemků. František Brůžek o-
ženil se v roce 1938 s Růženu Kynkorovou ze Zátaví u Písku
a mají jednu holku Věru. Anně Brůžkové a Františku Brůžkovi
přestavěl jsem a znovu postavil, celé toto jejich stavení, tak
že dnes již docela jinak vypadá. Obytné stavení bylo pod doš-
ky, toto jsme zvýšily, dali nový krov a taškovou krytinu. Stáje
jsme přestavěli na krovín a konírnu. Stodolu a kolnu postavily
jsme novou 40 m dlouhou a 12 m širokou, tak že místo ze staré
stodoly, zůstalo celé ve dvoře. Na západní straně kde byla je-
nom hradební zeď, jsme postavily kolnu a vepřince, také veliké
po celé západní straně, tak že dnes již to nevypadá jako cha-
lupnická chalupa, nýbrž jako statek, jak v přiloženém nákresu
patrně jest.

Dnes jest tam pár koní, 10 kusů hovězího dybytky a na vepřový dobytek mají 10 nových chlívků. Hospodářství toto obhospodařují sami, neboť v dnešní době při zemědělství si to musí obhospodařovat každý sám.

Chalupa č.p. 5. kterou koupily v roce 1934 od Václava Hávy z Pohorovic i s pozemky, zaměnily se Stanislavem Vlčkem, za chalupu č.p. 27. v Pohorovicích bez pozemků. Tato chalupa č.p. 27. bývala a patřila k č.p. 4. v Pohorovicích, tak jak u tohoto č.p. 27. popsáno jest. František Brůžek s jeho matkou a manželkou hospodařily velice dobře. Od roku 1939 co naší Čsl. Republiku násilně zabraly němci, se počaly poměry z horšovat, tak jak jest v popisu druhé světové války popsáno. To trvalo až do roku 1945, když němci válku prohráli a Čsl. Republiku musely opustit.

V roce 1947 v listopadu, uchopily se státní moci Čsl. Republiky strana Komunistická, která majetky na vesnicích bez jakékoliv náhtady zabírala a do společného hospodaření v Jednotných zemědělských družstvech nučila, do kterého se nikomu ze zemědělců nechtělo. Nastaly zase poměry neutěšené a nespokojené, obzvláště u takového hospodáře, který soukromě dobře hospodařil. Tyto poměry trvaly až do roku 1947, tak že František Brůžek s jeho manželkou byl přinucen dne 1. 10. t. r. do JZD v Kloubě vstoupit. Veškerý jeho majetek, živý i mrtvý inventář převzalo si JZD a dle potřeby si s ním nakládalo.

Dne 27. května 1962, se jejich jediná dcera Věra provdala za Jana Tlupa, Plzni rodáka z Drahonice, který jest zaměstnán v Plzni, jako nástrojař v dílnách státních drah. Mají tam postavený nový rodinný domek. V rodině mají jednu holčičku, Ivanku. Poslední kobyla Františka Brůžka prodána byla družstvem v r. 1962. František Brůžek s manželkou jsou stále v JZD v Kloubě. Brůžek jezdí s koněma a jeho manželka krmí krávy. Psánov r. 1965. Později jim přibyla do rodiny druhá dceruška. V roce 1966 zemřel otec Růženy Brůžkovév měsíci srpnu v Zátaví u Písku. V roce 1967 zemřela matka Růženy Brůžkové v Zátaví. Matka Františka Brůžka zemřela v pondělí dne 11. března 1968 v Pohorovicích v požehnaném věku 87. let. Pochována byla ve čtvrtek dne 14. 3. 1968 do rodinného hrobu na hřbitově ve skočicích.

ING. PAZOUREK IVO

Číslo pop. 5. (44).. PAZOUKOVÁ ZDENKA

v Pohorovicích. PRAHA STRAŠNICE

Za našeho mládí se říkalo v čís. pop. 5. u S o u k u p ů .

Dle seznamu usedlostí gruntovní knihy obce Pohorovice z roku 1705, uložené u okresního soudu ve Vodnanech, jest vedeno toto číslo chalupa Kozelských. Dle záznamu katastru Josefinského z roku 1788 jest vedeno toto číslo jako obecní chalupa. Jméno Soukup na tomto čísle zaznamenáno. Pravděpodobně toto jméno tam bylo v 18. století, kdy uváděno jest toto číslo jako obecní chalupa a tím tam zůstalo jméno po chalupě u Soukupů. V roce 1837 jest uváděno jméno na tomto čísle Václav Háva, které tam bylo až do roku 1934, tedy přes 100. rok. Po Václavu Hávi, byl jeho nástupce syn Matěj Háva, kterého již dobře pamatujeme. Matěj Háva byl dlouholetým členem obec. zastupitelstva a také za první světové války krátkou dobu starostou. Jeho manželka Anna rozená Vojtková ze Křtetic. Měli 3 děti: Antonína, Marii a Václava. Antonín byl vyučen krejčím a jest ve Vodnanech ženatý. Marie byla vyučena švadlenou a jest provdaná v Protivíně.

Syn Antonín narukoval v roce 1917 do první světové války jako 18. letý mladík a v roce 1918 se vrátil z války zdrav. Syn Václav převzal v roce 1927 po otci chalupu čp. 5. a oženil se s Annastázií rozenou Márovou z Myšence u Protivína. Matěj Háva po první světové válce, přikoupil od pozemkové reformy, ode dvora Dvorců 4 ha 92 a polí a luk. V roce 1927 zemřel v Pohorovicích a ve Skočicích byl pochován do rodinného hrobu. Syn Václav chalupu čp. 5. v roce 1934 prodal i s příslušnými pozemky Anně a Františku Brůžkovi čp. 4. v Pohorovicích.

František Brůžek a jeho matka Anna pozemky od čp. 5. připojily k čp. 4. a chalupu čp. 5. zaměnily se Stanislavem Vlkem čp. 27. Chalupa která dříve patřila k čp. 4. tak že toto čp. 27. připadlo zase majiteli čp. 4. V Pohorovicích. Matěj Háva přistavěl k tomuto čp. 5. v roce 1905 novou stodůlku. Václavu Hávi přestavěl jsem obytné stavení a chlév. Starý krov s doškovou krytinou jsme snesly a daly nový krov a taškovou krytinu.

Stanislav Vlk tuto chalupu v roce 1950 prodal Josefu Zelenkovi z Chelčic, který tuto hodně opravil a přistavěl kolnici na dříví. Toto číslo nyní měnilo rychle majitele. Dnes nejsou u tohoto čísla pozemky žádné. Anna Hávová manželka Matěje Hávy zemřela dne 25. listopadu 1943 ve Vodnanech u svého syna Antonína a tam byla také pohřbena.

Jak z předu uvedeno rod Hávu na čísle pop. 5. v Pohorovicích v roce 1934 zaniknul. Od roku 1934 do roku 1950 byl nový majitel Stanislav Vlk, který v r. 1950 tuto chalupu zase prodal Josefu Zelenkovi z Chelčic a sám se odstěhoval s rodinou do pohraničí, vesnice Lohousice u Harlových Varů.

Od roku 1950 na této chalupě a čp. 5. hospodaří Josef Zekenka většinou sám. Jeho manželka má chalupu v Chelčicích, na které hospodaří se ženatým synem. Když tuto chalupu koupily, měli již 3. odrostlé děti. Dva syny a dceru. Jeden syn jest ženatý ve Vodnanech, druhý syn jest ženatý na chalupě v Chelčicích, a dcera ta jest vdaná v Protivíně. V roce 1963 manželku syna který byl ženatý v Chelčicích na chalupě, byli v JZD v Chelčicích. Při mlatu prasknul řemen u mlátičky a nešťastnou náhodou tuto zachytila zabil na místě. Měli dvě malé děti: chlapce a holku. Chlapec chodí do školy a holka ještě ne. V roce 1963 se manželka Josefa Zelenky přistěhovala do Pohorovic a vstoupila do JZD v Kloubě, jako členka. V roce 1965 Josef Zelenka jest ve Lnářích v nemocnici.

Číslo pop. 6. (54).

JUN VÁCLAV

v Pohorovicích.

KARLA TOMÁŠOVA 1370

KLADNO

Největší statek a usedlost této obce u Vanatů.

Dle seznamu usedlostí gruntovní knihy obce Pohorovice z roku 1705, uložené u okres. soudu ve Vodnanech, jest zapsáno toto číslo jako grunt Vanatovský. Na tomto gruntě jest veden jako majitel do roku 1705 Tomáš Vanata a v roce 1705 jest majitelem Bartoloměj Vanata. Toto pojmenování u Vanatů na této usedlosti, pozůstává až do dnešní doby. Dle výtahu ze zemského archivu v Praze jsou záznamy v katastru Josefínském v roce 1788, že tento rod na tomto gruntě trvá stále a majitelem jest zapsán Vít Vanata. V roce 1837 jest zapsán jako knihovní majitel Josef Vanata. Na tento grunt doženil se Jan Jun v roce 1850 a vzal si dceru Josefa Vanaty. Na tento grunt doženil se Jan Jun v roce 1850) Jan Jun rodem jest z Čavyně u Vodnan. Tím rod Vanatů po meči na této usedlosti vymřel a jest nyní na tomto gruntě rod Junů. Staré budovy této usedlosti postaveny byly na zahradě pod rybníčkem Rajčulem, který jest tam až do dnes, blíže hranic souseda Lovčího.

Jan Jun počal stavět u této usedlosti budovy nové a dle výměry pozemků také rozsáhlé. V roce 1863 postaveny byly stáje, obytné stavení, průjezd a sklep se sýpkou. Pyty pro podruhy přstavěny byly v roce 1867. Kolny a veprince postaveny byly v roce 1889. Jan Jun měl tři syny: Václava, Tomáše a Jana.

Syn Václav narodil se v roce 1862, vystudoval doktorát a byl státním a vojenským lékařem v CHustu. Syn Tomáš zdědil statek po otci a v roce 1891 postavil stodolu přinových budovách, dle vlastního návrhu. Později odstěhoval se Tomáš Jun do Haliče do Bučače, kde najmul si dva velkostatky a později je koupil. Rodinný statek v Pohorovicích, předal mladšímu bratrovi Janu, ale knihovním majitelem byl stále Tomáš.

V první světové válce v roce 1916 byl Tomáši v Haliči majetek spustošen tak, že v roce 1916 přistěhoval se s rodinou do Pohorovic do svého rodinného statku s holými životy. V roce 1919 předal knihovně rodinný statek v Pohorovicích svému bratrovi Janovi, který na něm hospodařil. Po krátké době v Pohorovicích zemřel a jest pochován v rodinné hrobce ve Skočicích. Taktéž Václav Jun stát. lékař v té době přistěhoval se do Pohorovic do rod. statku, kde také zemřel a jest pochován také do rodinné hrobky ve Skočicích.

Jan Jun oženil se s Marií Junovou rozenou Markovou ze Křepčic u Vodnaná a měli dvě živé děti. Annu a Jana. Dcera Anna zemřela svobodná ve věku 25 roků a syn Jan převzal v roce 1928 rodinný statek po otci v Pohorovicích. V roce 1915 byl odveden jako 50ti letý do války. Pro stáří a rozsáhlé hospodářství, byl vojny sprostěn. Otec v roce 1929 zemřel ve věku 64 roky a pohřben do rodinného hrobu ve Skočicích. Matka Marie Junová zemřela v roce 1939 na odpočinku v Pohorovicích, dne 9 ledna ve věku 69 roků a pohřbena dne 12 května do rodinné hrobky ve Skočicích.

Syn Jan Jun který převzal rodinný statek po otci v roce 1928 se oženil s Annou Junovou, rozenou Maškovou z Klouba čp. 3, a převzal po otci celý statek, se 33.71 ha polí, 4.56 ha luk, 1.67 ha zahrady, 0.51 ha pastvin a 2.02 ha lesa. Celkem 42.47 ha pozemků. Jan Jun narozen 28 dubna 1902 v Pohorovicích, vystudoval vyšší hospodářskou školu a byl vojákem. Do první světové války, která trvala od 25 čarvence 1914 do 28 října 1918 již nepřišel. Má tři syny: Jiří, Václav a Zděnek. Jiří narozen 17 února 1929 v Pohorovicích, vystudoval vyšší hospodářskou školu v Táboře a jest voják. Václav nar. 23 prosince 1930. prošel dvouletou hospodářskou školu a jest voják. Zděnek narozen v roce 1936, jest doma při zemědělství.

V roce 1934 za účelem s celení pozemků, vyměnil Jan Jun pozemky s Vojtěchem Sídrou čp. 3. v Pohorovicích tyto pozemky: Za Sídlovo louky č.kat. 593, 706 a 611/1, vyměnil Jun Sídlovi role č.kat. 730 celou parceli ve výměře 1 ha. V roce 1939 odprodal Jan Jun pozemky Františku Zelenkovi čp. 23. v Pohorovicích ve výměře 2 ha 96 a čís. parc. celá parcela 719 role, část s parcely 722 a část s parc. 693 role. Celá parcela 593 louka co vyměnil se Sídrou, tak že dnes jest u Junů statku čp. 6. přes 39 ha veškerých pozemků. Jan Jun postavil mezi starou kolnou a stodolou v roce 1942 kolnu, na hospodářské nářadí.

Jak jest uvedeno v popisu druhé světové války, že dne 15 března 1939, to bylo ve středu v ranních hodinách, valilo se německé zločinecké vojsko dvěma proudy od Frachatic a okupovalo celý náš kraj, jak v těchto válečných událostech popsáno jest. Od té doby nastaly poměry občanů zase neutěšené, tak jako v první světové válce. Z Československé republiky Němci vytvořily Protektorát. Zaváděla se německá řeč a německy se úřadovalo. Byli zaváděny rekvisice, to je musely se na venkově odvádět, veškeré zemědělské produkty, jak živočišné tak i rostlinné, t.j. dobytek obilí, sláma, seno, vejce a vůbec všě co se na vesnici vyprodukuje, za mírný poplatek. Zle však pochodil ten, kdo by se byl proti tomuto nařízení stavěl.

To trvalo až do roku 1945, kdy byla německá armáda poražena. Majetky na vesnicích, však Němci zabírány nebyly. V pohraničí, co bylo osídleno české území Němci, museli Němci opustit a od tud se vystěhovat do Německa. Majetky postavené na tomto území musely zanechat. Na jejich místa v pohraničí nastěhovaly se české rodiny z vnitrozemí. Tím nastal nedostatek pracovních sil ve vnitrozemí na vesnicích, neboť Němců bylo vystěhováno z Čech asi 3.000.000.

Po roce 1945 zůstávají sedláci skoro bez pracovních sil. Při zemědělství na nějakou krátkou dobu jim přidělována byly na práce Němci neb Maďaři. Při tom jim vypomáhaly ještě dobří místní občané. To trvalo až do roku 1947, kdy zůstala rodina Junů na práce úplně sama. To byly stří rodice, syn Václav a žďenek, který chodil ještě do měšťanek do školy.

Při tomto nedostatku pracovních sil, byl Jun nucen v roce 1948 koupit traktor za 150.000 Kč., vlečný vůz za traktor, pluh a traktorovou sekačku a elektrický motor 20 HP. Samozřejmě na obilí a ostatní již měl. Poněvadž na to neměl dostatek peněz, vypůjčil se na to 100.000 Kč. u Hospodářské záložny ve Vodňanech. V roce 1949 koupil ještě se sousedy, Lovčím, Holečkem a Michalem rozmetadlo na hnůj za 75.000 Kč.

V roce 1948 nejstarší syn Jiří maturoval na vyšší hospodářské škole v Táboře. Poněvadž veškeré státní moci v RČLov. se uchopila strana komunistická, tvořily se reakční skupiny proti režimu, do kterých byl také Jiří v lákán. Dospělo to tak daleko, že musely prchat a útěk se nezdařil, tak že byl v roce 1951 v listopadu zatčen a odsouzen pro velezradu na 7 roků vězení. V roce 1956 v červnu byl propuštěn podmíněně, protože odpíkával trest v Jáchymovských dolech a říbramských uranových dolech.

V měsíci dubnu 1950 byl státní soupis veškerých strojů, tak že byly sepsány veškeré stroje i s tím rozmetadlem a odhadnuty za 32.000 Kč. na které byly dány papíry s odhadní cenou, ale do dnes proplaceny nebyly a nebudou. Vypůjčku kterou učinil, musel do halěře sám zaplatit. V roce 1949 v pro-sinci byly mu zastaveny veškeré tržby, za prodané zemědělské produkty, tak že s těmito penězi disponuje okres a obec. Již v roce 1949 nedostávají kulaci žádné lístky na potraviny, tak že musí vše nakupovat na volném trhu až do měny roku 1952.

Předseda obce Jaroslav Šídlo a obecní tajemník Josef Holý nedovedly a nevyúčtovaly jeho účty, s disponovanými penězi až do roku 1953, tak že vznikly nedoplatky a dluhy, na daních, u traktorové stanice, Jnseminace a národním pojištění v obnosu 65.000 Kč. Tak že tyto dva všecko podepisovaly, neplatily a nemohly se prokázat kam peníze poukazovaly a ani se neprokázali. Kontingenty se rok od roku zvyšují, tak že předepsané kontingenty nelze plnit. Obec s předsedou Jaroslavem Šídlou, snaží se každou práci jim z nemožňovat a nikdy se nesnažily dohlížející okresní orgány v jejich výkonu mírnit.

Poněvadž sedlákům se nadávalo kulaci a Miroslav Lovčí vykonával vojenskou presenční službu, dostávali kulaci rozkazy aby jim i vnoci vypomáhaly. Malý zemědělci obávaly se ke kulakům jít vypomozt, proto že jim z obce bylo vyhrožováno, že nedostanou potravinové lístky. Někteří se přeci nebály a šli vypomozt. Poněvadž jim veškeré příjmy byly zastaveny, nežli jenom za vejce a mléko peníze dostávali, musely si při mlácení nějaké obyčí uschovat, za které jim dobří sousedé přivázely mouku ze mlýna. Vše na volném trhu nakupovat, jim jejich příjem nestačil, a tak k té jejich dřině, neměli možnost se ani dle potřeby najist.

Syn Václav dne 1 října 1951, nastoupil vojenskou presenční službu k pracovnímu útvaru do Karvine, kde kopal uhlí a z jeho výdělků posílal domů každý měsíc určitou částku, hlavně novou měnu na živobytí. Poněvadž při provedené státní měně peněz, kulakům vyplácely 1:50 za zemědělské produkty, to bylo za 50 Kč starých peněz 1 Kč nová. Celých 2 a 1/2 roku co byl syn Václav na vojně, zůstávají ku veškeré práci: Jun, jeho manželka a nejmladší syn Zdeněk, který vyšel ze školy. Musel však chodit do zemědělské školy od září do dubna po dvě zimy, tak že zůstávají, ku veškeré práci staří rodiče.

Poněvadž sami dva nemohly veškerou práci doma zastávat, bylo jim řečno, při zjišťování této situace ve statku, předsedou obce Jarosl. Šídlou a vrchní stráž. Kytnarem z protivína a zástupcem okresu, aby si na špičkové práce, nechali syna Zdenka doma a ve škole u ředitele jej omluvily, tedy to tak provedly a ve škole u ředitele jej omluvily, jak po poslovi ústně, tak i telefonicky osobně. Přes toto dvojnásobné omluvení, ředitel Procházka (rodák z Maletic) zameškané dny neomluvil. Okres za jeho souhlasu vyměřil Junovi 5.000 Kč. pokuty nebo 14 dnů vězení.

Proti tomuto výměru se odvolal, ale tito: předseda obce, vrchní strážmistr i pan ředitel vše zapřely, že mu to neřekli a ve škole že omluven nebyl. a proto mu byla vyměřena pokuta nová: 10.000 Kč. neb 28 dní vězení. Poněvadž Jun neměl peníze, nastoupil trest 12 března 1952 a odpikával ho v papírně ve Větrní u Krumlova kde pracoval. Aby se tohoto nesnesitelného trápení kulaká zbavil, nabízel v roce 1955 jeho statek státu ale stát ho nepřijmul.

V roce 1954 přišel syn Václav z vojny domů. Obec nařizovala u kupaků výmlat jedině v noci. Předseda obce Jaroslav Šídlo se nikdy kulaků nezastal, ale ještě za jeho souhlasu byla jim dána brigáda, tak že 7 lidí za jednu noc si vydělalo 3.500

kteřé musel Jun zaplatit. Třídí boj proti kulakům se tak přioströval, že již to nebylo k snesení. Na to dne 18 července 1956 do jeho statku přišlo asi 12 mužů: okres. bezpeč. stráž, okresní hospod. kontrola, prokurátor a t. d. kteří u něho zjišťovaly skutečný stav a vyzvaly ho aby se dostavil na okresní bezpečnost do Vodnan, dne 19. července 1956, kde s ním byl sepsán protokol od 8 do 15 hodin. Při tomto výslechu byly přítomni: stráž. Bašta, stráž. Krahulec, prokurátor Kolář, nypšman a Větrovec. Prokurátor po sepsání protokolu, uvelil na Juna Vazbu a byl odvezen ku krajskému soudu do Čes. Budějovic.

Po třech týdnech byl převezen a souzen u okresního soudu ve Vodnanech, kde proti němu svědčily že všecko mohl udělat a zaštat: Jaroslav Širer co předseda strany, Jos. Holý, Longino, Frant. Brůžek z Klouba čp. 12. jako předseda obce, a Fr. Hrubecký předseda JZD v Kloubě. Soud po těchto výpovědích, vynesl rozsudek pro rušení hospodářského plánu, na 18 měsíců vězení a 3.000 Kč. pokuty. Po rozsudku byl převezen pan Jun začátkem září 1956 do lzně do vězení. B o r y, kde pracoval až do 19. 1. 1958. kdy byl propuštěn.

Mezi touto dobou, syn Václav který měl převzít statek se oženil s Annou Našincovou z Lúdmovic v červnu 1956. Statek byl statem z likvidován a převzat za ten dluh, co nadělal Holý a sídlo 65.000 Kč. Syn Václav s jeho manželkou, Jiří, Zdeněk a teta Růžena Marková, musí se v měsíci říjnu 1956 vysťahovat, ze svého vlastního na státní statek Koloredov u Orlíka Nad Vlt. Anna Junová manželka Jana Juná, byla nemocná a musela do léčení na plicní sanatorium v Honžička v Písku, na 8 měsíců, do dubna 1957.

Nikdo si to nedovede představit, kdo to sám na sobě nezakusí, jak jest to velice trapné a bolestné, ze svého vlastního domova a rodiště se vystěhovat a to do vyhnanství, bez vlastní výny, jak jest tož z tohoto popisu patrné. Počátkem měsíce října 1956, stěhují se syn Václav s jeho manželkou, bratrem Jiřím, a Zdenkem a tetou Růženou Markovou, na stát. statek Koloredov Nad Vlt.

Syn Jiří narodil se dne 17 února 1929 v rodinném statku v Pohorovicích. Nyní pracuje, jako traktorysta na stát. statku v Koloredově. Oženil se v roce 1958 s dcerou bývalého rolníka z Nevězic u Orlíka jménem Vlasta. Mají dcerušku Janu v roce 1963 jsou jí 4 roky. Rodičům Vlasty převzal také stát, statek ve výměře 24 ha, a tyto také pracují na stát. statku v Koloredově. Syn Václav narodil se dne 23 prosince 1930 v Pohorovicích a pracuje se svojí manželkou na stát. statku v Koloredově. Třetí syn Zdeněk narodil se 28 července 1936. V roce 1957 byl propuštěn (supravítován) z vojenské presenční služby, pro nemoc do civilu a sprostěn zemědělství a přidělen na práci v hračkárně v Zalužanech u Mirovic, kde pracuje jako mistr na katrové pile. V roce 1960 oženil se s Miluší Kuchtovou, účetní tohoto podniku, ze Starého Sedla u Orlíka Nad Vlt. Dosud jsou bezdětní. Koloredova byla rodina Junů, mldí i staří a teta v srpnu 1958 přemýštny do lažovic na státní statek okres Strakonice.

Dne 8 listopadu 1959 zemřela teta v Tažovicích, Růžena Marková, převezena a pohřbena byla do rodinného hrobu ve Škočicích. Od měsíce října 1956 do 12. 7. 1957 byl statek Junů v Pohorovicích neobydlený. Dne 12. 7. 1957 se nastěhoval do statku obytné stavení, Josef Zbíral ze Škočic, s rodiči jeho manželky, jeho manželkou a pěti dětmi. V roce 1965 Zbíralů i s rodiči a dětmi ve statku ještě bydlí. V roce 1958 maštale uvnitř byly upraveny, pro mladý hovězí dobytek. Většinou jsou tam ustájeny býci na výkrm. V roce 1959, stodola a kolny upraveny byly JZD z Klouba, pro volné ustájení mladého dobytka. Měli tam dobytek než jeden rok. Aby jim tam nezmrznul již ho tam nedávají. V roce 1962 v měsíci březnu neopatrností JZD nechaly vrata do stodoly, na jedné straně otevřená. Vrazil jim tam v noci vítr a shodil jim cihelnou špičku štítu, na jižní straně.

Synovi Václavovi přibyl do rodiny v Koloradově v roce 1957, synek také Václav a v listopadu 1958, se jim zase narodila dcerka Olga, tak že mají dvě děti. V roce 1963 prokopalo JZD a položilo vodovodní potrubí ze studny Junů, přes zahradu Komorů do Komorů maštale. Vlétě došla voda i ve Vanatů studně, tak že kdy ž je suší rok musí vozit Komorovým vodu steně. Psáno v březnu 1965.

Tak jak jest v předcházející úvaze uvedeno, že touha každého člověka, hlavně ve starších letech, připomíná v zpomínky jeho mládí, prožité v jeho rodišti, domovině a rodné krajině, tak také ozvala se tato touha i v rodině Junů, jak u starých, tak i mladých v roce 1964 14 června na stat. statku v Tažovicích, tak že přesídlili tohoto dne ne do své domoviny, ze které byli vyhnáni do vyhnanství, ale aspon do své rodné krajiny a Škočické osady, kde mají aspon možnost, v neustálé na Škočickém nrbítově ve Škočicích, za své rodiče a příbuzné na rodinné hrobce se pomodlit.

Přestěhovali se: starší rodina Junů, (rodiče) Jan a Anna Junová, se dvěma dětmi syna Václava, (Venou a Olgou) a manželkou do Krašlovic kde vstoupily do JZD v Krašlovicích. Otce dětí Václav Jun musel v Tažovicích ještě zůstat až do ukončení polních prací, tak že ten se přistěhoval do Kraslovic až v měsíci říjnu 1964 a vstoupil také do JZD v Krašlovicích. V Krašlovicích koupily společně starší domek čp. 23, který si slušně pro bydlení upravily a ve kterém bydlí starší rodiče. Syn Václav s jeho rodinou a manželkou bydlí v bývalém statku Bohumila Švatka, který také byl vystěhován. Starší rodiče krmí jalový dobytek, syn Václav dělá traktoristu a manželka krmí krávy v JZD v Krašlovicích.

V roce 1964 bylo JZD v KLOUBě sloučeno s JZD ve Křtětovicích a tím i MNV z Pohorovic a Klouba převeden byl do Křtětovic, kde byl dosazen okresem obecní tajemník. Nyní však se musí podřizovat občané z Klouba a Pohorovic rozhodnutí MNV ve Křtětovicích. Tak to depracovali občané z Pohorovic a Klouba, když to někteří také i podpisovali Ladislavu Kačírcevi z Pohorovic čp. 28 (34) který to ředroval, aby to do Křtětovic bylo přeloženo.

V roce 1955 byli okresem z Vodňan svoláni občané z Pohorovic a Klouba, aby byli tyto obce spojeny v jednu obec Kloub. Proti tomuto byli namítky, tak že se muselo o této věci hlasovat. Při tomto hlasování, nebyl ani jeden hlas přítomných občanů pro spojení, tak že musela celá tato komise odejít a nepořizovanou. Nebylo to však nic platné, okres tyto obce přese sločil a pojmenoval je obcí Kloub. Později na to, poněvadž Kloub byla menší obec, byla obec Pohorovice očíslována kloubskými čísly, tak že v těchto pamětech stará čísla domů v Pohorovicích jsou psány původními čísly, a nadyktovaná čísla Kloubská, jsou psány v závorkách.

Nejstarší syn Jiří Jun se svojí rodinou, byl zaměstnán ve státním statku Koloredov až do listopadu 1965. V tomto roce a měsíci, přesídlil se, svojí rodinou, ze státního statku Koloredov, do státního statku v Hurmanech, to je do výskumného ústavu, který patří k hřebčinci v Písku a jest tam zaměstnán jako ošetřovatel (skupinář) hřebčků. Mají v rodině 3 děti: Jiříka, Janu a Pavla. Nejmladší syn Zdeněk, jest jako vedoucí na pile v Milíně a mají dcerku Haničku.

Ta touha člověka, přitáhla také Jiřího Juna s jeho rodinou, blíže k své domovině a rodné krajině, do sousedství jeho bývalé osady ve Skočicích, aby se mohl snáze a častěji se svými rodiči, bratrem a jeho rodinou sejití a navštěvovati.

Netrvalo dlouho, a výsledky sloučení obcí Pohorovice a Kloub a zapojení do obce Křtětice, se dostavily již v roce 1965. Po vystěhování Pohorovických sedláků, Junů, Lovců a Michalů (na Dvořáku statku) a Kloubských sedláků, Klímy, Štěpánka a Krejčího, počalo se v obcích Pohorovicích v Kloubu bourat. Na návrh Ladislava Kanyňky z Pohorovic čp. 28. (34) a Frant. Brůžka rodáka z Pohorovic, nyní na čp. 12. v Kloubě a rozkaz vedoucích funkcionářů ze Křtetic, Jaroslava Malíka předsedy JZD ve Křteticích, agronoma JZD Josefa Vovesného a předsedy MNV Jos. Leopolda ve Křteticích, dne 6. 7. a 8. května 1965 počali se bourat ohradní zdě kolem zahrad Junů, Lovců a Holečků. Kámen odváželo JZD do Křtetic, na stavbu kanceláří pro JZD a úpravu cest a návsi ve Křteticích.

Tak krásně zařízené zahrady s ušlechtilými ovocnými stromy, byly spustošeny a vydány všem možným škůdcům, až do dnešní doby r 1968. jsou již skoro zničeny. Mimo toho již byli rozbouřeny JZD ve Křteticích v Pohorovicích: čp. 29. Čadků byty pro deputátniky. čp. 13. Nobisů chalupa. čp. 10. Adamů chalupa. u čp. 25. stodůlka v Junů zahradě. Kovárna čp. 2. a pastouška v Pohorovicích byli MNV ve Křteticích prodány. V Kloubě chalupa Klímů a Štěpánků jsou také rozbouřeny. Takové mají výsledky sloučení těchto obcí s obcí Křteticema. Nyní mají ti co podpisovali sloučení, jasný přehled, o tom jak hospodaří obec Křtětice, s majetkem cizích obcí.

Jak ze předu uvedeno v tomto popise, ze dne 12. 7. 1957. po vystěhování rodiny Junů do vyhnanství, nastěhován byl do Junů statku Jos. Zbíral ze Skočic s jeho rodinou: manželkou, 5ti dětmi a starými rodiči, jeho manželky, kteří v JZD nepracují a platí nájem MNV. a JZD ve Křteticích. Měli 5 dětí: 4 chlapce - Josefa, Karla, Jardu a Ládu, holku Dášu. Rodiče se jmenovali Josef a Anna Knechtlových rodu německého. Josef Knechtl náhle zemřel, raněn mozk. mrtvicí, dne 21. června 1967 ve věku 67 roků a dne 24. 7. 1967 byl pochován na hřbitově ve Skočicích. Rodina Zbíralů bydlí ve statku Junů dále. Po celou dobu co ve statku bydleli, obytné stavení udržovali v pořádku, tak že toto nepoškozovali, ale spíše opravovali. V roce 1967 koupily ve Skočicích po Vaníčkovi domek, který si chtějí v roce 1968 opravit a pak se tam nastěhovat. Ve statku Junů má doposud JZD v Kloubě ve stájích jalovy dobytek (52 byků) na vy-

Uvedenými událostmi statek Junů v obci Pohorovicích zaniká, ale rod Junů stále žije a proto se domnívám, že některý člen, s této rozvětvené ratolesti Junů rodu, opatří si podobenky všech, také i starých rodičů a ujme se dalšího popisu příštích událostí tohoto rodu až do jeho zániku.

Psáno na paměť v lednu v roce 1968. ...Jas. Polanský.....

V roce 1968 bylo umístěno u Junů 4.000 kusů slepic. Zahrady Junů a Lovců oploceny drátěným plotivem a tak budou za krátkou dobu nejlepší zahrady obce Pohorovice úplně zničeny. Tak hospodaří obec Křtětice s obcí Pohorovice. V polovici měsíce října v roce 1968, se odstěhovala rodina Zbiralova i se svojí matkou Knechtlovou, do svého domku ve Škočicích, tak že obytné stavení Junů je prázdné a úplně opuštěné.

Č í s l o p o p. 7. (53).

v obci

P o h o r o v i c í c h .

Usedlost o 23 ha za našich mladých let se tam říkávalo u Komorů, V době popisu majitelem byl Fr. Lovčí.

V berní ruli danového seznamu na panství Protivín, v obci Pohorovicích, z dne 18 srpna 1654, jest uveden na této usedlosti, jako nově usedlý Pavel Komora se svými 24 strychy polí, 4 voly, 4mi kravami, 2ma jalovicemi, 4mi ovce- mi a 3 kusy vepřového dobytka.

Pojmenování na této usedlosti, udržuje se od 16 století. Dle výtahu ze zemského archivu v Praze, kde mimo svobodných dvorců, uvádí se jako jedna z nejstarších usedlostí. Jsou o ní zápisy v archivech, tak že roku 1654 uvádí se majitel této usedlosti Pavel Komora, V roce 1713 Rehoř Komora, v r. 1788 Vojtěch Komora, a v roce 1800 Martin Komora. Tento majitel byl tohoto jména poslední, na této usedlosti a od té doby pojmenování na této usedlosti zůstalo.

V roce 1837 jest zapsán gruntovním majitelem v pozemkové knize, u okresního soudu ve Vodnanech, Josef Lovčí, po něm Matouš Lovčí, a jeho manželka Anna Lovčová Matěj Lovčí a v roce 1890 jest zapsán majitelem Martin Lovčí a jeho manželka Anna Lovčová narozená v Hradišti u Písku. Měli tři děti: Annu, Františka a Josefa. Anna se provdala za selku Kokrhovům (psal se Stluka) do Křepic u Vodnan. Josef byl železničním zřízencem u dráhy a František převzal usedlost po rodičích. V roce 1892 vyhořela stará stodola. Byla postavena na jiném místě stodola nová a kolna.

V roce 1892 oženil se syn František s Marií Lovčovou rozenou Sudovou z Dunovic a převzal tuto usedlost. V roce 1894 vyhořelo obytné stavení a maštale, které bylo pod došky. Obytné stavení upraveno bylo ještě v tomto roce. Nové maštale postaveny byly v roce 1895. František Lovčí měl tři děti: Marii, Annu a Františka. Starší výměnkáři již zemřeli.

Dcera Marie provdala se do Prahy, dcera Anna provdala se také do Prahy a vzala si za manžela Dr. Tomáše Soukupa, odborového radu minist. zemědělství v Praze, rodáka z Maletic u Protivína. Syn František převzal v roce 1928 usedlost a oženil se s Annou Vachtovou z Hájka u Bavorova. V roce 1914 právě sloužil jako voják, když vypukla první světová válka. Na Italské frontě přišel do zajetí a vrátil se domů až po válce ku konci roku 1918. Ve veřejném životě byl činným a dlouholetým starostou obce. Za jeho starostování v roce 1931 z jeho snahou za pomoci min. rady Dr. Soukupa, byly rozděleny obce Pohorovice a Kloub na samostatné obce.

Obec Pohorovice v roce 1932 nechala si vypracovat rozdělení katastrálních hranic, od katastru Kloubského, tak že obec Pohorovice jest úplně samostatná a katastrálně samostatně ohraničená. Proto zaslouží si pochvalného uznání, za jeho vytrvalou a obětavou práci, jakož i pan rada Soukup z Maletic, ode všech Pohorovických občanů. František Lovčí byl dobrý hospodář a pořídil si všechny potřebné stroje pro hospodářství. Měl dvě děti: Miroslava a Vlastu. V roce 1939 přistavěl pro výměnkáře jeden pokoj a kolnu na dříví, které jsem mu postavil.

V roce 1946 postihla jej zákeřná nemoc v listopadu, která byla nevléčitelná, tak že 10 května 1947 doma zemřel. Pochován byl dne 13 května ve Skočicích do rodinného hrobu. Syn Miroslav, byl po smrti otcově ještě nezletilý, ale musel to po otci s matkou převzít. V roce 1948 se oženil s Anno Lovčovou, rozenou Němejcovou ze Zaluží u Bavorova. Mají jednoho chlapce také Miroslava. Miroslav Lovčí byl voják a sloužil na vojně již jako ženatý.

Jeho sestra Vlasta, odstěhovala se k tetě Marii Šitincové do Prahy, kde se také vdala. Manželka Miroslava Lovčího byla nevěrná v manželství, tak že v roce 1956 z Pohorovic utekla domů do Zaluží. Miroslav Lovčí sám na svém statku, s jeho matkou to nemohl zastat, tak že byl nusen, tuto usedlost předat v roce 1956 státu a i ostatní majetek mu byl s konfiskován.

Sám si našel zaměstnání v Radčické cihelně u Vodňan. V roce 1956 v tomto statku, také byla zřízena školka, pro malé děti. V cihelně byl zaměstnán asi rok a mezi tou dobou, složil šoféřskou zkoušku a byl zaměstnán u stát. drah a jezdil s nákladním autem. On, jeho matka, děda a babička doposud bydlí na svém statku v Pohorovicích.

Děda Fr. Lovčí ve stáří 87 roků zemřel dne 25 července 1956. Pohřben ve Skočicích do rodinného hrobu. Babička Marie Lovčová odvezena byla do Prahy dceři Anně Soukupové dne 15 června 1958. Dne 10 srpna 1959 v Praze zemřela. Dne 14 srpna 1959 byla do Skočic převezena a na Skočickém hřbitově pochována. V roce 1959 se Miroslav Lovčí se svojí nevěrnou manželkou rozvedl, Syn Miroslav zůstal nevěrné manželce.

V tomto roce se úředně oženil s Marií Kulhovou, dcerou Jos. Kulhy ze Skočic a bydlí s rodiči Kulhových ve Skočicích. Miroslav Lovčí jest nyní v JZD ve Skočicích jako traktorista a jeho manželka krmí dobytek. Jeho matka, bydlí doposud v jejich usedlosti v Pohorovicích sama a chodí do lesa na práci.

V jejich maštalích Kloubské JZD ustájilo jalový dobytek, kde to pro něj uvnitř upravilo. Ostatní budovy doposud předělávány nebyly. Nikdo je neopravuje a chátrají. Miroslav Lovčí si adaptoval a upravil byt s části budovy, přiděleného starého ovčína, při první pozemkové reformě, rodičům Kulhovým, od bývalého Schwarzenberského dvora ve Skočicích, tak že bude mít, nyní nové upravený slušný vlastní samostatný byt s příslušenstvím ve Skočicích. Takto rpd Lovců na této usedlosti zanikne. Úpravu tohoto bytu si provedl v roce 1962.

Od roku 1945 až do roku 1956 Miroslav Hovčí se svojí manželkou a matkou na jejich statku hospodařily. Poněvadž již nebylo možné aby to sami zastávaly a ještě k tomu všemu jeho nevěrná manželka mu utekla a starý děda také v tomto roce zemřel. Proto neměl již jinou možnost, než předat tuto usedlost státu. JZD z Klouba v této usedlosti ze dvou obytných místností, ihned v tomto roce zřídilo školku pro malé děti.

Ta tam byla pouze jen jeden rok. Pro nedostatek malých dětí, již tam více školka pořizována nebyla. Budovy tohoto statku používá JZD v Kloubě, ale neopravuje, tak že tyto budovy rapidně chátrají. Od roku 1956 až do roku 1964, byly střechy a krytiny na budovách poškozeny, tak že tam teklo a krovy zahnívaly. Až v roce 1964 byla opravena krytina na stodole, kolně a maštalých, neboť již tam teklo moc. Na obytné budově a ostatní opraveno nebylo nic, kde také teče a krov je sešlý. Ve stájích jsou nyní krávy tuberačky. Do stodoly a kolny, se skládá seno a sláma.

Voda ze studně nestačí, ani vodovod z Vanatů studny se neosvědčil. Proto se musí většinou přivážet voda do studny z lomu z Klouba. Ve statku bydlí ještě stará matka Miroslava Lovčího. Na její stáří musí chodit na práci do lesa, v zimě v létě, aby mohla být živa. Ze všeho jejího majetku, nemá dnes ani na živobytí. V roce 1964 nastěhovalo jí JZD ze Křtetic do statku dva nemožné lidi bezdětné Suriků. On jest invalida a ona chodí na práci do JZD v Kloubě. Jak jest patrné z přiloženého nákresu tohoto statku, kočárovna přistavěna ve dvoře ku stodole, jest s polovice pobouraná. Okna u maštali shnilé, skla vytlučené, okna v zimě zandaná slámou, tak aby se svítilo při krmení i ve dne. To je ve všech maštalích v zabraných státcích JZD. Okna u obytného stavení z polovice vytlučena. Vůbec vše se jenom ničí, nic se neopravuje a tak se hospodaří se zabraným majetkem do JZD.

V květnu 1966 se Suriků zase odstěhovaly nazpět do Křtetic, tak že jest sárá Hovčová zase ve statku sama. V roce 1967 jest již nemožná a žádá o důchod, starobní důchod jí byl v tomto roce přiznán asi 400 Kč. měsíčně.

ASI V R. 1978 BYLA OBUT BUDOVA PROJANA ING. JINBŘICHU LICHOU 2 PRAHU - PROVEJ NEPATRNÉ ÚPRAVY A UŽÍVAL STAVENÍ JAKO VIKEND. OBYTLÍ, OST. BUDOVY JAKÉ CHÁTRAJÍ.

PO R. 1979 NABYL ZPĚT PŮV. MAJITEL ?

ASI V R. 2012 KOUPIJ ZAHRADU, OBYTNÉ A DVŮR MANŽ. PÁR KRAPILOVIC, VŠE ÚPRAVILI A POSTAVILI NOVÝ RD S BOZENEM A PĚKOU ZAHRADOU.

HORNÍ ČÁST ZEM. BUDOV, DVŮRA A ZAHRADY KOUPIJ ?

ZE STODOLY PŘESTAVĚL OBYTNÉ, OBJEKT NEMÍ ŽELEZA ÚPRAVEN.

Číslo pop. 8. (52) *Ev. 1934/2*

v obni

Pohorovicích.Za nešich mladých let se tam říkalo u Koudelů.v době popisu u Holečků.

Usedlost čp. 8. v Pohorovicích, vlastní v roce 1954 veškerých pozemků tj: role, luk a lésa 31 ha 19 a t. j. skoro 110 korců (strychů.) Ve starých zápisech, dle výtažku ze zemského archivu v Praze, v roce 1588, jest popisována tato usedlost jako dvorec a usedlost čp. 18. v Pohorovicích, také jako dvorec s pojmenováním: dvůr Machačovský a Zelenkovský. V tomto roce byl majitelem tohoto dvorce Vilém ze Svamberka a prodal tyto dvorce Štěpánu Vamberskému z Rohatec. Tento vlastnil v tu dobu také část Božejovických dědin. (Stará tvrz v Božovicích u Budičovic - Samota.)

Poněvadž v těchto létech předávaly a prodávaly bývalý magnáti, vesnice, dvorce, tvrze a t. d. jeden druhému, tak že často se měnily na těchto majitelé. Štěpán Vamberský z Rohatec, prodal dne 17. března 1590 dvory v Pohorovicích i s tvrzí Božejovickou, měšťanům Píseckým za 4.750 kop. grošů čes. Od této doby měnilo se, na těchto dvorcích ještě několik majitelů. Tyto dvorce změnily pojmenování: v čp. 8. Dvůr Koudelovský, v čp. 18. Dolejší dvůr Koudelovský. V roce 1654 jest vedena tato usedlost, jako svobodný dvorec a zapsán samostatným majitelem Vavřinec Koudel. V roce 1700 jest zapsán majitelem Jiří Koudel, v roce 1913 Jan Koudel. Po těchto majitelích zůstalo toto pojmenování, až do našich mladých let a ještě dnes. *+ 1713?*

V roce 1788 jest zapsán majitelem této usedlosti Václav Říha a v roce 1837 František Říha. Po tomto majiteli zůstaly dvě dcery, které tuto usedlost prodaly v roce 1870 Matěji Holečkovi, rodáku ze Stožic u Vodňan, za 18.000 zlatých. Tento nový majitel se oženil s Marií Žvěřovou z Hermaně. V roce 1880 postavil nové maštale a vepřinec. V roce 1912 přistavěl obytné stavení na výměnek. Měli tři děti: Marii, Annu a Jana. Marie se provdala za rybníčního Schwarzenberského správce Cermana do Třeboně. Anna se provdala za mlynářku do mlýna Korytů u Radčic. Syn Jan vystudoval vyšší hospodářskou školu a byl zaměstnán jako správce u nějaké hraběnky na Moravě. *ASI VE STŘÍLACÍCH U KROMĚŘÍŽE.*

V roce 1912 předal tuto usedlost Matěj Holeček svému synovi Janovi. Jan již byl ženatý s Aloisií Holečkovou. Tyto nový majitelé, této usedlosti měli čtyři děti a to: Marii, Olgu, Janu a Zdenka. Jan Holeček postavil ve dvoře na straně severní kolny, tak že touto stavbou, byl dvůr úplně uzavřen. V roce 1948 při řezání dříví na cingulárce, přišel Jan Holeček o pravou ruku až do zápěstí, tak že s touto rukou, nemohl již nic pracovat. Nejstarší dcera Marie byla nedostatečná, tak že zůstala doma při rodičích. Olga byla učitelkou a provdala se za učitele Spáňhala. Jana se provdala *ROZ. POTVĚŽENO
2 VILÉNA
U ČOLÁ, JENKÉ
Č 43 VE*

JAN HOLEČEK BYL OD R. 1914-18 V 1. SV. VÁLCE
NA RUSKÉ FRONTĚ ?

5. 7. 9

Str. 67.

A. R.

na statek za Jana Macháčka do Krajičká u Bavorova. Žděnek se oženil s Růženou Pavličkovou ze Skočic. Jan Holeček zemřel dne 3. července 1953 ve věku 78 let a pohřben dne 5. července 1953. (v neděli odpoledne o Skočické pouti.) Dcera Marie zemřela v Písecké nemocnici dne 17. září 1953. Převezena a pohřbena ve Skočicích, dne 20. září 1953. Syn Žděnek má pět dětí: Evu, Zdenku, Olgu, Hanu a Jitku, Žděnek Holeček byl vojákem.

Jak jest v pamětech obce Pohorovice uvedeno, byla tato obec rozdělena na tři kategorie. První díl byly dva dvorce. První díl, tak zvaný dvorec Koudelovský, který byl s počátku asi v celku a měnil své pojmenování, podle jejich držitelů, kteří se často měnily, neboť tyto dvorce a vesnice, byly bývalou šlechtou, jeden druhému přeprořádány a zastavovány. Stábilnější držení těchto dědin a dvorců, počalo až od roku 1650. Jak se často měnily tyto držitelé a majitelé, jest patrné z uvedených dat. Tak že vesnička Pohorovice, s jejími dvorci patřila v roce 1574 ku zboží Heřmanskému. Roku 1585 držel tuto Štěpán Vamberský z Rohatec na Božejovicích. Roku 1590 patřila městu Pisku a roku 1623 až do roku 1649 patřily zlověstnému Martinu de Huertovi.

Od roku 1650 jest uváděn na dvorci Koudelovském Vavřinec Koudela. Na velký pátek v roce 1668 večer, vypálil někdo příbytek Vavřiny Koudela, na dvorci Koudelovském v Pohorovicích. Podezření bylo na Vavřince Aučera, syna Kloubského pastýře. Tento dvorec rozdělen byl na dva dvorce a totiž: v čís. pop. 8. svobodnický dvorec Koudelovský a v čís. 18. Dolejší Koudelovský dvorec. Ze rozdělení byly nasvědčují tomu jejich pozemky, které jsou souvysle vedle sebe. Další popisy jsou u jednotlivých čísel popisných 8 a 18.

Ještě poznámka o rodu Říhových na dvorci Koudelovském. V roce 1788 jest zapsán majitelem Václav Říha, jehož dcera Kateřina byla provdána. Spolu se svým bratrem Františkem, prodaly v roce 1870 tento dvorec čili usedlost Matěji Holečkovi rodáku ze Stožic u Vodnan, za 18.000 zlatých. František Říha přestěhoval se potom do Oslova u Pisku a jeho synem byl známý Česko-Budějovický biskup Martin Říha.

K vůli zajímavosti, jak vypadala, taková danová příznávací tabele, u svobodníka, jejíž sepsání předcházelo, stanovení danového podkladu.

V kraji Prácheňském.

Svazek 17.
Terziňský katestr
Svobodný dvorec
Pohorovice.

Příznávací tabele ze dvora svobodného ve vsi Pohorovicích.

Já níže psaný na ten čas držitel tohoto statku Koudelovského, příznávám se tímto:

měl stejně zabrané a s cílené pro JZD v Kloubě, tedy již neměl jiného východiska než do JZD v Kloubě vstoupit. Dědek Holeček byl dobrý hospodář, hodně rozuměl zemědělským strojům, tak že se v JZD dobře uplatnil. Ovládal jak jízdu s kolovými traktory, tak i orbu s 5ti radličným pásovým pluhem, žací a mláticí stroje a taktéž i žací a mláticí kombajn na poli. Jeho manželka krmila dobytek.

V roce 1962 a 1963 jeho nejstarší dcera Eva, celé školní prázdniny s otcem sekaly a mlátily s kombajnem obilí na polích. Tato se dobře učila a ráda by si bývala školským vzděláním osvojila lepší budoucnost, ale že to byla dcera sedláka, musí chodit v roce 1964 do zemědělské školy z její sestrou Zdeňkou a pak zůstat v JZD v Kloubě. Ostatní tři mladší holky chodí ještě do školy.

Celé maštale u Holečků upraveny byly JZD v Kloubě pro hovězí dobytek, kde jsou ustájeny střídavě krávy, neb jalový dobytek. Stodoly používá JZD na skladování slámy a píce. V obytných místnostech ve statku, bydlí Holeček s jeho rodinou a starou jeho matkou. Psáno v březnu 1965.

V roce 1964, bylo JZD v Kloubě sloučeno s JZD ve Křteticích, tak že i MNV z Pohorovic a Klouba převedeny byly do Křtetic, kde jest dosazený obecní tajemník, jak to dopracovaly občané z Pohorovic a Klouba, že se o nich rozhoduje ve Křteticích. Dne 8 května 1965 na rozkaz JZD ve Křteticích, počalo JZD z Klouba bourat ohradní zeď u (Koudelů) Holečků zahrady, u okresní silnice, mezi Koudelů chalupama a Adamů rozbořenou chalupou. Kámen s této zdi se odvážel do Křtetic na stavbu JZD ve Křteticích. Tak hospodáři JZD ze Křtetic s obcí a majetkem v obci Pohorovicích, tak že bude z Pohorovic hnedle zbořeníště.

V roce 1965 nejstarší dcera Eva nastoupila do mechanizátorské školy v Soběslavi. Druhá dcera Zdeňka jest v Dubu v zemědělské škole a třetí dcera Olga učí se kuchařkou ve Vodňanech. V roce 1966 dcera Eva přišla z mechanizátorské školy a nastoupila místo v JZD v Kloubě v kravíně, jako mechanizátorka a při dojení. Dne 21 října 1967 (v sobotu před posvícením) se Eva provdala za Václava Svabu do Křtetic. Jsou oba dva v JZD ve Křteticích. Eva jest jako mechanizátorka v kravíně ve Křteticích. Její manžel jest jako traktorista také v JZD ve Křteticích.

20. 4. ZEMĚL 8. 1. 1993, R. H. 25. 2. 2003
 V R. 1993 PŘEDAL VESKÉŘI ZRESTAVOVANÉ MAŠ. FORMOU PROJEKTU
 DCERĚ EVĚ ŠVAŘOVÉ, POLE PRONAJALA, OBYTNÉ A ÚST. BUDOVY
 PRONAJALA VRATISLAVI MĚCHUROVĚ, U VITELI. 2 PÍŠLI
 VYADÍ AND. MĚLOMI "ŠIAGR" V TELENĚ
 ŽIV. VEJNĚNEK PŘEDAL DCERĚ ANĚ ŽANBERSKÉ A JEJÍMU MANŮ. VOULAVON
 TTD POUŽÍVAJI VIM A ZAHRADU JAKO CHOLUPU.
 ČÁST ZAHRADY U MĚCHURŮ, PŘEDAL DCERĚ OLZE FILOUBOVÉ ŠVAŘOVÉ. ŽIV.

Tak, jakož toho císařská v Germánii ve Španělich, Uhřích v Cechách, královská milost na nejpodanější žádost a prosbu vzácných pánův, stavův v království Českém, nerovnosti v nacházející se usedlostiv statek uvéstí, nejmilostivěji povoliti ráčila.

Podle toho, k žádosti činění tomu, co u toho císařská a královská milost, od nich vzácných pánův na ruku dáno a od milosti císařské a královské, nejmilostivěji aprobierováno, též skrze královskou místodržitelenskou kancelář, pod datem 15 aprilis 1713 v proších patentův, na toliko tam se nacházející obsažitelnosti, jsem považil, ale také ty, v tabely specifikované a ode mne, neb mého statku držící grunty, na ten způsob, jak nedotčený patenty obsahující, dobře exeminíroval a vyšetřil.

Při tom následovně, při mém statku držící Dominikálie jsem vynalezl, jakš uvnitř následuje.

16 Juli 1713.

Svobodníkovo
pečet.

Revidit:
Igt. Graguert.

Jan Koudele
svobodník.

V tabele v níž jsou potom podrobně sepsány polnosti a hospodářské zvířectvo, je podepsáno mimo komisaře, osobami k soupisu stanovenými.

Bartoloměj Michal jako lichtář
Martin Hošek " konšel.

Zděnek Holeček po otcově smrti v roce 1953 převzal s jeho manželkou rodinný statek a hospodařil soukromně dále na svých pozemcích. Poněvadž již v tuto dobu, byly poměry ne-utěšitelné a porád se mluvilo o společném hospodaření v jednotných zemědělských družstvech, do kterých se nikomu nechtělo, neboť svého majetku se musel každý z řeknout a dát ho do JZD bez náhrady a tam společně se všemi pracovat. O svém majetku již nemohl sám rozhodovat, mrtvý i živý inventář a budovy do JZD odevzdat. Sedlákům se nadávalo kulaci. Který by se byl nechtěl podříditi, byl vystěhován, žalářován a zlikvidován. Pracovní síly při zemědělství již žádné nebyly, neboť ty se v roce 1950 do pohraničí odstěhovaly.

Předepsané a povinné dodávky ze svého hospodářství, jak v dobytku, obilí a.t.d. byly tak veliké, že byly neúnosné a nespílitelné. To bylo všecko záměrně dělané, aby se to nemohlo splnit a tak byly přinuceni do JZD vstoupit. Toto svízelné hospodaření trvalo až do roku 1957.

Poněvadž JZD se již počalo tvořit v Kloubě v roce 1955 a někteří sedláci v Kloubě i v Pohorovicích byly vinou Fr. Hrubeckého sedláka z Klouba č.5. do vyhnanství vystěhovány, tak že v Pohorovicích nezůstaly již jen ze sedláků Holeček a Hovorka. Z obavy aby také nebyl vystěhován i se svými malými dětmi a zlikvidován, jako ty ostatní, vstoupil se svojí manželkou, dne 1 července 1957 do JZD v Kloubě. Pozemky

Číslo pop. 9.

(Pro Kloub jiné číslo nedostaly.)

K o u d e l ů chalupy pro podruhy. V době popisu H o l e č k ů.

Toto číslo pop. 9. patřilo k usedlosti čp. 8. v Pohorovicích. Jsou to byty, pro zemědělské pracovníky (podruhy) při usedlosti čp. 8. pro tři rodiny. Do roku 1950 byly tyto byty obydleny. V roce 1950 odstěhovaly se tyto rodiny do pohraničí. Chalupy zůstaly neobydleny až do dnešního dne. Stále chátrají, nejsou nikým opravovány a již nejsou k obývání ani způsobilé. Potřebovaly by velikou opravu.

Jak jest v příloženém nákresu patrné, zajímavé a poutavé jest stabylní, silný a dlouhý dřevěný žebřík, na půdu k vykýří, který tam byl stále dokud tam bydlely podruzi. Jakmile tam přestaly bydlet lidi, žebřík křihl a od té doby již tam nebyl. Na tyto půdy si dávaly podruzi seno a slámu pro jejich dobytek.

Od roku 1950 nejsou obydleny. V roce 1962 do jedné místnosti a chléva, ubytovány byly družstevní malá kuřata. Pouze jenom v tomto roce. Od té doby jsou zase prázdné. Okna jsou vytlučená, střechy děravé, krovy zyhívají, tak že již k obývání, nejsou vůbec způsobilé. Tak hospodáři JZD s budovami bývalých soukromníků. Na tyto čeká jenom zboření.

*BYLA ZBOŘENA A JAKO ZAHRADA PŘEVĚJENA K CHALUPĚ
K. JANDOVÍ, PAK UŽÍVĚ JEHO ŽENY MARIE DRÁPALOVY +*

Číslo pop. 10.

v

P o h o r o v i c í c h.

Za našich mladých let se tam říkalo u A d a m ů.

Dle výtahu ze zemského archivu v Praze, jest zapsán v katastru Josefínském v roce 1788 majitelem tohoto čísla Václav Blutthau Müller. V roce 1837 zapsán jest majitelem Klíma Vojtěch, pak Kateřina a Josef Klíma. Po těchto jest uváděno jméno Adam. Po tomto majiteli zůstalo toto pojmenování na této chalupě, do našich mladých let.

Tato došková chalupa měnila dost často majitele. Po tomto Adamovi jest majitelem této chalupy František Čížek s jeho manželkou rozenou Kovandovou z Pražáku. Tyto manželé byly bezdětní. V roce 1910 manželka Čížková zemřela, tak že tento zůstal v dovcem. Za krátko se oženil s vdovou Annou Jestřábovou,

Josefa Jestrába, který si vzal za manželku Annu Novákovou z Pasek u Protivína. Tyto manželé měli chlapce Josefa. Když byly chlapci 4 roky, otec se roztonal a na zápal plic zemřel. Matka otce také zemřela. Zůstala zase v dova s malým chlapcem. Poněvadž při chalupě bylo 6 korců vlastních pozemků, byla nuce na se tato provdati, aby měl kdo tyto pozemky obdělávati.

Provádala se a vzala si za manžela Václava Svatka ze Skal u Protivína. Tento měl ve Skalách chalupu, ale že byl sám, chalupu ve Skalách pronajmula šel na chalupu do Pohorovic čp. 10. Tyto měli dvě holky Annu a Marii. V roce 1925 Václav Svatek zemřel, tak že zůstala zase v dova s dětma. Tato se po čase zase provádala za Josefa Babku. S tím již neměla děti žádné.

V roce 1935 odstěhovali se tyto manželé do Skal na chalupu po zemřelém Václavu Svatkovi. Chalupa čp. 10. připsána byla v Pohorovicích Josefu Jestrábovi, synovi po zemřelém jeho otci. Tato chalupa v Pohorovicích, byla pronajata Josefu Žborníkovi a pozemky Janu Kubovi z Klouba.

V roce 1940 syn Josef Jestráb chalupu čp. 10. v Pohorovicích prodal za 6.000 Kč Janu Holečkovi rolníku čp. 8. v Pohorovicích, tak že tento jeho syn Zdeněk Holeček jest nyní jejším majitelem. Josef Jestráb odstěhoval se s matkou v roce 1935 do Skal na chalupu po Svatkovi. Jak je již uvedeno tato chalupa čp. 10. byla v Pohorovicích pronajata a v roce 1940 prodána.

Pozemky 6 korců propachtovány byly Janu Kubovi z Klouba. Poněvadž Josef Jestráb, přebral od matky chalupu ve Skalách, chalupu v Pohorovicích v roce 1940 prodal. Pozemky však prodat nechtěl, které ponechal Janu Kubovi z Klouba v nájmu i na další léta. Jan Kub je měl pronajaté až do roku 1955. V roce 1955 je zabralo JZD z Klouba bezplatně, tak že dnes je nemá ani Jestráb, ani Jan Kub.

Chalupa čp. 10. v Pohorovicích, pronajímána a obydlena byla až do roku 1950. Posledním nájemníkem J. Peškem rodákem z Drahonie. Od tohoto roku až do roku 1956 nebyla obydlena, tak že úplně schátrala a v tomto roce byla úplně rozbourána.

Tímto rokem čp. 10. úplně v Pohorovicích zaniklo a z obce Pohorovic, se stratila poslední došková chalupa.

Č í s l o pop. 9.

v

o b c i - P o h o r o v i c í c h .

Koudelů chalupy pro p o d r u h y .

V době popisu - H o l e č k ů.

Toto čp. 9. patřilo k usedlosti čp. 8. v Pohorovicích. Jsou to byty, pro zemědělské pracovníky (podruhy) při usedlosti čp. 8. pro tři rodiny. Do roku 1950 byly tyto byty obydleny. V roce 1950 odstěhovaly se tyto rodiny do pohraničí. Chalupy zůstaly neobydleny až do dnešního dne. Stále chátrají, nejsou nikým opravovány a již nejsou k obývání ani způsobilé. Potřebovaly by velikou opravu.

Jak jest v přiloženém nákresu patrné, zajímavé a poutavé jest stábylní, silný a dlouhý žebřík dřevěný, na půdu k výkří, který tam byl stále dokud tam bydlely podruzi. Jakmile tam přestaly bydlet lidi, žebřík s hnil a od té doby již tam není. Na tyto půdy si dávaly podruzi seno a slámu pro jejich dobytek.

Od roku 1950 nejsou obydleny. V roce 1962 do jedné místnosti a chléva, ubytovány byly družstevní malá kuřata. Pouze jenom v tomto roce. Od té doby jsou zase prázdné. Okna jsou vytlučena, střechy děravé, kroví zahnívají, tak že již k obývání nejsou vůbec způsobilá. Tak hospodáři JZD s budovami bývalých soukromníků. Na tyto čeká jenom zboření.

Č í s l o pop. 10.

v P o h o r o v i c í c h .

Chalupa u A d a m ů .

Dle výtahu ze zemského archivu v Praze, jest zapsán v katastru Josefinském v roce 1788 majitelem tohoto čísla Václav Blutthausmiller. V roce 1837 zapsán jest majitelem Klíma Vojtěch, pak Katerína a Josef Klíma. Po těchto jest uváděno jméno Adam. Po tomto majiteli zůstalo toto pojmenování na této chalupě, do našich mladých let.

Tato došková chalupa, měnila dost často majitele. Po tomto Adamovi, jest majitelem této chalupy František Cížek s jeho manželkou Kovandovou z Pražáku. Tyto manželé byly bezdětní. V roce 1910 manželka Cížková zemřela, tak že tento zůstal vdovcem. Za krátko se oženil s vdovou Annou Jestřábovou, která měla již tři odrostlé děti: Josefa, Františka a Annu. V roce 1912 zemřel František Cížek, tak zůstala na této chalupě zase vdova. Po krátkém čase tato oženila na tuto chalupu nejstaršího syna

kteřá měla již tři odrostlé děti. Josefa, Františka a Annu. V roce 1912 zemřel František Čížek, tak že zůstala zase na této chalupě vdova. Po krátkém čase tato oženila na tuto chalupu nejstaršího syna Josefa Jestřába, který si vzal za manželku Annu Novákovou z Pasek u Protivína. Tyto manželé měli chlapečka Josefa. Když byly chlapci 4 roky, otec se rozstol na zápal plic a zemřel. Matka otce také zemřela. Zůstala vdova s malým chlapcem. Poněvadž při chalupě bylo 6 korců vlastních pozemků, byla nucena tato se provdati, aby měl kdo tyto pozemky obdělávati.

Provdala se a vzala si za manžela Václava Svatka ze Skal u Protivína. Tento měl ve Skalách chalupu, ale že byl sám, chalupu ve Skalách pronajmul a šel na chalupu do Pohorovic čp. 10. Tyto měli dvě holky Annu a Marii. V roce 1925 Václav Svatek zemřel, tak že zůstala zase vdova s dětmi. Tato se po čase zase provdala za Josefa Babku. S tím již neměla děti žádné.

V roce 1935 odstěhovali se tyto manželé do Skal na chalupu po zemřelém Václavu Svatkovi. Chalupa čp. 10 v Pohorovicích připsána byla Josefu Jestřábovi, synovi po zemřelém jeho otci. Tato chalupa v Pohorovicích, byla pronajata Josefu Zborníkovi a pozemky Janu Kubovi z Klouba.

V roce 1940. syn Josef Jestřáb chalupu čp. 10 v Pohorovicích prodal za 6.000 Kč. Janu Hblečkovi rolníku čp. 8. v Pohorovicích, tak že tento (jeho syn Zdeněk jest majitelem.) Josef Jestřáb odstěhoval se s matkou v roce 1935 do Skal na chalupu po Svatkovi. Jak je již uvedeno, tato chalupa čp. 10. byla v Pohorovicích pronajata a v roce 1940 prodána.

Pozemky 6 korců propachtovány byly Janu Kubovi z Klouba. Poněvadž Josef Jestřáb, přebíral od matky chalupu ve Skalách. Chalupu v roce 1940 v Pohorovicích prodal, ale pozemky prodat nectěl, tak že je ponechal v nájmu Janu Kubovi z Klouba i na další léta. Jan Kub je měl pronajaté až do roku 1955, když tyto pozemky zabralo bezplatně JZD v Kloubě, tak že dnes je nemá ani Jestřáb ani Jan Kub.

Chalupa čp. 10. v Pohorovicích, pronajímána a obydlena byla až do roku 1950 posledním nájemníkem J. Peškem rodákem z Drahonice. Od tohoto roku až do roku 1956 nebyla obydlena, tak že úplně schátrala a v tomto roce byla úplně rozbořena.

Tímto rokem čp. 10. v Pohorovicích úplně zaniklo a z obce Pohorovic, se stratila poslední došková chalupa.

U s e d l o s t čp. II. (49).

v

P o h o r o v i c í c h .

Za našich mladých let u Š e f r á n k ů .

v době popisu u Č a d k ů .

U této usedlosti v době popisu jest 30ha 62 a vlastních pozemků. Dle výtahu ze zemského archivu v Praze, počínají záznamy o tomto čísle, katastrem Josefínským, z r. 1788. V roce 1788 jest uváděn majitel této usedlosti Václav Safránek. Od té doby zůstalo pojmenování na tomto statku až do našich mladých let. Dnes již se tam říká u Čadků, dle posledního majitele. V roce 1837 jest zapsán majitelem na tomto statku Martin Mašek. Tento rod měl pocházet č.p. 1. v Pohorovicích u Kadlíků.

Z tohoto rodu pocházel Jan Ladislav Mašek, narozený v Pohorovicích, dne 28 února 1828 a jest zapsán jako český spisovatel pedagogický a podporavatel vzájemnosti slovanské. Zemřel dne 9 ledna 1886, jako ředitel škol na Smíchově v Praze. O Maškovi majiteli čp. II. v Pohorovicích, jest zachována pamět, že tento byl nalezen mrtvý pod žebříkem u staré kolny pod vykýřem.

Po tragickém skonu tohoto majitele, zůstala tato živnost, po nějaký čas bez majitele. Poněvadž vrchnost postrádala roboty, kterou tato živnost byla povínována, byl hledán někdo kdo by se této živnosti ujmul. K tomu byl vybidnut syn ze živnosti u Mašků v Kloubě vyučený tesař. Tento se však zdráhal, tuto usedlost převzít, pro nedostatek dobytka. Učinil tak teprve, když mu byl darován pár volů ze dvora Humnan a několik kusů drobného dobytka.

O synovi tesaře Maška, který statek převzal, se vypravovalo, že byl veliký silák. Oženil se s dcerou z Červeného mlýna v Heřmani. Z tohoto manželství vzešel následující majitel syn Martin Mašek, který byl třikrát ženat. V prvním manželství se oženil s dcerou rolníka Šímy z Lidovic. v tomto manželství měli dceru Marii. V druhém manželství se oženil s dcerou Bízků z Krajníčka u Bavorova. Z tohoto manželství byly děti: Matěj, Václav, Josef, Jan a Vojtěch. dcery: Kateřina a ANNA.

Jako vdovec asi v 68 letech, oženil se po třetí, asi s 22 letou služebnou u Beranů v Pohorovicích čp. 18, která pocházela z Hájku u Bavorova. Brzy však na to zemřel zápallem plic v roce 1801. Z tohoto třetího manželství vzešla jedna dcera Teresie. Po jeho smrti nechtěla mladá vdova

hospodařit a odstěhovala se do Vodňan. Tam po krátkém čase se provdala za majitele domu Donovanského. Ze statku v Pohorovicích pobírala ještě 40 roků výměnek. Živnosti se ujal nejstarší syn Matěj, který po 5 let hospodařil se svojí sestrou Annou. V 25 letech se oženil s Marií rozenou Holéčkovou ze živnosti u Harmachů ze Stožic v roce 1851. Brzo po svatbě rozboural a znovu postavil celou živnost, jak obytné tak i hospodářské stavení, tak jak až do dnes stojí. Jediné stáje, které byly v roce 1873 právě v neděli o skočické pouti bleskem zapáleny a vyhořely, byly znovu postaveny, tak jak jsou až do dnes.

Z tohoto manželství vzešlo 13 dětí. Tři zemřeli v útlém věku a 10 dětí zůstalo na živu: Tyto se jmenovaly: Kateřina, nar. 1851, František narozen 1853, Marie nar. 1855, Matěj nar. 1857, Anna nar. 1859, Jakub narozen 1861, Eleonora nar. 1868, Josef nar. 1870, Vojtěch nar. 1873, a Václav nar. 1876.

Rodiče těchto dětí:

Matěj Mašek nar. dne 20.2. 1826 a zemřel dne 5.3. 1908.
Marie Manželka " " 29.6. 1832 " " a " 4.10. 1890.

Živnost po rodičích převzala dcera Anna v roce 1880 a provdala se za Vavřinc Nováka, rodáka ze Stožic u Vodňan nar. dne 10.8. 1856. Měli jednu dceru Růženu nar. dne 16.3. 1888 ve Stožicích. V pamětní knize obecné školy ve Skočicích, na straně 384 v roce 1906 zapsáno jest, že Vojtěch Mašek rodák z Pohorovic, t.č. velkoobchodník Kevaunee v Americe, se svým synovcem inženýrem Vojtěchem Maškem, technic. úředníkem při c.k. ředitelství pošt a telegrafů v Praze, složily u správy školy dar 50 zl. na zakoupení knih pro školní děti. Po krátkém čase, pak že pan Vojtěch Mašek v Americe zemřel.

Dcera Růžena převzala po rodičích statek v roce 1906 a provdala se za Josefa Čadka syna statkáře z Vráže u Písku nar. dne 2.4. 1880 ve Vráži. Tyto manželé neměli dětí. V roce 1914, narukoval Josef Čadek do první světové války 26 července a byl tam až do konce války, která trvala do 28.10.1918. Domů přišel zdravý. U této usedlosti bylo, když to převzaly nynější majitelé, celkové výměry pozemků 30 ha 62 a t.j. 107 a 1/2 korce, z toho 102 a 1/2 korce tole a luk a 5 korců lesa. Tato výměra jest u této usedlosti až do dnešního dne.

Tito manželé dobře hospodařily, tak že si koupily dva domy v Písku. Před první světovou válkou živnost pronajaly a odstěhovaly se do Písku. Za války nastěhovaly se zase do Pohorovic. Po válce se zase odstěhovaly do Písku. V roce 1938 se přistěhovaly zase do Pohorovic a jsou zde až do dnešního dne. Domy v Písku mají pronajaté. Rodiče Novákových jsou již oba mrtví a nynější majitelé již jsou také staří.

Po druhém nastěhování se z Písku na statek do Pohorovic, částečně pozemky pronajaly a částečně hospodařily až do roku 1953. V tomto roce již nebyly žádné lidi na práci k sehnání a sami již to pro staří také zastat nemohly, proto byly nuceny předat jejich pozemky k obdělávání MNV v Pohorovicích. Místní

nár. výbor obhospodařoval tyto pozemky do roku 1955. Nadělal hodně dluhu, tak že za dobytek který činil přes 11.000 Kč. již nic nedostaly, ani žádné vyúčtování s ním MNV neudělal.

V roce 1955 se utvořilo v Kloubě JZD, tak si tyto pozemky vzalo bezplatně do obhospodařování, aniž by bylo nějaké ujednání s majiteli učinilo. Manželům Čadkovým byl dán důchod, pro oba dva staré lidi 285 Kč. měsíčně. V měsíci únoru 1960, jim byl důchod ten odepřen, z důvodů, že mají dva domy v Písku. Nežli prokázaly, že z obou domů v Písku jim na živobytí nezbyvá, že jim nájemné z obou domů sotva stačí na daně a udržování, pak jim byl důchod zase obnoven.

Poněvadž peněz ani žádný jiný příjem nemají, trpí celou tuto dobu nedostatkem. Z takového mejetku, a nemají ani na živobytí a ne vlastní vynu. Chtěly prodat jeden dům a neb aspoň půl domu v Písku, aby měly na živobytí, ale nebylo jim to povoleno. Vzhledem k tomu, že měli přes 30 ha vlastních pozemků, a svůj vlastní les, do kterého dnes nesmí, které jim bylo zabráno. Ve stáří a nemožnosti, trpí dnes zimou, neboť se o ně nikdo nestará a nemají ani na uhlí a dříví k pálení.

Ten jejich důchod, pro oba dva nemožné lidi jim nestačí ani na živobytí. JZD v Kloubě ani MNV se o ně nestará, ačkoliv jejich pozemky a budovy bezplatně užívají, které neopravují a tak rapidně chátrají. Když se na ně obrátí o pomoc, nabízejí jim aby šly do domova důchodců ve Vodnanech. Tam oni jít nechťí a říkají, že chtějí zemřít ve svém vlastním v Pohorovicích. Také se obávají, že jakmile by se z Pohorovic odstěhovaly, že by si JZD a MNV z jejich budovami, udělali co by chtěly.

Měli by to v těch Vodnanech snad lepší, ale to jim nikdo nevymluví a trvají na tom, že chtějí žít a zemřít ve svém vlastním. To trvalo až do roku 1962. Josef Čadek počal postonávat a dospělo to tak daleko, že počátkem roku 1962 úplně oslepl, ošetřován byl jeho nemožnou manželkou a po této těžké nemoci, dne 4 srpna 1962 večer zemřel. Dne 7 srpna t.r. v úterý byl pochován po zádušní mši sv. do rodinného hrobu ve Skočicích.

Následkem, že tyto staří majitelé byly bezdětní, jejich majetek jim byl zabrán, byla povinna o tento pohřeb postarati se obec. V tu dobu byl předseda MNV Václav Eliášek z čp. 24 (29) v Pohorovicích, který zemřelému jako katolíku, podle katolických zvyklostí, nenechal v kapliče ani umíráčkem zazvonit na šťastnou hodinku. Obstarání tohoto pohřbu předal pohřebnímu ústavu ve Vodnanech, tak že mu byl vypraven pohřeb jako nejchudšímu občanu z obce i když na tento pohřeb bylo poskytnuto sociálním zabezpečením 1.000 Kč.

Aby mu byl když vycházely s pohřbem z domova s ochoty, nezazvonil Fr. Brůžek z Klouba čp. 12. tak by býval byl vypraven na poslední cestě, z domova ku hrobu jako nevěrec. Tak skončil život člověka, který měl dosti pozemského majetku. Proto nezakládejme si na majetku pozemském, ale tak jak nám ukládá katolická víra, na spravedlnosti, poctivosti a dobrých skutcích.

Po zemřelém Josefu Čadkovi, zůstala jeho manželka Růžena Čadková, stářím sešlá, nemocná a nemožná a čistě na cizí lidi odkázána. Do útulku jít nechce, z důchodu co pobírá po mužovi asi 170 Kč. měsíčně živa být nemůže a tak raději trpí nedostatek, než aby šla ze svého domova. S těch dvou domů v Pisku nemá příjem žádný, tak že dostala počátkem roku 1965, od MNV v Pisku, že ten větší dům zabírá obec do své správy, tak že s toho domu nebude příjem již vůbec žádný. Ty baráky jsou jí jenom na přítěž, poněvadž prodat je nesmí.

Nyní živoří a čeká jenom na výpomoc cizího dobrodiní. V roce 1963 byly sloučeny JZD v Kloubě s JZD ve Křteticích. Ve Křteticích je vedení (funkcionáři) a též tam byl převeden MNV z Klouba a Pohorovic. Psáno v měs. březnu 1965.

Pro nedostatek životních potřeb, byla již osamocená paní Čadková, tak vysílena a vyčerpána a nemožná, že musela být sanitkou převezena do domu důchodců dne 7. října 1965 ve Štětkni. Nějaké pozůstatky z nábytku odvezl příbuzný Fr. Novák ze Trítěž. Statek jest úplně opuštěný a prázdný. Do stodoly a kolny ukládá JZD stroje a vozy. Vrata u statku jsou rozbity. V měsíci únoru a březnu 1966, navezly drůbežářské jatky z Vodnan, plnou maštal prázdných bedniček na opracovanou drůbež. Tajemník ze Křtetic Mikšovský jim prý to pronajmul.

Dne 22, 23 a 24 března v roce 1966 byla JZD v kloubě rozbourána zeď u Čadků zahrady proti kapliče až ku vjezdu do statku, na rozkaz panů JZD ze Křtetic: předseda J. Malík, agronom J. Vovesný a rostlinář z Klouba Fr. Brůžek čp. 12. Namísto odvaželi do Křtetic. Co si občané v Pohorovicích po staletí vybudovaly, to JZD ze Křtetic ničí, tak že to vypadá horší než v pohraničí. V tomto roce 1966 rozbouralo JZD z klouba, na rozkaz panů ze Křtetic, ve dvoře čp. 11. (49) úplně čp. 29. a zbouraný materiál odvaželi do Křtetic. Jak tento statek dnes v roce 1968 vypadá. Okna všecy vtlučené dvěře vytrhané rozbité, neobydlené, vrata rozbité, střechy děravé, kopřivama ve dvoře i zvenčí zarostlé. Celkem jest to hrůzná podívaná, jak obec a JZD Křtětice s obcí a majetkem občanů v Pohorovicích hospodaří.

Usedlost čp. 12. (48).

v

u Hovorků.

Pohorovicích. 7. 12. 1965

Výměra pozemků u této usedlosti jest 29 ha 69 a.

Dle seznamu gruntovních usedlostí, uložených u okresního soudu ve Vodnanech, že před rokem 1705 byl majitelem na této usedlosti Petr Hovorka. V roce 1705 jest zapsán majitelem Sebestián Hovorka. Dle výtahu ze zemského archivu v Praze, počínají zápisy na této usedlosti, katastrem Josefínským od roku 1788 a jest uváděn majitel na této usedlosti František Hovorka. V roce 1837 jest uváděn majitelem Josef Hovorka a v roce 1854 pravděpodobně syn zase Josef Hovorka starosta. Tento Josef Hovorka byl dlouholetým starostou a měl tři děti: Josefa, Marii a Václava.

Josef studoval a byl vysvěcen na kněze. V roce 1950 jest v Němčicích za faráře a jest ještě živ. Marie se provdala za měšťanostu Brychtu do Písku a Václav převzal statek po rodičích pravděpodobně v roce 1895. Oženil se s Kateřinou rozenou Polanskou z Myšence. Staří rodiče Josef Hovorka s manželkou na výměnku již zemřeli.

Václav Hovorka měl 7 dětí, Václava, Miladu, Annu, Antonína, Marii, Helenu a Lidmilu. Václav se oženil na hospodářství k Netolicům. Milada jest učitelkou. Anna se provdala za Nováka rolníka do Heřmaně, Antonín převzal statek po rodičích čp. 12. v Pohorovicích v roce 1950. Marie se provdala na statek za Fr. Rybáka rol. v Heřmani. Helena byla učitelkou a provdala se do Vodnan za zvěrolékaře Souchu a Lidmila se provdala na hospodářství do Nebřehovic okres Strakonice.

Antonín se oženil se vdovou Rosálií Hrdličkovou, rozenou Černou z Pohorovic, která měla čtyřletého chlapce Václava. V tomto manželství dětí nemají. Kateřina Hovorková po delší nemoci zemřela, ve středu dne 5 listopadu 1941, ve věku 62 roky a pohřbena ve Skočicích dne 8 listop. 1941. do rodinného hrobu. Václav Hovorka ještě žije. Jest na výměnku ale pracovat musí pořád, neboť jest jich málo k práci. Byl dlouholetým starostou, v různých veřejných funkcích činným a váženým občanem obce Pohorovice.

Ve světové válce byl také na vojně, ale jako starosta, byl vojenské povinnosti sprostěn a propuštěn domů. Hovorka Václav postavil nový skláp se sýpkou a přestavěl obytná stavení a byt pro podruha. V roce 1914 postavil novou stodolu a ke a kolny. Po první světové válce veprince a byty pro čeled. Toto jest nejstarší rod v obci na této usedlosti a tohoto jména již na 300 roků.

Po smrti jeho manželky v roce 1941, hospodařil Václav Hovorka se svými dětmi až do roku 1950. Poněvadž se mu provdala nejmladší dcera, která dělala hospodyní a jiné lidi na práci již v tuto dobu nabyly k sehnání, byl nusen předat statek synovi Antonínovi, který se v tomto roce 1950 také oženil, se vdovou Rosálií Hrdličkovou z čp. 25 (50) z Pohorovic, která měla čtyřletého chlapce a starou matku. Tyto se do statku přistěhovaly a hospodařilo se na statku zase dále. Chalupu čp. 25. pronajaly.

Soukromně hospodařily až do roku 1957, ovšem že za velikých obtíží, neboť pracovních sil byl nedostatek. Při stávajícím režimu, byly předepisovány takové kontingentní dodávky, soukromně hospodařícím, jak v obilí, tak v dobytku a ve všech zemědělských produktech, které nabyly splnitelné. To bylo předepisováno proto, aby se soukromně hospodařící zemědělci donutily v stoupit do JZD, t. j. do společného hospodaření do kterého se nikomu nechtělo. To znamenalo svého vlastnictví t. j. veškerého svého majetku se vzdát a jít společně hospodařit jako námezdní dělníci.

V roce 1955 se založilo v Kloubě JZD. Veškeré pozemky byly pro JZD s celovány i s obce Pohorovic, tak že již nebylo

možné na těchto hospodařit. Ty sedláci kteří nechtěli do JZD a také aninebyly nuceni, ale byly vystěhovány do vyhnanství na jiné okresy a majetky jim byly zlikvidovány. V Pohorovicích byly ještě sedláci (kterým se nadávalo kulaci) Hcleček a Hovorka. S obavy aby také nebyly vystěhovány v stoupily manželé Hovorkových dne 1 července 1957 do JZD v Kloubě. Otec Václav Hovorka v roce 1958 odstěhoval se do Vodnan, ku své dceři Heleně, která byla provdána za zvěrolékaře Souchu

Na počátku v roce 1959 se ve Vodnanech rozstonal a musel na operaci do písecké nemocnice. Operace se podařila a pacient se uzdravil. Z nemocnice pak se zase navrátil do Vodnan k dceři Heleně Souchové. Po krátkém čase dne 10 září 1959 v 8 hodin večer jej ranila mrtvice, tak že také v tu hodinu ve věku 80 roků u dcery ve Vodnanech zemřel. Dne 13 září 1959 v neděli v 9 hodin byl do rodného statku v Pohorovicích převezen a ve Skočicích, do rodinného hrobu pochován.

V roce 1961 syn Václav Hrdlička se učil zedníkem. Nešťastnou náhodou při bruslení na ledu s Václavem Molkupem se poranil těžce na oku, tak že v nemocnici mu muselo být to oko odebráno a nahrazeno skleněným. Na druhé oko na které málo vyděl od malička to mu zůstalo. Proto se musel učení na zedníka zbavit. Byl v léčení v Praze, kde mu doporučily, aby se vyučil řemeslu sedlářskému. Při tom že nemusí tak zrak napínat. Matka Hovorkové Rosálie Černá je doposavad živa a jest jí 79 roků. Psáno v březnu 1965.

Rosálie Černá zemřela v Pohorovicích v čp. 14. dne 13 září 1967 ve věku 82 roky. V sobotu dne 16 září 1967 byla pochována do rodinného hrobu ve Skočicích. Syn Rosálie Hovorkové (dříve Hrdličkové) Václav Hrdlička se dne 6 července 1968 oženil v Praze.

Č í s l o pop. 13. (47). 2

v

Pohorovicích. u N o b i s ů .

Tato chalupa jest zapsána, jak v gruntovní knize u okresního soudu ve Vodnanech, tak i v katastru Josefínském v zemském archivu v Praze: Ch a l u p a H o v o r k o v a. To to svědčí, že pravděpodobně, postavena byla od usedlosti Hovorků, některým Hovorkou, neboť zapsán jako první majitel zapsána jest Anna Hovorková, v roce 1788. V roce 1837 jest zapsán majitel Kejšar Tomáš. Není však psáno, jestli se tam Kejšar Kejšar přiženil, neb to koupil. Pravděpodobně tuto chalupu převzala po Kejšarovi dcera Anna, která se provdala za Kraskopfa, se kterým měla dvě dcery: Annu a Marii.

Kraskopf brzy zemřel a pozůstalá vdova se se provdala za Adama Nobisa, který byl dlouhá léta za konáka ve Schwarzenberském dvoře ve Dvorcích, kde také zemřel. v tomto druhém manželství, měli také dvě děti: Rosálii a Jana. Po tomto Nobisovi zůstalo pojmenování na chalupě. Dcera Anna z prvního manželství se provdala za Karla Vachulku do Putimy okres Písek. Druhá dcera Marie, zůstala svobodná doma na chalupě a měla za svobodna dceru Marii, která sni zůstala na chalupě.

Rosálie s druhého manželství se provdala do Metolic za Balouška staveb. asistenta. Syn Jan se přiženil do Křtětice na chalupu Fropků. Zemřel dne 27 března 1946 ve věku 56 roků a pohřben do Vodnan. Matka Anna Nobisová zemřela v 75 letech a na chalupě zůstala Marie Kraskopfová s dcerou Marií také svobodnou. Ty jsou na této chalupě až do roku 1960. U této chalupy nejsou vlastní pozemky žádné.

Pozůstalý domek obou Marií Krauskopfových v roce 1956 vyhořel a to maštálka a kolnice. Tyto neměli peněz na znovu postavení, tak že se to již nepostavilo. Obytný domek jim ještě zůstal ovšem že v sešlém stavu. Starší Marie Kraskopfová ve věku 82 a 1/2 roku dne 9 března 1960 ve své chaloupce zemřela, a byla dne 12.3. 1960 do rodinného hrobu ve Škočicích pochována.

Její dcera Marie zůstala nyní na tomto domku sama. Poněvadž číslo toto chátralo a nikdo to neopravoval, MNV v Pohorovicích, tuto mladší Marii Kraskopfovou v roce 1961 přestěhoval do chalupy po Fr. Nečasovi v Kloubě, která nebyla obydlena. Chaloupku čp. 13. v Pohorovicích JZD z Klouby v roce 1961 a 62, úplně rozbořilo a stavební materiál použilo pro stavby JZD.

V roce 1964 chaloupka po Fr. Nečasovi v Kloubě byla prodána Anně Štrosové z Pohorovic za 5.000 Kč. Marie Krauskopfová přestěhována byla do domova důchodců ve Vodnanech také v roce 1964, kde již její život tak dokoná. Takto domek a čp. 13. v Pohorovicích, úplně raniknul.

Chalupa čp. 14. (38).

v obci

u Kejšarů.

Pohorovicích.

V době popisu u Šípků.

Chalupa tato jest zapsána v gruntovní knize okresního soudu ve Vodnanech, majetkem Vavřince Žáka. V katastru Josefínském v roce 1788 jest zapsán majitel této chalupy Vavřinec Křiváček. V roce 1837 jest uváděn majitel Jakub Kejšar, po kterém toto pojmenování zůstalo až do našich mladých let.

Později na tuto chalupu se doženil Matěj Keclík, rodák z Putimy s dcerou Jakuba Kejšara. V tomto manželství měli dceru Annu. Chalupa tato byla bleskem zapálena a vyhořela. Matějem Keclíkem byla znovu postavena, tak jak jest až do dnešního dne. Na to manželka Matěje Keclíka zemřela. Později se Matěj Keclík znovu oženil s Marií rozenou Procházkovou z Maletic.

V roce 1894 převzala tuto chalupu dcera Anna a provdala se za Jana Štrosa rodáka z Cehnic okres Strakonice. U této chalupy nebyly pozemky žádné. Nynější majitelé měli 4 děti: Marii, Františka, Annu a Františku. Matěj Keclík zemřel v roce 1924 v Pohorovicích a Marie Keclíková zemřela v roce 1925 také v Pohorovicích. Pohřbeny jsou ve Skočicích.

V roce 1925 převzal tuou chalupu Václav Šípek s manželkou Annou, dcerou Jana Štrosa. Dcera Marie, byla u jejího strýce v Cehnicích a v roce 1952 dne 20 července zemřela. Syn František narozený dne 30.3.1896 v Pohorovicích. Odejel dne 9 října 1950 na kole do Vodnan. Večer se vracel domů. Byl však na státní silnici ze Křtětic do Vodnan nalezen bez vědomí poblíže Buchtelů křížku Cetnickou stanicí byl snad dopraven do nemocnice v Písku. V nemocnici k vědomí vůbec nepřišel. Nejistilo se vůbec, jakým způsobem o život přišel.

Dne 12.10.1950 v nemocnici zemřel. V neděli dne 15.10.1950 byl převezen do Pohorovic a pohřben ve Skočicích. Dcera Františka se provdala za Josefa Šilera, truhláře a byla v bytě v Pohorovicích. Po první světové válce v roce 1923, bylo pozemkovou reformou, přiděleno ode dvora Dvorců k této chalupě 85 a louky na Drahonické v Vodnanech a 54 a role na Šídlovkách, celkem 1 ha 39 a, které byly vykoupny.

Štros Jan zemřel dne 4 listopadu 1926 v Pohorovicích a pohřben ve Skočicích. Anna Štrosová jeho manželka zemřela dne 28 května 1950 ve věku 83 let a pochována ve Skočicích. Syn František Štros byl vyučen zedníkem. Byl povolán jako 18 letý v roce 1916 do první světové války. V roce 1918 se zdráv z války navrátil. Josef Šiler manžel dcery Františky, byl v první světové válce od roku 1914 až do konce války 1918. Vrátil se domů se zničeným

zdravím a zemřel ve Strakonících v nemocnici a tam byl také pochován. Václav Šípek byl v první světové válce od počátku až do konce. Vrátil se domů zdráv 11. 11. 1918. Václav Šípek a Anna Šípková, jsou majiteli této chalupy až do dnešního dne a v této také bydlí. Až do roku 1952 bydlely v Praze, neboť Václav Šípek tam byl zaměstnán jako poštovní zřízenec, při vlakové poště. Pozemky a chalupu měli pronajaté.

V této chalupě až do roku 1950, bydlela také matka Anny Šípkové až do jejího úmrtí. V roce 1952 přišel Václav Šípek do důchodu a přestěhovaly se s jeho manželkou, do jejich chalupy v Pohorovicích na odpočinek. V roce 1955 utvořilo se v Kloubě JZD, do kterého jim byly 1 ha 39 a jejich pozemky také zabrány bezplatně a do celku zapojeny.

V roce 1961 Václav Šípek onemocněl infekční žloutenkou, tak že byl v nemocnici ve Strakonících a v Písku. V roce 1962 již byl doma ale ještě stále nemocen. V tomto roce syn po Fr. Štrosovi také František, vykopal a udeřal, jím na zahradce 4 m hlubokou zkružovou studnu. Poněvadž Šípků jsou bezdětný - počítají mu někdy po jejich smrti tu chalupu předat. Od roku 1963, se Václavu Šípkovi nemoc zlepšíla, tak že nyní chodí. Psáno v dubnu 1965.

V roce 1966 zařizoval Fr. Štros do tohoto čísla vodovod ze studny na zahradce a motorové elektrické vedení. Václav Šípek zemřel dne 24. února 1968 ve věku 78 let, a dne 27. února 1968 byl pochován do rodinného hrobu na hřbitově ve Skočicích. Polovinu domku čp. 14. (38) v Pohorovicích po zemřelém Václavu Šípkovi přebrala Anna Šípková.

H o s p o d a čp. 15. (36).

v obci

P o h o r o v i c í c h .Dle starých zvyklostí se tam říkalo u Š e n k ý ř ů .v době popisu u K u l í ř ů .

Toto číslo bylo uváděno před rokem 1700 s pojmenováním jako hospoda Panská. Jak jest uváděno ve starých popisech, v 17tém století, kdy přebíral okolní panství, velkostatky, rybníky a lesy bývalý rod schvarzembergský, byla tato hospoda panská prodána (uváděno v roce 1700) v Pohorovicích, Janovi Kalinovi svobodníku. V této době bylo v Pohorovicích 26 čísel. Z nich 8 čísel svobodných. To jsou ty které byly osvobozeny od roboty a ostatní byly povinni ve Dvorcích na statku robotovat.

Dle výtahu, ze zemského archivu v Praze, v Josefínském katastru v roce 1788 jest uváděn majitel na této hospodě Josef Jelínek a v roce 1837 jest uváděn na této hospodě Vojtěch Říha šenkýř. Za tohoto majitele se změnilo pravděpodobně pojmenování na této hospodě s panské na šenkýřů, které se udrželo až do našich mladých let. Nyní se tam říká u Kulířů, po jménu posledního majitele, který tuto hospodu přestavěl.

V roce 1854 jest uváděn na této hospodě majitel František Jelínek. Po tomto převzal tuto hospodu Josef Jelínek v roce 1878. Tento se oženil s Anno Jelínkovou a měli 4 děti: Václava, Josefa, Annu a Marii. Václav a Josef již jsou mrtví. Anna se provdala do Radčic u Vodnan na usedlost Hasišů. Ta nejmladší zůstala doma na hospodě. Provádala se za Matěje Kulíře, rodáka z Nebřehovic, okres Strakonice. Tuto hospodu přebraly při rodičích v roce 1895. Měli tři děti: Josefa, Václava a Marii.

Josef Jelínek brzy na to zemřel. V roce 1914 přestavěl Matěj Kulíř hospodu, přistavěl nový sál a postavil nové stáje, vepřinec a kolnu. To jsem mu všecko přestavěl, a postavil. Po první světové válce, jsem mu přestavěl ještě obytné stavení a stožolu. Tedy jsem mu přestavěl celé stavení, tak že nyní hospoda u Šenkýřů, docela jinak vypadá.

Matka Anna Jelínková, zemřela dne 12 srpna 1937. Matěj Kulíř byl v první světové válce v roce 1914. ozději byl supravitován. (zbaven vojenské povinnosti. V roce 1925 zavedla si Marie Kulířová také koloniální malý obchod, který v pozdější době vedla dcera Marie. Matěj Kulíř v roce 1943, dne 24 července zemřel, ve věku 68 let. Syn Josef se oženil na chalupu do Milenovic k Rejdovům.

Dcera Marie koupila od Františka Brůžka druhou hospodu čp. 26. v Pohorovicích v roce 1947, kterou zrušila, tak že zůstala v Pohorovicích hospoda jenom jedna. Hospoda u Kolářů byla tímto zrušena. Tato se provdala za holiče Pacnera Jaroslava z Cehnic, který se do Pohorovic přišel. Číslo 26 v Pohorovicích, částečně přestavěl a bydlí v něm.

Václav Kulíř zůstal na hospodě čp. 15. sám se starou matkou. Má při této hospodě přes 8 ha pozemků, role a luk a nemůžou to sami zastat, tak že se již i hospody zbavil. Tak že jest dnes na hospodě nájemce Jednota. Obchod již tam také není.

V roce 1954 převzala bezplatně Jednota hospodu a současně zabrala také bezplatně chudobinec čp. 2. v Pohorovicích, ve kterém zařídila obchod s koloniálním zbožím a potravinami pro místní obyvatele. s firmou J e d n o t a. To jest státní podnik, poněvadž soukromé obchody, za tohoto stávajícího režimu byly všechny bezplatně i se zbožím zabrány a soukromé obchody zrušeny.

Vzhledem k tomu, že Václav Kulíř s jeho matkou to nehly zastat, byl nucen ačkoliv nerad dne 1. července 1957. vstoupit do JZD v Kloubě. Poněvadž byl ještě svobodný, nerad by byl opustil svoje rodiště a svůj majetek, na kterém již jak vstoupil do JZD nebyl pánem. Chtěl se oženit. Do Pohorovic na jeho hospodu a hospodářství, nemohl žádnou nevěstú sehnat, proto že žádná do JZD nechtěla jít.

Konečně v roce 1958 se přece oženil s manželkou v Novosedlích u Strakonice, která byla vdova a měla jednoho chlapce. Také měla v Novosedlích chalupu a hospodářství a byla také v JZD. Nerad a dlouho se rozhodoval, aby v Pohorovicích všecko zanechal, ale konečně se přeci rozhodl a v roce 1952 se přeci, ku své manželce do Novosedel odstěhoval.

Jeho stará matka zůstala ve své chalupě sama. Dcera Marie která bydlela vedle v čp. 26. se o matku mnoho nestarala. Jakmile se Václav Kulíř odstěhoval, ihned hospody a veškerého jeho majetku se ujmul JZD v Kloubě. Kuchyni od hospody ihned zabralo pro rozdělování obědů pro členy JZD v Kloubě, které se vařily a přivážely do Pohorovic ze Křtětovic. Totáž JZD v Kloubě, bylo přiděleno a spojeno s JZD s JZD ve Křtětovicích, kde bylo vedení těchto sloučených JZD a tam se také vařily obědy, pro pracující v obou těchto JZD a do Pohorovic se každý den dovážely a v kuchyni Kulířů rozdělovaly.

~~pojmenování okrese JZD v Pohorovicích, proti vůli všech občanů,~~
Poněvadž JZD bylo v Kloubě, proti vůli všech občanů, pojmenoval okres ve Vodnanech, Pohorovice a Kloub s polečnou obcí Kloub. Pohorovičtí občané nechtí obec Kloub a považují se stále za občany z Pohorovic.

Stará matka Kulířová byla nemocná a nemožná, tak že syn Václav si odvezl matku k sobě do Novosedel u Strakonice. Jeho manželka snad stím nesouhlasila, tak že když byl v práci, starou matku nechala odvést Autodrožkou do Písku, ku její dceři Marii, která již byla přestěhována z Pohorovic v Písku. Tam jak jí přivezly, dle vyprávění staré matky pisateli těchto událostí. Ihned zjednal Jaroslav Pacner (muž její dcery Marie) autodrožku a nechal odvést starou matku, do Pohorovic do jejího stavení.

Proč je v tuto dobu tolik rodin rozvrácených a nešťastných? Kdo toto všechno zavinil? Tak že tato stará matka, zůstala v Pohorovicích osamocena, bez peněz a živobytí. Pisatel tohoto dění, napsal dopis synovi Václavovi do Novosedel o situaci jeho matky, aby se o ní postaral.

Syn Václav přijel na národní výbor ve Křtětících. S tamním tajemníkem obce se domluvily, aby byla přijmata do domova starých důchodců ve Štěkni, kamž byla v měsíci prosinci 1963 převezena. Na tuto však musely, všechny její tři děti platit měsíčně každý 60.00 Kč. celkem 180.00 Kč, tak že tímto té staré matce se ulevilo.

Nebyla tam však dlouho, neboť, dne 12 dubna 1964 ve Štěkni zemřela, ve stáří 83ra dne 14.4. 1964 byla převezena do Skočic a tam v rodinném hrobě pochována. Její pohřeb byl však neobvyklý. Dcera Marie Pacnerová z Písku na pohřbu vůbec nebyla. Nejstarší syn Josef, nebyl snad o úmrtí matky u vědomě. Náhodou se doslechl, že jeho matka bude mít v úterý dne 14.4.t.r. pohřeb ve Skočicích, tedy na pohřeb přišel.

Syn Václav na pohřbu byl, s manželkou a nevlastním synem. Z příbuzných byl Hasík z Radčic. Z Pohorovic a Klouba byly na pohřbu 4 ženy a tři muži. Ku hrobu jí nesli dva její synové, Jos. Polanský a Fr. Brůžek čp.4)40) z Pohorovic.

Takový smutný konec a doprovod měla Marie Kulířová. JZD z Klouba si nyní nakládá s budovami Václava Kulíře podle své libovůle. Vše možně je využívá, ale neopravuje, tak jako všechny ostatní budovy které zabraly. Kuchyně je pro rozdělování obědů, sál v létě o žních se do něho skládá vymláčený oves, na podlahu, plný až zároveň se spodkem oken t.j. 1.20 m vysoké.

Před masopustem to vyklidí, pořádají tam roční dobírku a masopustní zábavu. Až do roku 1965 z větší části tam byly okna rozbité. V tomto roce před dobírkou, je přeci nechalo JZD zasklít, ale u vchodových dveří ze silnice v roce 1964, u venkovní polovice se ulomil pant, což bylo až do roku 1965 když se i ta celá polovice dveří venkovních stratila, tak že je tam nyní jen půl dveří. Tak se jedná se zabraným majetkem, který se ničí a chátrá. Stodola jest používána ku skládání obilí, píce nebo slámy. Psáno v dubnu 1965.

Druhá půlka venkovních dveří se pohazuje kolem chalupy až se stratila. V roce 1966 v sále JZD z Klouba nakličovalo ranné brambory ku sadbě a ve dvou obytných místnostech nakličovali obilí pro drůbežárnu ve Křtětících. V tomto roce byla pronajata stodola drůbežárnickým jatčím z Vodna na sklad beden. Celé toto číslo i s budovami chátrá dále. Nikdo to neopravuje a JZD jenom s toho těží. V roce 1968 zase v sále a obytných místnostech nakličuje JZD z Klouba satbové ranné brambory. V roce 1968 byla facáda čp.15.(36) hostinceu Kulířů, podél cesty obilena a otonována barvami, na nákla JZD ve Křtětících. Ostatní částě budovy chátrají dále.

Číslo pop. 16. (16).

v obci

u Jarošů.

Pohorovicích.

V době popisu u Šveců.

Stará došková chaloupka pod Senkýřů hospodou o které je psáno v gruntovní knize, u okresního soudu ve Vodnanech, že před rokem 1760 byl jejím majitelem Kašpar Kubiček a v roce 1760 Václav Kubiček. Dle Josefského katastru v zemském archivu v Fraze, uváděn jest majitelem, na této chalupě v roce 1788 František Kajtman a v roce 1837 Vojtěch Kajtman. Po těchto byl majitelem, na této chalupě Jaroš, který byl zřízencem u dráhy a jeho syn byl učitelem.

Asi v roce 1906, byla tato chalupa prodána Anně Švecové, která byla svobodná a měla syna Františka Švece, který se oženil s Marií rozenou Koreckou a měly čtyři děti: Marii, Františka, Vojtěcha a Annu. V roce 1914 vypukla první světová válka 26 července, právě na pouť sv. Anny v Protivíně. František Švec jako voják, musel narukovat do války, kde také zůstal a víc se nenavrátil.

Jeho manželka zde zůstala jako vdova, se čtyřmi malými dětmi. Po nějakém čase se provdala za Simona Hávu. V tomto manželství již dítěte neměly. V roce 1925 chalupu tuto přestavěly a opatřily taškovou krytinou. Tím došková chaloupka zase jedna zmizela. Doposavad u této chalupy nebyly žádné vlastní pozemky.

K této chalupě nyní bylo přikoupeno: od Konvičky ze Křtetic v katastru Křtětickém, 3 korce role. Po první světové válce v roce 1923, při pozemkové reformě, bylo přiděleno a vykoupeno ode Dvora Dvorců, louka na Drahonické v Radanech 80 a, a 2 ha role na Sídlovkách. Tak že nyní jest při této chalupě 3 ha 60 a vlastních pozemků.

Syn František v roce 1930 tuto chalupu převzal po matce a oženil se s Marií Brůžkovou z hospody čp. 20. v Pohorovicích. Bratr Vojtěch vyučil se strojnictví a sestra Marie provdala se do Vodnan. Sestra Anna se provdala na chalupu do neřmaně k Jarošům. Syn František byl vyučený tešařem. Tyto noví majitelé této chalupy měli dvě děti: Václava a Marii. V roce 1946 vykoupily od obce, na louce pod pastuškou, stavební místo, na kterém jsem jim postavil, novou stodolu. Anna Švecová matka Fr. Švece co padnul ve válce, již jest mrtvá. Simon Háva jest mrtvý a Marie Švecová, po druhé provdaná Hávová, již jest také mrtvá.

Na této chalupě jest nyní syn František Švec s jeho rodinou. V roce 1948 tuto chalupu propachtoval Jaroslav Širerovi i s pozemky a sám si propachtoval statek od Jaromíra Michala rolníka v Kloubě i s pozemky. Na této chalupě od roku 1948 hospodaří nájemce Jaroslav Širer, syn po Ludvíku Širerovi, který padnul v první světové válce. Byl ženatý a měl 2 děti. Holku Marii a chlapce Jaroslava. Také měl u sebe starou matku. Připachtoval si ještě nějaké obecní pozemky, pořídil si pár slabších koníků a hospodařil na této chalupě až do roku 1955.

V roce 1955 se utvořilo JZD v Kloubě, a Širer do něho vstoupil jako předseda komunistické strany dne 20 září 1955. Od té doby již soukromně nehospodařil. Na chalupě sice byl ale pracoval již na společném hospodaření v JZD v Kloubě. V roce 1958 si postavil domek na pozemku zabraném V. Čejkovi z Klouba, do kterého se na podzim v roce 1959 nastěhoval, tak že chalupa tato zůstala neobydlena.

Jeho manželka Anna Širerová, zemřela ještě v této chalupě, dne 20. dubna 1959 ve věku 78 a 1/2 roku a ve Skočicích byla pochována. Jeho nového domku, nebylo mu popráno dlouho používat, nebot se rozstнал a ve Strakonické nemocnici, dne 23. ledna 1961 ve věku 55 roků zemřel. Pochován byl ve Skočicích dne 26. ledna 1961. Na jeho domku v Kloubě, zůstala manželka se dvěma nezaopatřenými dětmi, která pracuje v JZD v Kloubě.

Švec František s rodinou od roku 1948 hospodařil soukromně, na pronajatém Michalů, nyní Dvořákové statku v Kloubě až do roku 1957. Na tomto statku si zařídil dobytek a vše jako sedlák, ale v roce 1957 dne 1. července, byl přinucen vstoupit do JZD v Kloubě i s tím dobyt看em a všim co si zařídil ačkoliv nerad. Maní pracuje na družstevním, jako námezdní dělníci na jednotky a záhumenku, která se rok od roku spevňuje (snižuje).

V roce 1959 dcera Marie se provdala do Žďáru u Rotivína, tak že v JZD zůstaly rodiče se synem. Starý Švec pracuje na dením, Švecová krmí jalový dobytek a syn Václav jezdí s traktorem. V roce 1963 v měsíci březnu syn Václav se oženil a vzal si za manželku Marii Bakulovou z Krašlovic, která byla zaměstnána ve Strakonících, jako kuchařka. Ta do JZD nevstoupila a ve Strakonících jest zaměstnána stále.

Dpopsavad bydlí s mužem a jeho rodiči na Michalů, Dvořákové živnosti v Kloubě. Proslýchá se, že snad si staví ve Strakonících byt, a že se tam s manželem pak odstěhují. Mladí z obce všickni utíkají a v JZD nechce nikdo být.

V roce 1964 si zlámala stará Švecová v kravině nohu, tak že leží ještě v roce 1965 v nemocnici ve Strakonících. Koncem března 1965 snad již jest doma ale ještě zdráva není. Jejich chalupa čp. 16. v Bohorovicích od roku 1959 byla neobydlena až do roku 1963, do které byl v tomto roce nastěhován nějaký slovak sám, který pracuje jako dřevorubec s motorovou pilou v lese v poleš Radany, stále až v roce 1965. Jejich novou stodolu, kterou jsem jim postavil, používá JZD na skládání obilí, sena a slámy. Nikdo však to neopravuje a všecko chátrá. Vzhledem k tomu že to bylo nové, bylo to v roce 1946

Postavené. Vrata u této stodoly jsou vyvalené. Špalety ubourané, vrata stále otevřené. Tak se hospodáří s budovami družstevníků. Psáno v dubnu 1965. Slovák Dolnický bydlí ve Šveců v čp. 16. chalupě v Pohorovicích stále. U lesní spravy v Radu-
nech již nepracuje. V roce 1967 vstoupil jako člen do JZD v Kloubě a pracuje tam stále. Starý Švec Fr. s manželkou a jeho synem Václavem Švecem a jeho manželkou bydlí stále ještě v Michalův statků v Kloubě (majitelky Marie Dvořákové) a doposád žádný nájem Dvořákové neplatily. Synovi Václavovi přibyla v roce 1967 do rodiny oceruska

Dne 5 března 1909 počali Šveců jejich stodolu v Pohorovicích postavenou v roce 1845 bourat a budou přisti stavět ve Křteticích rodinný domek. Stavební materiál o této stodoly chceji použít na stavbu tohoto domku a pak se do Křtetic přestěhovat. Na jaře v roce 1969 počal Švec Václav ve Křteticích stavět rodinný domek proti stavbě Malíkovo.

Č í s l o pop. 17. (35). *PŘÍBIVLOVA HONČKA*

v obci Doubkú.

Pohorovicích.

v době popisu u Karvánkú.

Malá chalupa v uličce ke Kůrkú proti beranů zahradě.

Dle gruntovní knihy okres. soudu ve Vodňanech, uvádí se majitel této chalupy (svobodnické) Josef Mathman. Dle katastru Josefinského v zemském archivu uváděn jest v roce 1788 majitel Martin Šnajdr a v roce 1837 Vojtěch Michal. V roce 1869 dle tržové smlouvy, mluví se o majitelích Janu a Teresii Máškových, kteří v tomto roce, dne 25 března tuto chalupu prodaly Josefu a Kateřině Doubkových, za 630 zlatých. Toto pojmenování u Doubkú se udrželo ne této chalupě až do našich let.

Toto číslo měnilo často majitele. v roce 1900 syn František Doubek s jeho manželkou Kateřinou Doubkovou, prodali tuto chalupu Josefu a Marii Faktorových, dle tržové smlouvy ze dne 23 dubna 1900 za 1.500 Kč. V roce 1908 Josef Faktor zemřel, a zůstal po něm vdova ze šti děti. Josefem, Annou, Rosálií, Františkem, Marií a Alžbětou. Josef byl kovářem v Bavorovicích u Netolic. Anna se provdala do Milenovic. Rosálie se provdala za Vojtěcha Černého na chalupu čp. 21. do Pohorovic. Fran-

tišek byl vyučen kovářem. Jako mladý narukoval do první světové války, kde přišel o nohu. Z vojny se vrátil jako invalida, bydlel ve Vodnanech, kde měl trafiku. V roce 1952 se oběsil. Marie převzala doma po matce chalupu a Alžběta se provdala na chalupu za Františka Svece ve Vodnanech.

Marie se provdala za Františka Karvánka nar. 31. prosince 1888 v Davorově a převzali tuto chalupu dne 11. července 1914. U této chalupy nebyly vlastní pozemky žádné. V roce 1910 koupila Marie Faktorová 72 a role od Františka Konvičky ze Krtetic v katastru Krtětickém. František Karvánek od roku 1909 do roku 1912 sloužil na vojně. Od roku 1913 přišel do civilu, oženil se, ale při vypuknutí první světové války 26. července 1914, musel narukovat do války a byl tam až do roku 1919. Tedy sloužil na vojně 5 roků. Z vojny se vrátil zdravý v hodnosti rotmistra. Byl na bojištích: na Balkáně, na Itálii, a na Slovensku. Roku 1922 přistavěl na obecní louce pod pastouškou stožolu k čp. 17. (35) na odkoupeném stavebním místě od obce.

Po první světové válce od pozemkové reformy, bylo přiděleno a vykoupeno v roce 1923 ode dvora Dvorců 1.75 ha pozemků na Nohavičce pod Vodnankou a 75 a louky na Vidimáku pod Sídlovkou v Radanech. Tedy celkem jest nyní při této chalupě 2.47 ha role a 75 a louky, t. j. 3.22 ha zemědělské vlastní půdy. Marie Faktorová nar. 22. srpna 1855, zemřela dne 25. ledna 1939 v Chorovicích a pohřbena do Skočic ve věku 83 roky.

František Karvánek měl 6 dětí: Marii, Annu, Růženu, Františka, Josefa a Teresii. Marie jest řádkovou učitelkou v klášteře, De Notre Dame, v Horažďovicích. Anna jest učitelkou mateřské školy. Růžena a Teresie jsou též v klášteře. František se vyučil řemeslu tesařskému, prošel nižší průmyslovou stavební školu a složil tesařskou zkoušku. Josef vyučil se také řemeslu tesařskému, prošel také nižší průmyslovou stavební školu a přiženil se do Skal k Rodaným na hospodu.

František Karvánek od roku 1926 byl okresním cestářem až do konce roku 1953. V roce 1954 byl dán do penze. Od roku 1954 až do roku 1955 hospodařil ještě soukromě.

V roce 1955 dne 20. září vstoupil a založil JZD v Kloubě. To je svůj majetek předal družstvu a pracoval na společném hospodaření do kterého vstoupil dobrovolně. Poněvydž občané do JZD vstupovat nechtěli a svůj majetek na kterém celý jejich život i jejich předchůdci pracovali do JZD bez náhrady dáti také nechtěli, což trvalo až do roku 1957 kdy přeci někteří donuceni byli do JZD v Kloubě vstoupit. Pozemky se všem zabíraly a scelovaly, tak že již nebylo možno na svých pozemcích hospodařit. Kdo nechtěl do JZD vstoupit byly mu dávány na místo jeho vlastních pozemků, pozemky špatné a vzdálené, aby na nich zkrátka hospodařit nemohl. Sedlákům kterým nadávali k u l a c i, do vyhnanství stěhovaly a majetky jim bez náhrady zabraly. Který se proti tomu stavěl toho zavřely.

Občané byly mezi sebou tak rozeštvány a znervozněny, že to vypadalo tak, jako kdyby byly ďáblem posedlí. Josef Polanský který pro stáří do JZD nemohl vstoupit, kam také ho nutit nemohli, neboť byl živnostník a zemědělství prováděla jeho manželka, ale přes to ho chtěly zavřít, vystěhovat a majetek mu všecken bez náhrady zabrat. To se jim však nepodařilo, ale majetek mu stejně bez náhrady a neprávem zabraly. Tak že když dne 25 října 1958 JZD z Klouba mu rabovalo dobytek v jeho chalupě, který byl nad plán, poněvadž měl všecko dodáno a státu nic nedlužil. Na rozkaz předsedy JZD Frant. Hrubeckého, který tyto nesnáze a trápení Polanskému všechny způsobil, jenom aby dosáhl jeho dychtivé kariéry. Za přítomnosti předsedy MNV Jaroslava Šídly, vzaty mu byly z chléva 2 kusy vepřového dobatka po 150 kg jeden kus, celkem 300 kg. naloženy, odvezeny a prodány. Peníze si ponechalo JZD v Kloubě.

To se dalo všecko za nepřítomnosti Jos. Polanského. Aby se majitel proti tomu nemohl ohražovat, neboť věděli že to činí neprávem, vzali si na ochranu také sebou četníka. Jeho manželka uzamkla byt a splásem odešla ku své dceři do Křtětic. Aby ho dodělal, přispěchal ještě na pomoc také František Karvánek, který jeho nejlepší mladou, zdravou a březí krávu, která byla také nad plán a na kterou neměli vůbec žádný nárok a měla v tu dobu nejméně 5.000 Kč. ceny, krávu od žlabu si odvázal (ukradl) i se řetízkem si jí domu odvedl, doma přivázal a krávu si bezplatně ponechal. Ačkoliv tomuto Polanský nikdy nic neudělal bez citu a svědomí se k němu takto zachoval.

Žádné výmluvy nejsou oprávněné ani omluvitelné a proto jeho svědomí mu nedá pokoje. v roce 1961 se krávy zbavil, krávu tuto ještě JZD v Kloubě prodal dle doslechu za 8.000 Kč. ale Polanskému ani haléře nedal. Děti již má odrostlé a z domova všechny pryč. Tak že jsou doma s jeho manželkou a až do dnes v roce 1965 v JZD v Kloubě vypomáhá.

v roce 1966 v měsíci červnu, jest Fr. Karvánek na operaci prostaty v nemocnici ve Strakonících. Operován však nebyl, že má srdce velice slabé a byl odeslán domů. Od té doby zdraví mu ochabovalo, ale neležel. v neděli dne 30 srpna 1966 jel na kole do skočic do kostela. Kolo si postavil u Mašků ve skočicích na dvůr a šel pěšky na horu do kostela. U Zbiralů zahrádky ve skočicích se mu udělalo špatné, tak že se přidržel Zbiralovo vozu, který stál pod zahrádkou u rybníka. Rázem upadnul do bezvědomí k zemi a byl raněn srdešní mrtvicí, tak že již do kostela nedošel. Přivolaný lékař se sanitkou konstatoval okamžitou smrt. ve středu dne 31 srpna 1966 v 9 hodin z domova z Pohorovic z hudbou byl v 10 hod. pochován do rodinného hrobu ve skočicích. v domě čp. 17(30) v Pohorovicích zůstala jeho manželka sama.

(18)

U s e d l o s t čp. 18. (32)

v obci u Beranů.

P o h o r o v i c í c h.

v době popisu u Dvořáků.

Bývalý dolejší K o u d e l o v s k ý d v o r e c.

Při této usedlosti jest v dnešní době 30 ha 46 a a 33 m² veškerých pozemků, t. j. rolí, luk, rybníků, lesa a pastvin.

Jak již popsáno u čísla pop. 8. byla tato usedlost vedena jako dvorec a pravděpodobně bylo to s čís. pop. 8. spojeno v jeden dvorec. Tomu nasvědčují dnes i jejich pozemky neboť jsou těsně vedle sebe. Na těchto dvorcích a usedlostech se často měnily majitelé. Dle starých záznamů v roce 1788 jest uváděn Václav Petřel. Na to v roce 1797 Tadeáš Kubík a jeho manželka Josefa. Proдали svůj svobodnický dvorec v Pohorovicích čp. 18. tak zvaný Dolejší dvorec Koudelovský, se všemi pozemky, role, louky, pastviny, rybníky a les ze 3.400 zl. Pavlu Beranovi, který se narodil v Pracejovicích u Strakonice, dle kupní smlouvy v zemském archivu ze dne 1 března 1797. Podle jména tohoto majitele zůstalo pojmenování na tomto statku, až do našich mladých let a ještě dnes.

Podle svadební smlouvy podepsané dne 25 dubna 1810, provdal svobodník Pavel Beran čp. 18. svojí dceru Kateřinu za Matěje Dvořáka, syna Václava Dvořáka sedláka z Albrechtic. Podle této smlouvy, dává Pavel Beran své dceři 1800 zl. věna, které jsou zajištěny na jeho dvoře v Pohorovicích, oceněném a koupeném za 3.400 zl. Pavel Beran si vymíhul ve smlouvě, hospodařiti do své smrti, nebo do libosti a výslovně ustanovuje Matěje Dvořáka budoucím hospodářem na svém dvoře v Pohorovicích. Přes to že byl ještě syn Vojtěch, který se zatím oženil s Otílií Castoralkou v Protivíně, resp. v Myšenci a byl v nějakých službách u knížete Schvarzemberka, který se svého nároku na dvorec vzdal.

Pavel Beran hospodařil sám do roku 1819, kterýmžto rokem přešel dvorec na ma Matěje Dvořáka. Pavel Beran zemřel 24.9. 1828 ve věku 86 let. Jeho manželka Kateřina rozená Kubatová ze Zbudova, zemřela v roce 1841 ve věku 90 let. V roce 1854 jest uváděn na tomto statku majitel Jakub Dvořák, z tohoto rodu jest uváděn František Dvořák jako obvední lékař v Dušníkách a Josef Dvořák jako správce hospodářství v Dušníkách. Po Jakubu Dvořákovi, převzal tuto usedlost Jan Dvořák syn a Václav Dvořák se přizemil na Cavyn u Vodnan. Jakub Dvořák byl dvakrát ženatý. První manželka byla rozená Konvičková ze Křtětic a druhá Kateřina rozená Jírová ze Zbudova č. 26. a zemřela dne 24. března 1912 v Pohorovicích, ve věku 85 roků a pohřbena ve Skočicích.

Jakubovi Dvořákovi vyhořela stodola, který jí zase znovu postavil. Jan Dvořák nar. 31.5. 1848 v Pohorovicích, oženil se s Marií rozenou Bukovská ze Zbudova č.17. nar. dne 8.2. 1855 a převzali tuto usedlost po rodičích v roce 1880. V tomto manželství měli pět živých dětí: Václava, Annu, Marii, Františka a Růženu. Václav byl hospodářským s právcem na Moravě, svobodný a padnul v první světové válce. Anna byla v klášteře v Horažďovicích a tam zemřela. Marie se provdala za Jana Vlka rolníka ve Svineticích. František ve 14 tém roce vypukla první světová válka, tem musel narukovat do války a byl tam až do konce války. do 28 října 1918. V roce 1918 přišel z války zdrav a hned v tomto roce se oženil s Marií rozenou Michalovou z Klouba čp.2. a převzali statek po rodičích. Růžena se provdala za Frant. Gryka les. správce na Hluboké.

Jan Dvořák zemřel v roce 1923, ve věku 75 let. Marie jeho manželka zemřela v roce 1930 také ve věku 75 let. Oba byly pohřbeni ve Skočicích. František Dvořák s jeho manželkou Marií neměli žádných dětí. V roce 1932 jim vyhořela stodola. Tuto jsem jim v tomto roce znovu postavil tak, že jsme místo ze staré stodoly, nechaly do dvora. Postavily úplně novou stodolu. z jedné strany k obytnému stavení jsme přistavěly kolnu a z druhé strany ke stájím jsme přistavěly řezárnu, tak že se štím dvůr hodně zvětšil. Tyto bezdětní majitelé hospodařily na tomto statku do roku 1948. v tomto roce předaly jejich statek Jaromíru Michalovi z Klouba čp. 2. synovi bratrovo manželky Josefa Michala. František Dvořák s jeho manželkou jsou na odpočinku v Kloubě čp. 7.

Poněvadž Dvořáků byly bezdětný a starší, nechali knihovně převést výměnu statků. Dvořáků byl lepší. Při usedlosti Michalů, postaven byl nový byt pro výměnkáře a mimo toho ještě Jos. Michal koupil v Kloubě chalupu čp. 7. od Fr. Krejčího, starších bezdětných lidí, kteří již zemřeli. Při výměně živností to udělali tak, že Jaromír Michal půjde a také šel na Dvořáků do Pohorovic. Jaromír byl ženatý, za manželku měl dceru Krejčů (Mašků) z Klouba a měli dvě děti: chlapce a holku.

Tedy tento statek Dvořáků (Beranů) byl knihovně převeden na Jaromíra Michala a jeho manželku. V bytě výměnkářů v Kloubě čp.2. zůstal Jos. Michal s manželkou. Statek Michalů v Kloubě i s tou chalupou čp. 7. v Kloubě, byl knihovně převeden zase na manželé Dvořákových tak, že se manželé Dvořákových přestěhovaly se do Klouba čp. 7..

Od Dvořáků tuto Michalů živnost, pronajal Fr. Švec z Pohorovic a sám ve své chalupě v Pohorovicích měl nájemníka Jaroslava Širera. Frant. Švec dne 1. 7. 1957 byl přinucen vstoupit do JZD v Kloubě i s najatými pozemky. František Dvořák dne 6. 10. 1957. v Kloubě čp. 7. na odpočinku zemřel, ve věku 70 roků, a do rodinného hrobu ve Skočicích byl pochován. Dvořáková zůstala nyní v tomto čísle sama. Jaromír Michal nyní majitel usedlosti čp. 18. (32) v roce 1956, měl statek z likvidován a byl vystěhován do vyhnanství na cizí

okres k Vorlíku, okres Písek na státní statek jako deputát-
ník. Do jeho statku nastěhován byl Miroslav Jon z Čavyně s
rodinou a třemi dětmi. V roce 1958 na stát. statku holore-
dov u Vorlíka stratilo, se nějaké obyčí. Bylo to svedno na
deputátníky. Ošetní byly straníci, tēm se nestalo nic, ale
Jaromír Michal s jeho manželkou, když byly označovani jako
kulaci, byly odsouzeni. Jaromír Michal na tři roky a jeho
manželka na 18 měsíců. vězení. Dvě jejich děti po tuto do-
bu si vzaly k sobě vystěhovaní rodiče Michalové, Krejčů z
Klouba, kteří bydlí usvého bratra ve Chvaleticích.

Po návratu Michalové si tato obstarala zaměstnání u
Prahy, kamž se se svými dětmi odstěhovala. Syn se pak vyučil
nějakému černému řemeslu. Po třech letech když se navrátil
Jaromír Michal, odešel také za rodinou ku Praze, kde byl za-
městnán u nějakého stát. statku, jako kočí u koní. Poněvadž
zemědělství a konům dobře rozuměl a uměl snimy zacházet,
preto jej pak nechtěli od tud propustit. Konečně se přeci od
tud dostal, do zaměstnání v průmyslu, kde snad to má lepší.
Tam jsou až do dnešního dne v dubnu 1965.

Na jejich statku od roku 1958 nastěhován byl Miroslav
Jon s jeho rodinou, který tento byt spíše poškodil. Poněvadž
se JZD v Kloubě dobře nehodil, v roce 1959 se zase od tud
odstěhoval. Od té doby jest tento statek neobydlený. Okna vy-
tlučená, dvěře poškozené. U deputátních bytů dvěře a okna vy-
trhané a vše zrunýrované. Nikde nic JZD neopravuje, ale vše
se jen ničí, tak že budovy rapídne chátrají, neboť jejich ma-
jitel byl vyhnán do vyhnanství.

Na jaře v roce 1963, z obytných místností, udělalo si JZD
místnosti, pro předkličování sadbových raných bramborů, kde je
na jaře zakropují, aby vyklíčily než je sází. Tedy to bude ta-
ké celé zničené. Stáje si JZD v Kloubě upravilo celé pro krá-
vy tuberačky, kde jsou doposud ustájeny. Stodolu používají pro
sklad obilí, slámy a píce. Nic se neopravuje, všecko se ničí
a chátrá. Na sýpku dávají také ještě obilí. Tak to vypadá do
dnešního dne v dubnu 1965.

V roce 1966 v dubnu byl byt v čís. pop. 18 (32) upraven
JZD ve Křteticích a do toho byl nastěhován brigádník J. Prů-
cha s rodinou 4mi dětmi a pracují v JZD v Kloubě. Dobytek v
tento čísle není žádný. V roce 1967 zase ustájily do stájí
jalový dobytek.

Obecní P a s t o u š k a čp. 19. (31).

obce

P o h o r o v i c e .

Tento domek jest majetkem obce Pohorovice a skráceně se tam říká v pastušce. Toto pojmenování povstalo od toho že za dřívějších dob pásal se v obcích vepřový dobytek. V některých obcích kde měli dostatečná pastviny i hovězí dobytek a husy. Za našich mladých let se ten dobytek ještě pásal v obcích. Tento dobytek pásal obecní pastýř (proto se říkalo pastoška) který měl od obce byt a nějaké obecní pozemky k užití za toto pasení. Pásal dobytek pro celou obec a ještě se mu kdo pásal připlácelo buď obilím nebo něčím za peněz. Ten to pastýř choval také obecního plemeníka, kterého připouštěl za smluvený plat na plemence.

Za našich mladých let pamatujeme obecní pastýře: Josef Polanský, který později koupil chalupu v Drahonicích. Po něm byl pastýřem Šálek, který se později přestěhoval za pastýře do Budičovic. Po Šálkovi byl za pastýře František Polanský, který padnul v první světové válce. Po Polanském byl za pastýře Patera a po Paterovi Ton Josef, který pásal do roku 1935. Tímto rokem se přestal dobytek v obci pásat a od té doby se nepase, tak že obecní pastouška jest pronajímána jako hospodářský domek.

Tyto pastýři měli také za povinnost, na štědrý den o vánocích, večer troubit v každém stavení, na znamení a památku narození páně. Za to dostával od každého buď nějaké pečivo (koláče, housku atd) neb koledu a neb peníze. Tím že se ukončilo pasení, přestaly být pastýři a přestalo se také o vánocích troubit a tím pominula také tato památná vánoční tradice. Od roku 1900 měla pronajatou tuto pastoušku vojtěch sídlo až do roku 1946, který se v tomto roce přestěhoval do pohraničí. Po Sídlovi je v nájmu v této pastušce František Barcal, který byl před tím zaměstnan nepřetržitě po dobu 16 roků u Jos. Polanského zednického mistra v Pohorovicích až do roku 1946.

Dne 20 září 1955 vstoupil do JZD v Kloubě a byl tam až do roku 1962, kdy se v měsíci dubnu s manželkou odstěhoval do Prahy k synovi Bohušovi. Do č. 19. se ihned zase nastěhovala od Čadky Františka Silerová, jakmile se Barcal vystěhoval a bydlí tam do dnešního dne duben 1965. Františka Silerová se v roce 1900 vystěhovala a odešla do Prahy k ceři provdané - arcalové. v roce 1900 byla obecní pastouška č. 19. v Pohorovicích prodána MNV ve Křteticích Josefu Maškovi za 3.200 Kč, který se v tomto roce ze Křtetic do tohoto čísla nastěhoval a pracuje v JZD v Kloubě. Jezdí s konem a jeho manželka pracuje v JZD na denním. Jsou bezdětní, co občané z Pohorovic po staletí v této obci vybudovali, to MNV ze Křtetic prodává a peníze si ponechává ve prospěch obce Křtetic. Tak hospodaří s obcí Křtetic.

DRA PALOVA MONIKA

R o d n á

d o š k o v á c h a l o u p k a čp. 20. (51)

u H o n s ů . J A N D Ů

p i s a t e l e t ě c h t o p a m ě t í

v o b c i Josefa PolanskéhoP o h o r o v i c í c h .

Došková chaloupka u které nebyly žádné vlastní pozemky a která jest mým rodištěm. Nejstarší záznamy které jsem mohl sehnati, jsou od roku 1705, kde jest zapsán majitel na tomto čísle Jakub Filip a Anna Bakulová z Lidmovic. Po Jakubu Filipovi, jest veden na tomto čísle majitelem syn Václav Filip a Barbora rozená Beranová dcera Pavla Berana z Pohorovic č. 18. Tyto měli dceru Alžbětu, která se narodila dne 26 února 1818 v Pohorovicích čp. 20. a která se provdala za Františka Hubku syna Jana Hubky hrobaře z Protivína. čp. 99. a Anny rozené Pintiřové z Protivína.

Tyto manželé měli tři děti: Josefa, Marii a Annu. Syn Josef Hubka se oženil do Pasek. Marie odjela v mladých letech do Ameriky. Nejmladší dcera Anna moje matka převzala tuto chalupu po rodičích a provdala se za Jakuba Polanského dne 4 února 1889 tesaře, syna Josefa Polanského z Kloubu a Anny rozené Kořánkové z Albrechtic. Josef Polanský je syn Jana Polanského krejčího ze Ždaru č. 27. který se narodil dne 22 října 1798 ve Záře.

Toto číslo bylo svobodnické, to jest nebylo povinováno robotou. Těchto čísel v obci Pohorovicích (svobodnických) bylo 8. Tyto rodiče měli tři děti: Marii, Františka a nejmladší jsem byl já Josef. Otec však onemocněl na rozedmu plyn a v roce 1892 zemřel. Matka zůstala vdovou se třemi malými dětmi a již se nevdala. Nebyly 4 roky, tak že se na otce ani nepamatují. S matkou a snými malými dětmi, zůstala na této chalupě teta, rozená Teresie Filipová, provdaná Vlčková.

Její muž byl kovářem, rodák z Pražáku a odjeli do Ruska. Tam když jí muž zemřel, tak se zase po letech navrátila domů, do svého rodiště. Byla s naší matkou na této chalupě 20 roků v Pohorovicích a ve věku 85 let v roce 1912 zemřela a pochována byla do Skočic do rodiného hrobu. Sestra Marie se provdala za Jana Krametbauera klempíře v Rodolfově u Ces. Budějovic. Tento v první světové válce na v roce 1915 na srbském bojišti padl a sestra také v roce 1915 utrápena válkou v pisecké nemocnici zemřela. Zůstali po nich dvě malé holky, o které jsem se pak sám až do plnoletosti staral.

Bratr František vyučil se truhlářem a zařídil si strojovou truhlářskou výrobu ve Vodnanech, kde byl až do stáří a v roce 1955 zemřel ve věku 70 let. Byl také v první světové válce a vrátil se jako invalida supravitován. Já jsem zůstal doma s matkou na této chalupě, vyučil jsem se řemeslu zednickému a prošel jsem průmyslovou stavební školu ve Volyni. Byl jsem po celou dobu první světové války ve válce. Vrátil jsem se domů supravitován. Po vyjití průmyslové školy, jsem byl zaměstnán u stavitelů ve Vodnanech, jako praktikant v kanceláři, stavbyvedoucí, později jako mladší kreslíř, a konečně jako starší kreslíř a stavbyvedoucí a vedoucí celého podniku, také u stav. Chalupského v Protivíně.

V roce 1929 jsem složil zkoušku zednického mistra v Praze a od té doby jsem prováděl pozemní i silniční stavby samostatně. Od roku 1925 až do roku 1941 jsem vyučoval na pokračovací škole v Protivíně, učně stavebního oboru. V roce 1918 jsem se oženil s Marií rozenou Smitmajerovou ze Křtetic dne 1. října. V roce 1922 jsem tuto chalupu prodal Františku Kačírkovi, rodákovi z Albrechtic a Marii rozené z Hořejších Skal. Sám s rodinou jsem se přestěhoval do nové chalupy čp. 30. o které v popise čp. 30. bude vše popsáno.

František Kačírek býval od svého mládí v Pohorovicích. V mladých letech sloužil u sedláků, když se oženil byl jako podruh u sedláků a na konec si nahospodařil a koupil si chalupu a chodil na práci ke dvoru Dvorcům, měli jedni dceru a tu provdali na tuto chalupu za Karla Jandu. Nyní toto číslo měnilo rychle majitele. Podle čeho se říkalo na tomto čísle u Honsů, jsem vůbec nezjistil. Nyní se tam říká u Jandů.

Manželka Marie Jandová nebyla zdráva a po delší nemoci, dne 8. února 1944 v Pohorovicích v čp. 20. zemřela a dne 10. února byla ve Skočicích pochována. Byla 36. roků stará. Kačírková Marie matka Jandovi nar. dne 20. 3. 1872 v Hořejších Skalách zemřela dne 7. září 1946 ve Strakoniciích v nemocnici po operaci kýly. Převezena a pochována ve Skočicích. Kačírek František narozený dne 26. 11. 1874 v Albrechticích, zemřel dne 13. září 1947 v Pohorovicích a pochován ve Skočicích.

Janda Karel s první manželkou měli jedno dítě, které jim malé zemřelo. Brzy na to se oženil zase s Marií Kačírkovou z Pohorovic čp. 28. a mají v tomto manželství dvě děti: Václava a Marii. Jandovi jsem tuto doškovou chaloupku přestavěl, zvýšil, opatřil novým krovem a taškovou křytinou, tak že došková chaloupka již se podstatně změnila.

K tomuto číslu po první světové válce, v roce 1923 přikoupil Fr. Kačírek s první parcelace pozemkové reformy dva dvory Dvorců celkem 1.10 ha role a louky a totiž: 60 a role na Šídlovkách katastr Skaly a 50 a louky na Drahonické v Radanech. Janda Karel hospodařil soukromě na této chalupě až do roku 1957 a spokojeně. Po neustálém nátlaku a nemožnostech soukromého hospodaření, byl přece přinucen ačkoliv nerad vstoupit dne 1. 10. 1957 do JZD v Kloubě.

Jeho syn Václav v roce 1958 vyšel ze školy a učil se zedníkem. Po vyučení pracoval na stavbách v JZD v Kloubě a po sloučení se se Křteticemi, na stavbách JZD ve Křteticích. Od roku 1963 jezdí také jako traktorista pro obě JZD. Dcera Marie vyšla ze školy v JZD není, učí se ve fezárně (vtoárně) ve Strakoncích. Jandz Karel krmí v JZD v Kloubě jalový dobytek s jeho manželkou ve statku u Komorů a nyní v kravině v Kloubě. Psáno v dubnu 1965. nyní krmí zase jalový dobytek oba dva u Junů. v roce 1966 šli oba dva do důchodu, takže již dobytek nekrmí. V JZD je syn Václav jako traktorista. Dne 7 září 1966 se dcera Marie provdala do Strakoníc.

CH a l u p a čp. 2L. (39)

TRANKA

u D o l e j š í c h T á b o r ů.

v obci

P o h o r o v í c í c h .

Došková chaloupka pod kapličkou a bylo u ní 56 a vlastních pozemků. Dle seznamu usedlostí gruntovní knihy u okresního soudu ve Vodnanech, jest v roce 1705 vsi Pohorovice zapsán majitel na tomto čísle Jakub CHalupa. Dle katastru stabilního v roce 1837 jest zapsán majitel Jan CHalupa a v roce 1854 jest zapsán Václav Černý. Jméno Tábor nikde uváděno není, tak nevím jak k tomuto pojmenování na tomto čísle přišlo. Václav Černý se oženil s Kateřinou rozecnou Žižkovou z krašovic a měli 6 živých dětí: čtyři holky a dva chlapce. Čtyři holky a syn František se odebraly do Prahy a syn Vojtěch převzal chalupu po rodičích, v roce 1912.

Vojtěch se oženil s Rozálií Faktorovou z Pohorovic čp. 17. Rodiče Václav Černý a Kateřina Černá již zemřely. Vojtěch Černý s manželkou Rosálií měli 5 dětí: 4 holky a jednoho syna Václava, Annu, Růženu, Marii a Rosálii. Vojtěch Černý přestavěl stáj a stodolu a opatřil taškovou kryptinou.

Syn Václav se oženil s Alžbětou Černou, Růžena se provdala za Františka Vejra a Marie se provdala za Viléma Částku a všickni tři se odebraly do Prahy. Dcera Anna převzala chalupu po rodičích v roce 1934 a provdala se za Josefa Jůzka rodáka z Pivkovic. V tomto roce Vojtěch Černý koupil chalupu čp. 25 v Pohorovicích od Marie Beranové a jejího syna Josefa a přestěhoval se s manželkou a nejmladší dcerou Rosálií do tohoto čísla. Vojtěch Černý byl zedník. Josef Jůzek s manželkou Annou mají 3 děti: Marii, Václava a Annu. Jůzek přestavěl obytné stavení, zvýšil a opatřil novým krovem a eternitovou krytinou, tak že zase jedna došková krytina zmizela.

Jůzek jest muzikant. Vojtěch Černý přikoupil pozemky k tomuto číslu a to po první světové válce z parcelace pozemkové reformy ode dvora Dvorců a od Fr. Konvičky ze Křtětic, tak že nyní jest u tohoto čísla vlastních pozemků 4 ha 86 a 95 m². Na tomto čísle Josef Jůzek s jeho manželkou hospodařily spokojeně a říká se tam nyní u Jůzků. až do r. 1957.

Poněvadž v posledních letech, po uchopení se moci státní v Čsl. Republice, stranou komunistickou, bylo na vesnicích soukromné hospodaření znemožněno a soukromně hospodařící zemědělci, nuceni do společného hospodaření, t. j. do JZD, tak jak již jsem u jiných čísel popisoval, do kterého se nikomu ne a nechťelo. Také i Jůzek byl dne 1. 10. 1957 přinucen do JZD vstoupit ačkoliv nerad tak jako každý. Rodiče tam musely a děti tam nevstoupily ani jedno. Ty již jsou všechny pryč. Takové smutné zjevy jsou dnes na vesnicích, raději svůj domov a rodiště opustí než aby šly do JZD. Mladí do JZD nechťí, staří jsou zedřený a nemožný, umírají a tak se vesnice vyliďnují.

Syn Václav vyučil se tesařem a v roce 1962 se oženil na Moravu, tak že z domova odešel. Dcera Marie se provdala za Matěje Karla Kuba v roce 1957 krejčího rodáka z Klouba, který byl zaměstnán v Husinci, kde si postavily rodinný domek a tam se také odstěhovaly. Synovi Václavovi se v roce 1960, přihodila v měsíci dubnu nešťastná náhoda. Bylo to v neděli když šli lidé z Pohorovic z kostela ze Skočic. Václav Jůzek jel na motorce dával znamení, aby se lidé uhybali. Nešťastnou náhodou Barbora Kolářová z Pohorovic 80 roků stará skočila mu přímo před motorku tak že tuto odrazil na okresní silnici u parčíku pod Skočici, která tak nešťastnou náhodou upadla, asi na hlavu, že k vědomí již nepřišla.

Motorce ani Jůzkovi se nic nestalo. Tedy bylo vydět že nejel prudce a že to nezavinil vlastní vinou, neboť ona mu před motorku na nesprávnou stranu skočila. Dle přítomných svědků a na místě samém, za přítomnosti orgánů veřej, bezpečnosti, nebyla mu prokázána jeho vina a proto také nebyl trestán. Ovšem že to byla pro obě dvě strany nepřijemná náhoda. Barbora Kolářová byka dne 17. 4. 1960 ve skočicích pochována.

Dne 27 dubna 1963 se provdala nejmladší dcerka Anna, za Arnošta Vobořila skláře a odstěhovala se do Harachova na Moravu, tam co byl její manžel, poněvadž on jest tam také zaměstnán.

Děti jsou již všechny z domova pryč. Raději opustily domov než aby šli do JZD. Staří rodiče zůstaly v JZD v Kloubě sami. Jůzek Josef pracuje v rostliné výrobě a Jůzková krmí krávy nyní u Komorů. Psáno v dubnu 1965. v roce 1966 Jůzková pracuje na denním a již zase krmí krávy v kravíně. Od roku 1967 krmí jalový dobytek u Junů. Její matka Rosalie Černá zemřela u Novorů dne 16 září 1967 a v sobotu dne 16 září 1967 pochována z hudbou do rodinného hrobu ve skočicích, ve staří 82 roky.

O b e c n í kaplička

obce

P o h o r o v i c e .

Jak jest ve starých popisech uváděno, psalo se o vsi Pohorovicích, již v roce 1228, tedy od 12tého století, jako o samostatné vesnici. Postupem doby, se tato vesnička pomalu zvětšovala a přistavovala. V roce 1880 byla postavena v této obci, obecní kaplička, kterou postavil pro obec Jakub Dvořák majitel usedlosti čp. 18. v Pohorovicích. Za toto postavení dala mu obec Pohorovice, obecní pozemek do vlastnictví, celou parcelu čkat. 665. v Obcinách u obecního pastviště ve výměře asi 2 korce, který jest u tohoto statku stále.

V tuto dobu, byly v této obci občané sami katolíci, tak že v této kapličce se zvonilo každý den, ráno, v poledne a večer, jako připomínka katolíkům k modlení. a v pátek ve 3 hodiny. Za toto zvonění ten kdo zvonil, měl dve díly obecních pozemků zdarma k užívání. Za našich mladých let, zvonil Matěj Háva z čís. pop. 5. v Pohorovicích. V měsíci květnu se tam občané modlily v neděli odpoledne za úrodu. Také se s této kapličky chodívalo s procesím, ku sv. Vítku do Hájku a do Prčivína a nosily družičky, malé holky v bílých šatech, sošku pany Marie na nosítkách a malý chlapeček sošku sv. Jana také na nosítkách.

kteřé jsou umístěny v této kapliče. Toto všecko vypravovala a to se starala Marie Jedličková, bývalá sestra Fr. Jedličky toho času kováře v Pohorovicích, která byla svobodná, vyučená švadlenou, tak že všeobecně se jí říkávalo švadlenka "ovářů. Již jest také mrtvá. To trvalo až do roku 1957, kde se založilo v Aloubě JZD.

Od té doby se přestalo v kapliče zvonit, a přestaly se tam lidé chodit modlit. Nespokojenost a nervosita mezi občany jest veliká a nesnášenlivost. Také se v této kapliče zvonilo na šťastnou hodinku, to jest těm katolickým občanům, kteří zemřeli a když se s tím mrtvým odcházelo z domova s pohřbem. Od založení tohoto společného hospodaření, zůstávají občané vlažní ve víře, a do kostela přestávají chodit. Jest v obci samá nenávisť a závist, hádky a mrzutosti. Jak to bude vypadat v pozdějších dobách nám poví budoucnost. Psáno v dobnu 1965.

V roce 1900 jest obecní kaplička v Pohorovicích ve velice špatném stavu. Nikdo jí neopravuje a stále chátrá. Obec tajem. slíbyl že jí opraví, ale do posavad opravena není. Tak hospodáři obec křtětice s obcí Pohorovice. Obecní majetky obce Pohorovice prodává, peníze si ponechává na úpravu obce křtětice a z kapličky v Pohorovicích vysí trápy. Obec tato již jest tak spustošena, že je na ni hrůzná podívaná. Pokud nebude mít svůj vlastní národní výbor, nebude se o ni nikdo stříhat.

CH a l u p a čp. 22. (43) *322 Fušova Milena*

v obci u K o v a n d ů .

P o h o r o v i c í c h .

V době popisu u V e s e l ý c h .

Malé došková chaloupka u které nebyly žádné vlastní pozemky. V roce 1705 jest veden na tomto čísle Jakub Vanata. V roce 1837 jest zapsán majitel František Vanata. V roce 1890 byl na tomto čísle Josef Kovanda a Anna Kovandová a měly dva syny: Jana a Josefa. Jan byl zřízencem u dráhy a Josef šafářem na velkostatku u nějaké hraběnky. Na chalupě doma žádný nezůstal Josef Kovanda byl dlouholetým okrěsním cetářem na okresní silnici v katastrálním území, Skočice, Pohorovice a Kloub.

Do této chaloupky scházivaly se sousedé z Pohorovic na besedy po večerách, hlavně v zimě i ve dne za špatného počasí, kde si vyprávěly o různých svých zážitcích a událostech. Za tehdejších dob, byly občané společenštější. Toto besedování v této chaloupce, bývalo za Josefa Kovandy. Ponevadž synové žádný na chalupě nezůstal a rodiče byly již starý, byly nuceni tuto chalupu prodati. Mezi tím Josef Kovanda zemřel v roce 1916. Zůstala po něm vdova Kovandová, která byla sestra matky Jos. Veselého z CHvaletic.

Tato tuto chaloupku po smrti Josefa Kovandy prodala, Josefu Veselému obuvníku z CHvaletic a Kateřině Veselé ro-

1.000 Kč. a babičku Kovandovou doživoti do smrti. Kovandová zemřela v roce 1919. Josef Veselý nar. v únoru 1862 ve chvaleticích, přestavěl tuto chalupu úplně, tak že starou rozboural a nové hospodářské stavení i obytné v roce 1922 až 1923 postavil. V roce 1923 to je po první světové válce při provádění parcelace půdy, byly přiděleny k tomuto číslu pozemkovou reformou ode dvora Dvorců 2 ha 68 a půdy t. j. 1.93 ha role na medenici, 8 a pastviny cesta a 70 a louky v Radanech na Drahonické. Tyto pozemky Josef Veselý vykoupil.

Tyto majitelé tohoto čísla měli tři děti: Františka, Josefa a Annu. František byl v první světové válce a vrátil se po válce z Ruského zajetí, s podlomeným zdravím. Byl obuvníkem a přiženil se do Protivína na domek a v roce 1952 zemřel. Josef převzal polovici chalupy po matce v roce 1929, která dne 17 června 1929 zemřela. Pochována byla ve Skočicích. Dcera Anna se provdala do Skal na chalupu. V roce 1938 převzal po otci druhou polovici chalupy. Otec Josef Veselý zemřel v roce 1939.

Syn Josef se oženil s Annou Petříkovou z Krče č. 21. s dcerou domkáře a jest vyučen zedníkem. V tomto manželství měli dvě děti: Marii a Josefa. Syn Josef jest vyučen tesařem. Děti jsou svobodné. Josef a Anna Veselá hospodařily soukromně na chalupě až do roku 1957 ačkoliv již za velikých těžkostí, neboť v roce 1957, prvního října se utvořilo definitivně JZD v Kloubě. Pozemky byly zabrány a zcelovány. Poněvadž Josef Veselý nabyl zdrav do JZD nevstoupily. Pozemky jim do JZD v Kloubě byly stejně zabrány bez náhrady a jiné oni nepřijmuly.

Ponechali si jednu krávu a stou se tak živily. Syn Josef se v roce 1955 oženil do Protivína a teprve sloužil v prezenční vojenské službě. Když přišel z vojny, bydlí v Protivíně a pracuje jako tesař ve Zlívě. Později byl zaměstnán v Premovce v Protivíně a jeho manželka také. Mají jednoho chlapce Josefa. Dcera Marie provdala se v roce 1962 za Josefa Zahradila morávaka a bydlí na Moravě. Mají jednoho chlapce Petříka a holku Jitku. Zahradil jest zaměstnán v dolech na uran.

V roce 1964 na jaře přišly staří Veselých při telení o krávu a k jiné již si nepomohly. Veselá není také dostatečně zdravá a tak jsou nyní odkázáni jenom na ten invalidní důchod Veselého, který je stále nervově nemocen, tak že k žádné práci není schopen. Jeho důchod byl 400 Kč. měsíčně. Po několika naléhavých žádostech mu byl v roce 1965 důchod zvýšen o 100 Kč. tak že nyní berou oba dva 500 Kč. měsíčně. Veselá nepobírá důchod žádný. Poněvadž ~~syn*žese~~ syn Josef v té továrně v Protivíně málo vydělal, odešla nastoupil v kamenickém oboru na zhotovování hřbitovních kamenných pomníků v Písku, kde se zapracoval a jest tam zaměstnán. Manželka jeho je stále zaměstnána v Premovce v Protivíně. Chlapec již chodí do školy. Dcera Marie bydlí z její rodinou stále na Moravě a její muž jest zaměstnán porád v dolech na uran.

Nejraději by si koupily nějaký domek v Protivíně, aby byla bližší svého domova a rodiště. Rodoče jsou stále v Pohorovicích ve svém domku čp. 22. Psáno v dubnu 1965. Muž dcery Marie koupil v Protivíně staveb. parcelu a budou si tam stavět rodinný domek. Josef Zahradil pracuje ještě v uranových dolech a manželka se dvěma dětmi se přistěhovala k rodičům do Pohorovic čp. 22. v měsíci dubnu 1960. v roce 1967 z dubna se odstěhoval Jos. Zahradil s rodinou od veselých do Protivína, tak, že veselých jsou zase sami. Staří v roce 1968 pobírají oba dva důchod a mladí již jsou nastěhovány v novém domku v Protivíně. Mladým za tu dobu přibyli do rodiny dvě děti, tak že mají nyní dva chlapce a dvě holky.

CH a l u p a čp. 23. (—)

Myslivců 20
ALBA

v obci u Kůrků .

Pohorovicích.

V době popisu u Myslivců .

Dle výtahu ze zemského archivu v Praze, jest záznam v katastru stabilním v roce 1837 majitelem tohoto čísla František Sálek. Dle gruntovní knihy u okresního soudu ve Vodnanech jest zapsáno toto číslo jako svobodnická chalupa. To jest že nebyla povina robotovat na panském. Před rokem 1881 jest veden majetek této chalupy Kateřina Kůrková. Od tohoto jména zůstalo pojmenování na této chalupě až do našich mladých let. Nyní se tam říká u Myslivců. V roce 1881 bylo převedeno toto číslo na Václava a Kateřinu Zámečnick. Kateřina jest rozrná Hovorková z Pohorovic .

Zámečnick byl rodák ze Skal a byl muzikant. (kladnětista) Zámečnick byl dvakrát ženatý. Druhá žena není popisována. V prvním manželství měl dvě dcery: Marii a Annu. Marie se provdala do Vodnan, za bednáře Malkusa a Anna se provdala za Václava Talafousa na chalupu do Albrechtic. V druhém manželství měli tři děti: Marii, Alžbětu a Františka. Tyto byly všichni tři svobodný a odebraly se všichni tři do kláštera.

Chalupy se zřekli, tak že po smrti rodičů Zámečnickových, připadla tato chalupa dcerám z prvního manželství. Při čís. tomto bylo 56 a pozemků v katastru lidnovickém. Marie Malkusová neměla dítek. Anna Talafosová měla dceru Annu, které tuto chalupu dali. Tato se na tu chalupu provdala za Františka Zeleku rodáka z Mladějovic a převzaly tuto chalupu v roce 1930. V roce 1932 částečně vyhořely. K tomuto číslu po první světové válce při parcelaci, nebyly přiděleny žádné pozemky.

Zelenka přistavěl ve dvoře kolnu a chlívky. Měli jednu holku Marii. František Zelenka přikoupil k tomuto číslu v roce 1939 od Jana Juna čp. 6 v Pohorovicích, 2 ha 96 a pozemků, čís. parc. celá parcela 719 role, část z parc. 722 a část z parc. číslo 693 role. Celá parcela 593 louka. Tak že dnes jest u této chalupy 3 ha 52 a vlastních pozemků.

V roce 1948 předal František Zelenka, tuto chalupu dceři Marii, která se provdala za Jaroslava Myslivce rodáka z Netonic. František Zelenka a jeho manželka jsou na odpočinku. Jaroslav Myslivec s Marií dceru Zelenkovo, dnes na této chalupě hospodaří a mají tři kluky: Jaroslava, Jiříka a zděnka. Až do roku 1955 hospodařil Jaroslav Myslivec s manželkou na této chalupě soukromě.

V roce 1955 se počalo tvořit v Kloubě jednotné zemědělské družstvo, do kterého Myslivec z jeho manželkou, dne 20 září 1955 dobrovolně jako zakládající člen vstoupily. Jenom proto že jim bylo slybováno, ty první že to budou mítí nejlepší, že si rozeberou funkce a platové, že na tom budou nejvýhodněji. Většina zemědělců těmto slybům nevěřila a do JZD nevstoupily. Až v roce 1957 byly zase někteří zemědělci donuceni do JZD v Kloubě vstoupit, proto že byly úplně znemožněny, pozemky jim zabrány a z celeny a jiné pozemky které jim byly dávány, byly tak špatné a vzdálené, na kterých nebylo možné hospodařit.

V tomto roce bylo JZD v Kloubě definitivně založeno. Po celou toto dobu až do roku 1961 dělal Myslivec v JZD účetního, byl dobře placen a nemusel tělesně pracovat. Jeho manželka krmila krávy v JZD. Od roku 1961 až do roku 1964 měl funkci živočišnáře, tak že byl dobře placen a nemusel pracovat. Jeho manželka krmila stále krávy. Kluci všichni tři chodí již do školy a jsou tak nevychovaní, jak bude o nich v čís. pop. 34. popsáno.

V roce 1964 se stala nehadalá změna. Jaroslav Myslivec se rozstнал a musel v měsíci lednu 1964 do nemocnice v Ces. Budějovicích na operaci. Byla mu odebrána jedna ledvina a v březnu 1965 přišel z nemocnice. Byla zjištěna rakovinová nemoc, tak že mu byl dán ihned důchod a jest vyřazen z provozu. Rodiče Marie Myslivcové jsou ještě živí. Otec Zelenka František ještě vypomáhá na špičkových pracech v JZD v Kloubě. Psáno v dubnu 1965.

Ud března 1904 Jaroslav Myslivec stonal. Poněvadž to byla nemoc nevyčísitelná, tak že často musel do nemocnice a zase domů a tak to trvalo až do 3. ledna 1906, kde doma v č. 50 v Pohorovicích zemřel ve věku 44 roky. Pohřeb se konal 3. ledna 1906 a ve skočicích byl pochován. Manželka Marie Myslivecova zůstala s třemi chlapci. Nejstarší Jaroslav již jest vyšlý ze školy a chodí nyní do nějaké zemědělské školy. Druzí dva chodí ještě do školy. V roce 1907 nejstarší syn jest ještě v zemědělské škole a dva mladší chodí do měšťanek do Vodňan. Starí rodiče Myslivecovi, ještě oba jsou živí.

CH a l u p a č. opp. 24. (29).

Eliášková 210

v obci U Starých Nováků.

P o h o r o v i c í c h .

V době popisu u E l i á š k ů .

Dle seznamu usedlostí gruntovní knihy vsi Pohorovice, jest v roce 1705 veden na tomto čísle František Černý. Dle stabilního katastru v roce 1837, jest majitel na tomto čísle Vojtěch Černý a po něm Jakub Černý. Po Jakubu Černým jest veden na tomto čísle František Eliášek tesař, rodák z Mylenovic. Pravděpodobně se na tuto chalupu přizemil a vzal si dceru Černého. Tyto měli jednoho syna Františka, který byl vyučen kolářem a převzal tuto chalupu ještě doškovou po rodičích v roce 1919 a oženil se s Eleonorou rozenou Sudovou z Drahonice. Měli 6 dětí: Marii, Františka, Annu, Josefa, Václava a Miladu.

Josef se učil u mne zedníkem. Roztonal se na zápal plic a dne 25. ledna 1942 zemřel v Pohorovicích a pochován ve Skočicích. Narodil se dne 27. října 1923 v Pohorovicích a bylo mu 18 roků. Marie jest diplomovanou ošetrovatelkou v nemocnici. František jest šoferem osobního auta na hradě v Praze. Anna se provdala za Josefa Parýzka do Svaryšova na chalupu okres Strakonice. Milada se provdala za důstojníka na vojně Stařečka a Věra je nyní na dva roky na vojně. Otec Eliášek František byl v první světové válce po celou válku a vrátil se domů v 18. roce z Italského bojiště zdrav.

V roce 1932 přestavěl jsem mu chalupu, opatřil novým krovem a dal cementovou krytinu. Eleonora Eliášková zemřela v roce 1943 v Pohorovicích a pochována ve Skočicích. František Eliášek ovdověl a hospodařil dále na této chalupě se sestrou jeho manželky Alžbětou.

František Eliášek zemřel dne 18 března 1954 v Pohorovicích a dne 21 března 1954 byl do rodinného hrobu ve Skočicích pochován. V roce 1954 převzal tuto chalupu po otci nejmladší syn Václav. Tento jest již rok na vojně a nežli se vrátí z vojny, hospodaří na této chalupě teta Alžběta sama. Syn Václav Eliášek v roce 1955 přišel z vojny, oženil se a vstoupil s manželkou dne 20 září 1955 dobrovolně, jako zakládající člen JZD v Kloubě, s takovým úmyslem jako Myslivec z č. pop. 23.

Eliášek až do roku 1962 dělal traktoristu. Jeho manželka byla z prvu pokladnicí a později krmila jalový dobytek na výkrm. Mají tři děvčata: Jarušku, Janičku a Ludmilu. Eliášek jest také předsedou MNV v Kloubě. V roce 1963 jest mechanizátorem ve Křteticích. Místní národní výbor byl pro všechny tyto tři obce ve Křteticích, kde byl také obecní tajemník. Eliášek místním občanům z Pohorovic nijak neprospěl a nikdo ho také neměl rád, jak bude u dalších popisných čísel popsáno. Dělal velice nafoukaného pána nad svým rozumem.

Jeho teta Alžběta Sudová, sestra jeho matky zemřela dne 16. 4. 1964. v č. pop. 24. v Pohorovicích ve stáří 73 roky. Pochována byla dne 20. 4. 1964 do rodinného hrobu Eliášků ve Skočicích. Dvě holky již chodí do školy do Skočic. Manželka Eliáška krmí krávy v kravíně. Eliášek nyní v roce 1965 jezdí s traktorem. Psáno v dubnu 1965.

v roce 1966 nesmi Václav Eliášek pro nějaký trestný čin s traktorem jezdit. Již zase jezdí, v roce 1967 v měsíci říjnu si zase někde naboural, utrpěl úraz a ležív v nemocnici ve Strakoncích 2. 11. 1967. Již jest zase doma a pracuje v VJZ, v roce 1968. V roce 1969 v lednu při volbách funkcionářů do JZD ve Křteticích, byl veskerých funkcí zbaven, tak že jeho nadutost a nafoukanost byla ta tam. Jezdí s traktorem dále v JZD ve Křteticích.

R o d n á

D o š k o v á C H a l o u p k a čp. 25. (50)

J o s e f a B e r a n a
v o b c i U H o ř e j š í c h T á b o r ů.

P o h o r o v i c í c h .

V době popisu majitel Václav H r d l i č k a .

Tato došková chaloupka jest rodiště Josefa Berana, který byl věrný kamarád a spolu pracovník s tímto popisovatelem těchto dějin, který mu věrně sháněl záznamy ze starých spisů v zemských deskách v Praze. Byly oba dva rodáci z jedné vesnice, spolu školáci s doškových sousedních chaloupek. Věrné kamarádství udržovali od jejich mládí až do jejich stáří, což v dnešní době by bylo zajisté ojedinělým zjevem. Počítal že jednou se zase navrátí do krajiny svého rodiště. Za nynějších poměrů, nebylo mu to dopřáno, tak že v 70 letech v Praze zemřel a tam byl také pochován.

Tato chaloupka postavena byla v roce 1828. Jak jest uvedeno v seznamu gruntovní knihy vsi Pohorovice u okresního soudu ve Vodnanech, tak také v zemském archivu, jest zapsán majitelem v roce 1837 Vojtěch Mašek. V roce 1854 jest veden na této chalupě František Filip, a v roce 1870 Josef Beran tesař a Marie Beranová rozená Černá z ěis. pop. 21. v Pohorovicích narozená v roce 1851. To byly rodiče Jos. Berana. v tomto manželství měli tři děti: Alžbětu, Václava a Josefa. Alžběta se provdala za Františka Kakušku zedníka a muzikanta do Libějovic, Dnes ještě žije.

Václav vyučen strojní zámečnictví. Po vyučení však zemřel. Josef jako úřední u ministerstva obchodu v Praze. Dnes jest ve výslužbě v Praze v Bubenci. Josef Beran byl po celou dobu v první světové válce, to je od 26 července 1914 až do 28 října 1918. Vrátil se zdráv. Otec Josef Beran brzy zemřel, tak že Marie Beranová ovdověla a zůstala na této chalupě sama, neboť děti již byly všecky z domova pryč.

Po první světové válce, při parcelaci pozemkové reformy, byl přidělen k tomuto číslu 1 ha pozemků (dlouhých pachtů) za Beranů lesem, které Marie Beranová vykoupila. Doposud u tohoto čísla, nebyly vlastní pozemky žádné. V pozdější době tato chalupa byla propachtována. V roce 1934 prodala Marie Beranová a syn Josef tuto chalupu Vojtěchu Černému z Pohorovic čp. 21. který se tam přestěhoval s manželkou a dcerou Rosálií a jeho chalupu přenechal dceři Anně, která se provdala za Jos. Jůzka. Marie Beranová zemřela dne 9 března 1939 v Pohorovicích, ve svém čísle, ve věku 89 roků a pochována do rodiného hrobu ve Skočicích.

Vojtěchu Černému jsem starou chalupu přestavěl, zvýšil a opatřil novým krovem a taškovou krytinou. Zase jedna došková chaloupka v Pohorovicích zmizela v roce 1940. V roce 1943 předal Vojtěch Černý tuto chaloupku své dceři Rosálii, která se provdala za Václava Hrdličku rodáka z Vitic, který jest zedník. Vojtěch Černý zemřel dne 28 dubna 1944 v Pohorovicích na odpočinku v čís. pop. 25 a pohřben dne 1. května 1944 ve Skočicích do rodinného hrobu ve věku 66 roků.

Václav Hrdlička přikoupil od Jana Juna malou část zahrady a postavil novou stodolu a kolnici, tak že tato chalupa má nyní docela jiný ráz. Byl šikovný zedník a dobrý soused, ale náhlým onemocněním, prasknul mu žaludeční vřed ven a nežli ho dovezly do nemocnice, bylo již pozdě, tak že dne 3 ledna 1948 ve věku 31 let v písecké nemocnici zemřel. Byl převezen do Pohorovic a dne 6 ledna do rodinného hrobu ve Skočicích pochován. Po něm zůstala vdova Rosálie Hrdličková s malým chlapcem Venou a matka Rosálie Černá.

Tyto hospodářily na této chalupě sami do roku 1950. V roce 1950 se Rosálie Hrdličková provdala za Antonína Hovorku sedláka v Pohorovicích čp. 12. a přestěhovala se k Hovorkovým se svým synkem Václavem a matkou Rosálií Černou. Na této živnosti dnes hospodaří. Tuto pravděpodobně nechají až chlapec doroste. V této rodině však u Hovorků nemají rodinu žádnou. Chalupu čp. 25 propachtovaly.

Tuto chalupu si propachtoval v roce 1950 Jan Machýček a bydlel tam až do roku 1956. V roce 1956 koupil Jan Machýček chalupu ve Skočicích od Mášků na Vršku. Tam se také v tomto roce odstěhoval i s rodinou. Do tohoto čísla pop. 25. nastěhovala se do nájmu také v tomto roce Marie Suhradová se svou tetou Marií Barcalovou. Teta Barcalová v této chalupě dne 10. 11. 1958 zemřela a ve Skočicích byla pochována. Marie Suhradová bydlela pak v této chalupě sama až do roku 1961. V roce 1961 se odstěhovala ku svému synovi do Albrechtic. Tato chalupa zůstala neobydlená a uzamčena až do roku 1963. ZABILKI

V roce 1963 v měsíci březnu se do této chalupy nastěhoval lesní dělník ze Čtyřech Dvorů u Ces. Budějovic, se svojí rodinou manželkou a 4mi dětmi. Dva chlapci a dvě holky. Jest zaměstnán v lese polesí Radany. Dva synové již byly vyšly ze školy a chodily s ním na práci dolesa. Děvčata ty codí ještě do školy. Poněvadž se jim zdál výdělek v lese malý, zase se v prosinci 1963 odstěhovaly pryč a chalupa tato jest od té doby neobydlena a uzamčena, až do dnešního dne. Chalupa chátrá a nikdo jí neopravuje. Tak to vypadá dneska na vesnicích. Psáno v dubnu 1965.

V roce 1965 nová stodůlka byla prodána Jar. Malíkovi předsedovi JZD ve Křteticích na rozbourání asi za 7.000 Kč. V tomto roce byla rozbourána a stavební materiál odvezen na stavbu rodin. domku pro syna Jar. Malíka předsedy JZD ve Křteticích. Domek staven ve vodnanech. V roce 1966 ku konci roku byla nastěhoována ze Křtetic stará rodina Refrovů do staré chalupy čp. 25. (30) starý Refr 20 dubna 1967 v Pohorovicích zemřel a dne 28. 4. 1967 byl pochován na hřbitov ve vodnanech u sv. Vojtěcha. Byl 84 roky star. se starým Refrem a jeho manželkou se nastěhoval do tohoto čísla také jeho syn, který má u sebe soudružku nějakou Polenovou. Jsou zaměstnání v kuřecích

D ů m čp. 26. 26. (37).

bývalá hospoda

v obci u Kolářů.

Pohorovicích.

V době popisu u Kolářů později u Pacnerů.

Dle záznamu gruntovní knihy vsi Pohorovice jest veden na tomto čísle, před rokem 1837 Jan a Marie Tlapa. V roce 1837 jest zapsán František Jelínek. V roce 1870 František Brůžek kolář a hostinec. František Brůžek narodil se v Lidmovicích dne 17 března 1836. Byl to syn matky Brůžka z Lidmovic a matky Josefky rozené Mertlíkové z Vitic. U kolářů se tam asi říkalo od toho že Brůžek byl kolářem. Toto číslo pravděpodobně Fr. Brůžek koupil. Kdy byla založena hospoda není známo. Tedy byly v Pohorovicích hospody dvě. U Kolářů a u Šenkýřů.

František Brůžek provozoval kolářské řemeslo a měli 6 dětí. dvě dcery a 4 chlapce. Dcery šly obě dvě do kláštera v Horažďovicích. Chlapci: Jan, Václav, František a Tomáš. Jan se přizpůsobil na domek do Vodnan. Václav studoval na kněze a byl farářem v Čestvicích u Volyně. Jan ve Vodnanech již jest mrtev. Václav Farář zemřel ve všeobecné nemocnici dne 30 října 1941 ve Volyni a byl převezen a pohřben v Čestvicích dne 1 listopadu 1941 ve věku 67 roků.

František byl vyučen také kolářem a převzal chalupu po rodičích i s hospodou v roce 1902. Oženil se s Annou rozenou Košťelovou ze Stožic, dcerou Václava Košťela ze Stožic. Nejmladší syn Tomáš se v roce 1908 oženil s Annou Leskovcovou ze Skal a koupil chalupu čp. 4. V Pohorovicích. Toto vlastně koupil František Brůžek pro bratra Tomáše. Některé pozemky si ponechal k čp. 26. a ostatní přebíral Tomáš. Také si ponechal přes cestu stavební místo a postavil si tam stodolu, chlívkou a dvorek k čp. 26.

Otec Františka Brůžka již zemřel a matka také, o které jest záslužné se zmínit, neboť se dožila slušného stáří 105 roků. Syn Františka Brůžka s Annou Brůžkovou měli 7 dětí: Václava, Františka, Marii, Jeníka, Jarouše, Růženu a Annu. Václav studoval a jest řidičím učitelem v Čestvicích. František přebíral chalupu po rodičích a oženil se s Alžbětou rozenou Kržovou ze Selibova. Marie se provdala za Františka Svecce na chalupu čp. 16 v Pohorovicích. Jeník se přizpůsobil na chalupu do Albrechtic k Uhlíkovům. Jarouš se vyučil elektrikářem a jest jako vedoucí od elektrárenského svazu v Bavorově. Růžena se provdala za holiče Holýho do Protivína a Anna se provdala ze Dorta na chalupu so Skal. Otec Františka Brůžka zemřel ve věku 64 roky. Matka Anna Brůžková zemřela dne 14 prosince 1950. ve věku 69 roků. Pochována ve Skočicích.

V roce 1939 bylo u tohoto čísla 7 ha 93 a 09 m² vlastních pozemků. Anna Brůžková když se vdala do Pohorovic, vzala si sebou jejího otce, který se dožil slušného věku. Bylo prý mu 104 roky když zemřel, v Pohorovicích. Pochován byl ve Skočicích. František Brůžek dům čp. 26 v Pohorovicích v roce 1947 prodal i s hospodou Marii Kulířové, provdané za Jaroslava Pacnera holiče z Cehnic, kteří se do tohoto čísla nastěhovaly. Hostinec v tomto čísle z rušily, tak že tím hospoda u "olářů zanikla.

František Brůžek koupil usedlost v Kloubě u Hošků, čp. 12. a tam se přestěhoval i s rodinou. Pozemky od čp. 26 v Pohorovicích, si ponechal k usedlosti co koupil v Kloubě, tak že dnes u čp. 26 nejsou vlastní pozemky žádné. Pacner čp. 26 přestavěl na obytné stavení a bydlí tam v něm. Toto číslo jest poslední v záznamech v 17tém století, neboť v tu dobu, bylo v Pohorovicích pouze 26 čísel. Pacnerů mají jednoho chlapce Jaroslava 6 roků starého.

Pacnerů v tomto čísle bydlely až do roku 1963. Pacner byl byl zaměstnán na nádraží v Protivíně, od lesní správy na nakládání dříví. Marie Pacnerová, nebyla zaměstnána nikde. Syn chodil do školy. Mezi tou dobou si koupily nějaký domek v Písku. V roce 1963 číslo pop. 26 v Pohorovicích prodaly, nějakému Josefu Polankovi, který jest zaměstnán ve Volyni. Pacnerů se v tomto roce do Písku odstěhovaly. Nový kupující, když si toto číslo a chalupu pořádně prohlénu, teprve viděl jak se s toto koupějí od Pacnera napálil a do tohoto čísla se vůbec nenastěhoval. Toto číslo jest neobydlené a uzavřené do dnešního dne v dubnu 1965. Právě jsem četl inserát v novinách na tuto chalupu, že by tento nový majitel to zase prodal. Ovšem že to bude se strážou, neboť tato chalupa chátrá a nikdo jí neopravuje.

Číslo toto stále neobydleno a uzavřeno. v druhé polovině roku 1965, se nastěhoval do tohoto čísla nový majitel J o s e f K r á l s rodinou a se dvěma malými chlapeci, Karlem a Petrem, kteří chodí do Skočic do školy. Jest zaměstnán v traktorové stanici ve Vodnanech a jeho manželka v drůbežářských jatkách ve Vodnanech. Rok 1968, Venkovní omítku otlouk a nechal jí znovu omítnout. Tak se toto číslo přeci dočkalo rádného majitele.

Chalupa čp. 27. (---) 2

v obci

H ř í b k ů c h a l u p a .

Pohorovicích.

Toto číslo postaveno bylo až v 18 století, neboť ve starých spisech není o něm z minky. Až v roce 1862 jest psáno že v obci Pohorovicích jest 27 popisných čísel. Postaveno bylo majitelem čp. 4. v Pohorovicích, neboť to k tomuto číslu patřilo. V roce 1908° když prodala Anna Hovorková, provdaná po druhé za Dvořákovou, Františku Brůžkovi pro Tomáše Brůžka chalupu i s pozemky čp. 4. v Pohorovicích. Prodala čp. 27. zvláště Josefu Trojanovi, který byl v Pohorovicích v nájmu, tak že toto číslo od majetku čp. 4. odpadlo.

Trojan již byl starší, děti měl odrostlé, ale brzy ovdověl. Oženil se po druhé, se vdovou Josefou Kolafovou, ale brzy na to také zemřel. Tato druhá žena domek tento prodala v roce 1925 Stanislavu Vlkovi, který v Pohorovicích sloužil u Beranů. Oženil se též s Beranů služkou Marií Nedvědovou z Netonic. V roce 1934 když koupil František Brůžek z Pohorovic čp. 4. od Václava Hávi chalupu čp. 5. v Pohorovicích i s příslušnými pozemky, zaměnily chalupy čp. 5. a čp. 27. Tak že Stanislav Vlk si vyměnil za čp. 27. chalupu čp. 5. v Pohorovicích a František Brůžek si zase za čp. 5. vzal čp. 27 a připojil tuto chalupu zase k majetku čp. 4 v Pohorovicích. Pozemky od čp. 5. ponechal však František Brůžek u čp. 4. Tak že nyní čp. 5. a 27. v Pohorovicích jsou bez vlastních pozemků.

V tomto čísle byly nájemníci, dnes však obydleno není, poněvadž se v roce 1948, 6 rodin odebralo do pohraničí. Od tohoto roku jest tato chalupa neobydlena. Z prvu tam byla umístěna obecní knihovna, které již tam také není. Jest uzavřena, okna vytlučené, chalupa chátrá. Nikdo jí po celou tuto dobu neopravuje. Příčina nezájmu o opravy této chalupy jest ta, že majitelé František a Růžena Brůžkových, byly prinuceni vstoupit do JZD v Kloubě, tak že JZD si dělá právo nad celým jejich majetkem. Proto to neopraví a JZD co nerozbije, vůbec nic neopraví a proto se všechno tak ničí a chátrá. Tato chalupa k obývání již způsobila také nebude. Tak to vypadá v dubnu 1965.

Číslo toto stále neobydleno a chátrá. Od té doby co byli zapojeny Pohorovice ku Křteticům, jest tato obec Pohorovice pustošena. Tři popisné čísla rozbourány, ohradní kamenné zdi od nejlepších zahrad rozbourány, kamen do Křtetic odvážen. Obecní budovy obce Pohorovice obci Křtetic prodány a peníze ponechány na úpravu obce Křtetic. Velikou vinu na tomto nose Ladislav Kačírek z Pohorovic čp. 28 (34) který z jeho nerozumem ředroval občany z Pohorovic, aby podpisovali, že chtějí se připojit ku obci Křteticům a že se budou mít dobře. Nyní jest patrné, jaké jsou z toho vysladky.

CH a l u p a čp. 28.(34).

v obci u H a n u s ů.P o h o r o v i c í c h.v době popisu u K a č í r k ů.

Tato chalupa postavena byla pravděpodobně až v druhé polovině 18. století, neboť o této ve starých záznamech není nikde ani zmínky. Kdo tuto chalupu postavil, kdy a jak se jmenoval není známo. V roce 1880 byl majitelem tohoto čísla Václav Hanus, který měl jedinou dceru Marii, narozenou v roce 1888, která se v roce 1913 provdala ne tuto chalupu za Václava Kačírka rodáka z Putimy u Písku. Staří CHanusů již zemřeli. Václav Kačírek v roce 1914, 26. července když vypukla první světová válka, musel jako voják narukovat do války. Přišel do Ruského zajetí a vrátil se až po válce v roce 1918.

V tomto manželství měli šest dětí: Václava, Marii, Raženu, Ladislava, Annu a Blaženu. U tohoto čísla, při této chalupě nebyly vlastní pozemky žádné. Po první světové válce při parcelaci pozemkové reformy, přiděleno bylo k tomuto číslu, ode dvora Dvorců v roce 1923, 2 ha 27 a a 6 m² pozemků, to jak přidělu tak i dlouholetých pachtů a to: V Radanech, na Sídlovkách, na Drahonické a Železné.

Syn Václav vyučil se kovářem, ale v mladém věku v 18 letech ve Volyni v nemocnici zemřel. Dcera Marie se provdala za Karla Jandu z Pohorovic čp. 20. Ošetní tři dcery se také provdaly a zůstal doma syn Ladislav, který jest dnes ještě svobodný, a kterého občané pohorovičtí vůbec rádi neměli. Matka Marie Kačírková zemřela v písecké nemocnici dne 7 října 1952, ve věku 65 let. Do Pohorovic byla převezena 11/11 1952 a ve Skočicích pochována.

Václav Kačírek se synem Ladislavem ne této chalupě soukromně hospodařily až do roku 1957. V roce 1957 vstoupil syn Ladislav do JZD v Kloubě dobrovolně, dne 1. října. Otec Václav Kačírek dne 18. února 1962 v tomto čísle zemřel, ve věku 83. roky a dne 21. 2. 1962, byl ve Skočicích pochován. Syn Ladislav jest svobodný, v chalupě sám a stále v JZD v Kloubě. Psáno v dubnu 1965.

V roce 1969 syn Ladislav Kačírek bydlí v čp. 38 stále sám, zaměstnan v JZD Kloubě, který nese velkou vinu na byla obec Pohorovice zapojena do obce Křtětice a touto obcí spustošena.

CH a l u p a čp. 29 (--)

ve dvoře statku čp. 11.(49).

v obci Šefránků chalupa.

P o h o r o v i c í c h.

V době popisu Čadků chalupa pro deputátníky.

Tímto číslem jest očíslováno část obytné budovy postavené ve dvoře usedlosti čp. 11. v pohorovicích. U Šefránků. Tato obytná budova přestavěna byla v roce 1906, ze starých stájí a ovčína na tři byty pro deputátníky. (Zemědělské pracovníky.) Tuto přestavbu provedli Josef a Růžena Čadkových, neboť toto číslo patří k jejich usedlosti. Od tohoto roku tam bydlely rodiny deputátníků. V roce 1914 tam bydlely: 32 letý Ludvík Sírer a 32 letý Václav Kolafa, oba ženatí, s rodinami malých dětí, kteří když 26 července 1914 vypukla první světová válka, musely oba dva do války jako vojáci narukovat a oba dva také ve válce padly.

Sírer na Italském bojišti a Kolafa na Ruském bojišti. Po nich zůstaly v obci obě dvě vdovy s malými dětmi. Sírerová se šti dětmi a Kolafová se šmi dětmi. Tyto vdovy až do velikosti jejich dětí zdržovali se v této obci. Kolafová se provdala a Sírerová zůstala s těmito dětmi a již se neprovádala. V naší obci jsou její dva synové ženatí a jedna dcera v obci provdaná. V obci jest ženatý syn Jaroslav v čp. 16. a syn František v čp. 2. Marie provdaná za Jana Machýčka v čp. 25. Syn Karel ženatý v pohraničí, syn Josef ženatý ve Křteticích a Blažena vdana v Kloubě.

MAROUŠKOVÁ

Toto číslo od roku 1955 obydleno není. Nikdo ho neopravuje, Od tohoto roku deputátničů při zemědělství již zaměstnání nejsou, poněvadž se soukromně hospodařit již nemůže. Toto číslo již jest tak schátralé a zvětší části rozbořené, tak že již způsobilé k obývání není vůbec, tak že toto číslo úplně zanikne.

V roce 1966 v dubnu a květnu JZD ze Křtetic toto číslo rozbořilo a tím toto číslo zaniklo. Veškerý zbouraný materiál odvezen do Křtetic. V roce 1969 tak hospodáří obec Křtětice s obcí Pohorovice. Majetek obce Pohorovice jenom ničí Celý statek v Pohorovicích čp. 11(49) jest tak zničen a spustošen, že jest na něho hrůzna podívána. Všecky okna a dveře vytrhány, rozbity. Od vystěhovalých sedláků vozy a různé věci tam natahány a rozbity. Střechy děravé, vrata rozbitá a špalety u vrat vytrhané. Dokud nebude LHV v Pohorovicích samostatný, dotud bude obec Křtětice řádit a pustošit dále.

Dům čp. 30. (41).

u Polanských.

v obci

Pohorovicích.

Dům tento postaven byl v roce 1922 a 1923 Josefem Polanským, mistrem zednickým z Pohorovic, jako nové jeho bydliště, který se do něho přestěhoval z jeho rodné chaloupky čp. 20. do nynějšího nového stavení. V roce 1920 vykoupil jsem část obecní louky pod Kovandů, dolejší cíp proti Kejšarů ve výměře 1034 m² čkat. 510/3 za 1.150 Kč. jako stavební místo. Na tomto místě postavil jsem v roce 1922 a 1923 obytný a hospodářský domek. Rodiný pro dvě rodiny a kancelář. Hospodářský, stodolu, pernu, kolnu jako průjezd na okresní silnici, stáj na 7 kusů hovězího dobytka a 2 koně, chlivce pro 7 kusů vepřového dobytka, drábežník a záchod.

K tomuto číslu jsem v roce 1923 přikoupil od pozemkové reformy, po první světové válce při parcelačním řízení, ode dvora Skočice v katastrálním území Skočice 3 ha 35 a 93 m². Proti stanku kříži, to dlouhé pole na horu i s tou trávou cestou k Šefránků hroudě. Dále ode dvora Dvorců louku na Drahonické v Radanech čkat. 341/13, ve výměře 2 ha 61 a 31 m². V roce 1926 vykoupil jsem cihelnu od Konvičky ve Křteticích (od Lukše po živnosti) i s pozemkem ve výměře 1 ha 45 a 7 m², které také bylo připsáno k čp. 30. v Pohorovicích. Tedy u tohoto čísla v Pohorovicích, jest dnes celkem 5 ha 62 a 30 m² vlastních pozemků.

V roce 1914 když vypukla první světová válka, byl jsem jako nevoják odveden a 15 ledna 1915 jsem narukoval do války. Tam jsem byl do konce války. V roce 1917 jsem byl superarbitrován, zbaven zbraně a předán ku svému stavebnímu povolání. Hned po válce 1918 jsem se oženil s Marií rozenou Smitmajerovou ze Křtetic čp. 48. Po válce jsem byl zaměstnán u stavitelů ve Vodňanech a v Protivíně, jako kresliče stavbyvedoucí, až do roku 1929. V roce 1929 jsem složil skoušky na mistra zednického v Praze. Od té doby jsem prováděl stavby samostatně.

Prováděl jsem stavby pozemní a silniční. V rodině jsme měli dvě děti. Syna Josefa a dceru Marii. Holka se narodila v roce 1919 a syn v roce 1924. Poněvadž jsem potřeboval pro stavby potah, zařídil jsem si pár koní. Kočí u koní byl u mne nepřetržitě 16 roků. Druhý kočí u krav (dva páry silných krav) se kterými se zdělávali pozemky, a navážel se s nimi také štěrky na okresní silnici z vlastního lomu. Jeden pár kra byl silný jako pár volů, se kterými se vozilo po 1 m³ štěrku na jednu

hromádku. S tím párem navezl ten děda u Krav v jednom roce 100 m³ hromádek, ještě k té polní práci. Ten děda byl u mne 10 roků až u nás také zemřel. Ke krmení dobytka jsme měli ještě služku. V cihelně se pracovalo, tam se dělali cihly a tašky. Cihelnu ve Křteticích, nežli jsem jí koupil, jsem měl s pachtovanou, ve které pro mojí vlastní stavbu, jsme se na dělali cihly a tašky. Na mojí stavbu jsem spotřeboval, 72.000 kusů cihel, 20.000 taší a 400 m³ lomového kamene. Když jsem pracoval samostatně, práce bylo dost. V kanceláři jsem měl dva asistenty, jednoho staršího a jednoho mladšího.

Potřeba však vyžadovala, abych měl tesařský plac, aby jsme měli kde vázat krovy, neboť tesařina mne vždycky zajímala. Rozhodl jsem se koupit obecnicí u Dolíšky. Žádal jsem o tuto, ale Holeček, an mne to záviděl a protestoval proti tomuto odprodeji, tak že se to táhlo dva roky, nežli se tato žádost vyřídila. Mezi tím žádal Malkup o stavební místo, tak že mu odprodaly polovic té obecní louky u Dolíšky. Moje žádost pak přišla z Prahy vyřízena. Protest Holečkovo zamítnut, s přípisem abych Jane Holečka žaloval, za poškozování rozvinutí stavební živnosti a náhradu ušlého zisku za celou tuto dobu.

Toho jsem již nežaloval, ale dostal jsem k odprodání jenom polovic této louky od Nobisů strany. Na této louce jsme ohradily tesařský plac a v roce 1933 postavil jsem tam skladiště, na stavební hmoty, sklad prken a tesařskou dílnu. Na tuto stavbu bylo zapotřebí 20.000 kusů cihel, 10.000 kusů obyčejných taší, a 92 m³ lomového kamene. Koupil jsem celé paseky stavebního dříví a vázaly jsme krovy pro celé stavby, tak že v těchto létech v naší obci byl silný stavební ruh.

Od roku 1925 až do roku 1941, jsem vyučoval učedníky stavebních živností na pokračovací živnostenské škole v Protivíně. Sám jsem vyučil 72 zednické učně. Začínal jsem s dluhem a byl jsem samý dluh. Polírů jsem měl na stavbách několik. Byl jsem ke všemu sám a všecko jsem sám řídil. Měl jsem co dělat a o co se starat, tak že jsem musel i noci nastavovat. S Boží pomocí jsem vše zastal, dluhy zaplatil a vše vyrovnal.

Dceru Marii jsem nechal vyškolit ve vaření a ručních pracech, která se provdala za jednoho mého asistenta, Františka Hanusa rodáka z Čavyně u Čičenic. Nyní jest referentem u ONV na technickém oddělení v Prachaticích. Syn vyučil se řemeslu zednickému a prošel Volynskou stavební průmyslovku. Musel však nyní zůstat doma při hospodářství neboť já sám to nezastanu a cizího člověka k tomu se nedostane. V roce 1952 se oženil s Helenou rozenou Blažkovou ze Šedlíkovic u Štěkně, okres Strakonice. V roce 1953 se jim narodila dceruška Hanička. V roce 1954 v říjnu se jim narodil chlapeček, ale 20 října 1954 jim zemřel v stáří lo dnů. Holčička je zdravá a čilá.

První v tomto stavení zemřela moje matka v roce 1938, právě když jsem opravoval Skočický kostelík uvnitř, tak že bylo v celém kostele lešení. Druhá v tomto stavení zemřela matka mojí manželky v roce 1948. Třetí jak jsem již uvedl v tomto stavení zemřel synáček synovo Josef Polanský v roce 1954. Stavební podnikání dnes provozovati za nynějších poměrů nemohu, tak že hospodaříme na této chalupě mladí i staří. Máme připachtované ještě nějaké pozemky a nucený nájem. Při tom máme pár koní, 7 kusů hovězího a 7 kusů vepřového dobytka. Máme co dělat ab jsme uhájily to živobytí.

Až do roku 1957 hospodařily jsme společně a soukromně. Ovšem, že za velikých nesnází. V tomto roce se utvořilo JZD v Kloubě definitivně. Vlastní pozemky byly zabírané a zcelované, tak že již soukromné hospodaření bylo vůbec nemožné. Poněvadž otec s matkou měly psány veškerý majetek na sebe, a byly přestárlý, do JZD vstoupit nemohly ani nevstoupily. Matka ta vedla hospodářství a otec ten si vedl svůj podnik. Přes to přes všecko nabízel otec předsedovi JZD v Kloubě Františku Hrubeckému, že manželka synovo, by vstoupila do JZD v Kloubě. Úsečně jí odsekl né buď oba dva nebo žádný.

Toriž i její muž, který byl vyučen zedníkem a prošel průmyslovou stavební školu, žádné pozemky nevlastnil, tedy neměly ne něho nárok. Přes to přes všecko podala manželka synovo přihlášku do JZD v Kloubě. Na její vyřízení čekala tři měsíce. Její přihláška vyřízena nebyla, ani do JZD nebyla přijmota. Vlastní pozemky měl otec v katastru Skočickém, které si zabralo (bez náhrady) JZD ve Skočicích a jiné pozemky mu nedal. Č6 mu nabízely pozemky JZD Kloub také nevzal.

Poněvadž takto snámy předseda Hrubecký z Kloba jednal, odstěhoval se syn s jeho rodinou do Sedlíkovic, k rodičům jeho manželky dne 7 prosince 1957, aby měl již od JZD v Kloubě pokoj. Byl zaměstnán ve stavebním podniku v Prachaticích, pro výstavbu zemědělských objektů pro JZD jako stavbyvedoucí. V rodině měly dvě holky: Haničku a Věrušku a dne 9 července se jim narodil v roce 1958 v Sedlíkovicích clapec Josef, tak že mají tři děti.

V roce 1958 počalo trápení otce Josefa Polanského. Poněvadž měl v Pohorovicích dva kone, 5 kusů hovězího dobytka a vepřový dobytek, nemohl to sám zastat. Žádal JZD v Kloubě, aby mu byl dobytek odebrán, a neb aby mu ho nechaly prodat. Ale všecko marné, nepovolily mu jedno ani druhé. Nechtěly s ním ani mluvit, jako kdyby byl prašivý. Všecko toto trápení zavinil předseda JZD z Kloba, František Hrubecký, bývalý sedlák v Kloubě č.p. 5. který aby docílil svojí dychtivé kariery, vystěhoval všechny sedláky a zničil každého. Taktéž i Jaroslav Sídlo jako předseda MNV, v Pohorovicích, který se nikoho nezastal, aby mu ulehčil. Polanského šikanovaly z úřadu na úřad, a dělaly mu co nejhoršího mohly. V roce 1957 se mu urodila hodně cukrovka a všechněm ještě soukromně hospodařícím, tak že svůj předepsaný kontingent

splnil a ještě předal a ostatní co mu zbylo si ponechal. Předseda Jaroslav Sídlo mu nařídil že musí cukrovku co mu zbyla také odevzdat. Neprotivil jsem se, ale řekl jsem, ano odevzdám, když jí odevzdají všichni, co jim zbyla. Aby byl věc tuto umírnil, neumírnil. Ostatní neodevzdaly nikdo nic, tedy já jsem jí také neodevzdal. Na to třetí den, poslal předseda JZD z Klouba František Hrubeský, traktor se dvěma valníky k Polanskému, přišly cizí z jednané lidi, hřípu ze sklepa vynesly a na oba valníky naložily za přítomnosti předsedy MNV Jaroslava Sídly z Pohorovic a tuto odvezly. Jiný nemusel odevzdat nikdo nic. Bylo jí 34 q.

Poněvadž byla hřípa tato nad plán, žádal jsem aby mne byla proplacena. Nemohl jsem se však nikde ničeho dovolat. Konečně na okresním národním výboru ve Vodnanech, po dlouhém upomínání o zaplacení, mne bylo řečeno, že peníze za tuto cukrovku, již přes měsíc jsou odeslány na MNV v Pohorovicích. Ještě se tomu divily že o ničem nevím. Tím mne bylo potvrzeno, že tyto nesnáze mne dělají místní funkcionáři. Předseda MNV z Pohorovic Jar. Sídlo, se pravděpodobně domníval, že o ničem nevím, tak mne také nic neříkal a peníze že tam u něho zůstanou. Předpokládal asi, že když jsem byl tak napaden, a cukrovka mne moci odebrána, že se nebudu o zaplacení ucházet.

Když jsem však na něho přišel, co je stěmi 550.00 Kč. za tu cukrovku, které již tam má pře měsíc. Poznám jsem ne něm že je překvapen a vylouval se na to, že je tam ponechává, že se s toho budou proplácet ty lidi, co tu hřípu vynášely a nakládaly. Rekl jsem mu, že ty nic nedostanou a že musely být zaplacený od toho kdo je zjednal. Tedy mne peníze vyplatil. Pravdě podobně, abych se byl po tom nesháněl, tak jsem nic nedostal.

Při této příležitosti u mne také vyděly, že tam mám ve stodole složené palivové dříví. Poněvadž se jim jednalo najít nějakou příčinu, najít nějakou příčinu, aby mne mohly tejrát a jak jsem se později dozvěděl, zavřít, všechno zeb- rat a jako kulaky do vyhnanství vystěhovat. Ihned telefo- novaly do Vodnan pro kreminálku, kde jsem to dříví sebral a kreminálka aby mne ihned odvezla. Ale ono to nebylo tak jak oni si to představovaly.

Já se synem když jsme měly koně, v zimě v roce 1946 a 1947, jsme stahovaly dříví v lese k cestám, pro polesí Ra- dany, hlavně protož aby jsme si vydělali nějaké palivové dříví, když nebylo s konma co dělat. Hajný říkal peníze dos- tanete min, ale dříví bude jako vždycky. S párem konma a dva lidi, vydělali jsme 40 nejvýše do 60.00 Kč. za den. To byl výdělek špatný, ale počítali jsme stí dřívím, Jak mne bylo známo zdrívějších let, že za stahání 100 m³ dřeva k cestám, mimo platu, měl ten svozce nárok na 1 m³ palivového dříví. Tedy jsem to dělal tak, že stěch vršků a odřezků, pře- vezl jsem si domů již 6 m palivového dříví, na které ty svoz- ci mivaly nárok. Staháno jsme měli přes 1000 m³, tak jsem počítal že nemám přebráno. Kreminálka mne jak ty páni si přá- ly (páni funkcionáři) mne neodvezla, ale na jejich popud věc

tuto předložila k projednání soudu. U soudu jsem byl obvy-
něn, že jsem měl počkat až mne bude dříví přiděleno, proto
že je to považováno jako krádež, že již to není tak jakoto
bývalo. S krátká chtěli mne zavřít za každou cenu, tak jak
jsem z předu již uvedl. Byl jsem za to odsouzen na 3 měsí-
ce zavřít nepodmínečně. Nějaké to dříví z těch 6ti metrů
mne bylo ponecháno a 1 m³ jsem měl ponechat jinému lední-
mu dělníku. Na to se přihlásil Janda Karel z Pohorovic č. 20.
a dříví si odvezl. Předseda MNV Jaroslav Šídlo při tomto
soudu, jako svědek se mne nezastal, ale docílily toho, že ten
Polanský bude zavřený, že z jeho majetkem budou dělat co
budou chtít a polanskýho že pošlou do vyhnanství.

Polanský v obci nikomu neublížil, nikoho neokradl,
ale spíše když mohl každému pomohl. Na to na všechno již za-
poměli. Tak byly mezi sebou rozeštvání a připadalo mne, že
mne považují za vyvrhele lidské společnosti. Bůh jim však
jejich záměry zhatil. Ráve v tu dobu když byl Polanský od-
souzen, vydal pan prezident amnestii, pro menší přestupky ~~trestu~~
trestných činů, tak že se tato vztahovala také na Polanské-
ho rozsudek, tak že byl od jeho odsouzeného trestu osvobo-
zen. Netrvalo dlouho a vyhledávaly zase jiné trápení, pro
toho starého Polanského.

Přišel kněmu předseda Jaroslav Šídlo, že když se syn
s rodinou odstěhoval, že mu dají do jeho baráku nájemníka,
ačkoliv měly bytů v obci po vystěhovalých sedlácích dost,
ale ty již nemohly trápit. Nájemníka tam skutečně poslal,
ale ty již nemohly trápit. Když jsem vše nájemníkovi
abys si přišel byt prohlédnout. Když jsem vše nájemníkovi
vysvětlila a že tu má syn nábytek, uznal to a řekl já se
sem stěhovat nebudu a nestěhoval. Při tom všem trápení,
měl všechnen ten dobytek a krmení docházelo. Žádal obec,
žádal okres aby mu byl dobytek odebrán, a neb povolen
prodat, ale všechno marné jako když hází hrách na zed.
Nechtěl se mnou nikdo ani mluvit.

Přišel kupec na kobyly, vzhledem k tomu, že hospo-
dářství vedeno bylo na manželku i ty kobyly. Kobylu jsme
prodaly. Žádal jsem předsedu Jaroslava Šídla, aby mne vys-
tavil pas na tuto kobyly, ale nevystavil. Dělal mne co nej-
horšího. Kupec odvedl kobyly bez papírů. Na druhou kobyly
přišel JZD z Albrechtic Tomáš Vachulka, že přišly o kobyly
tady že kobyly zahálí, abych jim jí prodal. Rekl jsem beze-
všeho, ale pas na ní od předsedy JZD MNV Jaroslava Šídly
nedostanem. Předseda z Albrechtic říká to já si vyřídím.

Na předsedu MNV Jaroslava Šídla došel aby mu pas
vystavil, ale nevystavil. Divil se že mne dělají co nej-
horšího a řekl. Já kobyly potřebuji, aby jsme mohly pra-
covat a kobyly odvedl. Jak byly kobyly pryč, nastalo ve-
líké hromobytí veliké tejrání starého Polanského, že
prodal kobyly, jako kdyby je byl ukradl. Počalo zase ši-
kanování z úřadu na úřad, ještě před prokurátora a ještě
proč si nevzal pozemky které mu byly nabízeny. Tak že
jedenkrát byl trápen 3 hodiny, na ONV ve Vodnanech, abych

jim daroval veškerý majetek a podepsal jim darovací listinu, za přítomnosti prokurátora, předsedy ONV Václava Větrovce a J. Jenšího že bude vě v pořádku, neb že mne tam nechají ve vazbě dokud jim to nepodepišu. Poněvadž jsem měl přepis od ministerstva zemědělství z Prahy u sebe, že vzhledem k mému stáří, nemusím žádné náhradní pozemky přijmout ani obdělávat. Toto potvrzení jsem s kapsy vyndal, prokurátorovi předložil aby si to přečetl, ale z ruky jsem ho nedal. Když to prokurátor přečetl, bylo po vyšetřování a byl jsem propuštěn domů. Tyto nesnáze a tejrání, všechny působil předseda JZD z Klouba, František Krubecký, ačkoliv jsem v životě neublížil. Jenom aby dosáhl jeho dychtivé kariéry které přeci nedosáhl, po které tak toužil a proto by byl raději každého a všechno zničil.

Proto že mne chtěli za každou cenu zavřít a do vyhnanství vystěhovat. Podaly na mne žalobu že jsem prodal koně bez povolení. Mezi tím zase dojel předseda MNV Jaroslav Šidlo, za Václavem Špírkem do pohraničí, který byl rodák z Albrechtic, aby se nastěhoval do Pohorovic, že tam bude dělat u Kulířů hostinského, že mu dají Polanského chalupu, že je to nové a že tam bude mít pěkný byt. Polanského že zavrou, všechno mu zeberou a vystěhují. Špírek když to uslyšel, řekl předsedovi Jaroslavu Šidlovi. To já neudělám. Já Polanského dobře znám, ten mne nikdy neublížil a já tam nepůjdu.

Tedy se jim to zase nepovedlo. Mezi tou dobou již mne došlo krmení pro ten hovězí dobytek. Měl jsem ještě 5 kusů hovězího a 2 těžké prasata po 150 kg. Měl jsem však všechno dodáno a nic jsem státu nedlužil. Zase jsem žádal obec a okres, aby mne byl dobytek odebrán, neb povolen prodat, ale všechno marné. Konečně se přijel podívat předseda ONV Václav Větrovec z Vodnan, jestli skutečně nemám co krmit. Vyděl že je to pravda, ale dělal si, že mne blázný a odjel, do Sedlíkovic za synem, že musí do Pohorovic do JZD v Kloubě. Jenom že se mu to také nepovedlo.

Předseda MNV v Sedlíkovicích, řekl předsedovi ONV z Vodnan. Syn do Pohorovic zpátky nemusí, neboť on tam nic nemá. Jeho manželka tady pracuje v JZD, a tím byla věc vyřízená. S dobyt看em nebylo zase nic. Vypadalo to tak aby mne některý kus uhynul, aby mne mohly zavřít. Když již jsem si nevěděl rady aby mne ten dobytek neuhynul, došel jsem do Albrechtic, na předsedu JZD Tomáše Vachulku, aby mne ten dobytek odebral a vše jsem mu vysvětlil. On řekl: ten dobytek přeci nemůžeme nechat zajít. Když ho sem přivedete, tak ho od Vás vezmeme.

Tedy ihned večer, jsem tam dovedl 4 kusy, dobytka 2 krávy, 1 velkou a 1 menší jalovici a dobytek jsem v JZD v Albrechticích ponechal. Doma jsem si ponechal, jednu pěknou mladou a březí krávu a ty dvě prasata, neboť to bylo všechno nad plán. Na to třetí den v obci byl soupis dobytka. Polanský přihlašoval 1 krávu a 2 prasata. To bylo zase halo! kam jsem dal ten dobytek! Odebrat ho nechtěly povolit prodat také ne, tak je dobytek v JZD v Albrechticích. Předseda z Albrechtic Tomáš Vachulka a živočichář

Talafous říkaly, my ho za darmo nechceme a dáme Vám za něho aspon 4.000 Kč. Ačkoliv mel cenu mnohem větší, ale já byl rád že mne ho odebraly. Ihned zase volaly předsedu z Albrechtic na okres, co to udělal, že ten dobytek ode mne odebral. Předseda z Albrechtic však řekl: ten dobytek by byl uhynul, proto že neměl co krmit. JZD Aloub mu ho odebrat nechtělo, tak co měl dělat! tak ho máme v JZD my. Na konec řekl předseda ONV Václav Větrovec, předsedovy z Albrechtic Tomáš Vachulkovi: tys mne podbyl boty! já ho chtěl zavřít a tys mne to takle proved. V pozdější době, mne říkaly družstevníci z JZD Albrechtic, že ty krávy ode mne i stěch jalovic, byly nejlepší dojnice. Ačkoliv do dnes je zaplacené také nemám. Jak je patrné, raději by byl předseda ONV z Vodnan tyto dobré dojnice, nechal uhynout, jenom aby mohl toho Polanskýho zavřít.

Ihned zase ještě připojily k žalobě u soudu ve Vodnanech, že jsem dal také dobytek pryč a neměl jsem k tomu povolení. Při líčení okresního soudu ve Vodnanech, za to že jsem dal koně a dobytek pryč, bez povolení, byl jsem odsouzen na tři měsíce zavřít nepodmínečně. Na mé pravdivé a skutečné důvody, nebyl vzet vůbec žádný zřetel. Když mne byl přečten rozsudek, říkal jsem panu předsedovy okres. soudu - Pane předsedo! Proto že jsem nenechal ten dobytek uhynout hlady - mne chcete zavřít? On mne odpověděl ano! kdyby jste nebyl tak starý dostal jste více! Dělá si ze mne posměch a říká tak se budete odvolávat? Říkal jsem ano pane předsedo budu. Tak můžete jít. Tedy jsem odešel.

Jakmile jsem byl odsouzen, počalo další trápení. Ihned zase přišel předseda JZD z Klouba Fr. Hrubčský, předseda MNV Jaroslav Šídlo a Jenší z okresu, že mne budou sepisovat můj majetek abych šel s nimi. Řekl jsem jim: nikam s vámi nepůjdu, jsem přestárlý a nemáte na to právo. Tedy šli sami a sepsaly co chtěly. Třetí den předseda MNV Jaroslav Šídlo, mne přinesl listinu co mne všechno zabírají, hlavně co všechno předseda JZD Fr. Hrubčský navrhoval, co můžou pro JZD potřebovat. Hlavně že musí stím chvátat, do týdne že to musí být pryč. Buďte prý se proti rozsudku odvolávat, aby to bylo odvezené. Počítali stím, že kdo se proti rozsudku odvolává, že se mu ještě přidá, tedy trest zvětší, ale přeci jenom chvátali.

Nejdříve poslal Hrubčský k Polanskýmu potah, aby se naložily u něho ty ty dvě těžké prasata, co měl nad plán a sháněl družstevníky, aby to tam šli naložit, ale žádný tam nechtěl jít. Tedy přišel předseda Hrubčský, předseda MNV Jar. Šídlo a koží Louženský, prasata naložily, odvezly přímo na jatky, prodaly a peníze si pro JZD v Kloubě ponechaly. Také přišel zakládající člen JZD Fr. Harvánek, tu Polanskýho pěknu, mladou a březí krávu si v maštali od žleba odvázal, i se řetízem si jí domů odvedl, doma přivázal a krávu si bez haléře ponechal, která měla nejméně 5.000 Kč. ceny. To se dělo všechno za mojí nepřítomnosti.

Manželka když vyděla co se děje, byt uzamkla a s pláčem odešla k dceři - do Křtětíc. Také si k tomu předseda Hrubčský pozval četníka, abych se proti tomu jejich řádění nemohl protivit. Já když u mne ty funkcionáři, počaly

takle řídit, odvolal jsem se ku KNV do Čes. Budějovic. Žádal jsem o urychlené vyřízení a zaslal jsem to doporučeně. Poně- vadž již to bylo týden a porad nic nešlo, jel jsem na KNV do Budějovic osobně, abych věc tu vyřídil. Právě jsem byl v těch Budějovicích, když u mne rabovaly ten dobytek. Potvrzení od rekmanda jsem měl sebou, ale tam mne všechno zapřely, že nic nedostaly. Tedy jsem ihned věděl, že ty naši funkcionáři ne- byly v právu a kraj že do toho nechtěl zasahovat. Tím mne by- lo patrné a jasné, že se žádného práva a spravedlnosti nedo- volám a jel jsem s nepořízenou domů.

Domů jsem přijel, manželka mne splácam vyprávěla, jak nás tam vyrabovaly, když jsem nebyl doma. Předseda Hrubecký donutil předsedu z Albrechtic, že když mají můj dobytek že musí si vzít také něco z mého majetku. Ten to ale nechtěl. Konečně byl přeci donucen, tak ke mne přijely s traktorem a koněma a počalo se u mne rabovat na čisto, na place, ve skladišti stavební hmoty a nářadí. Hrubecký verboval druž- stevníky, aby šli rabovat Polanskýho a nakládat věci, ale nikdo nechtěl jít. Než Janda Karel se přihlásil a šel, ko- čové a traktoristi.

Albrechtický družstevníci když vyděly, co se u Polan- skýho děje, chtěly odjet ale Hrubecký nedal. Předseda z Al- brechtic říká Hrubeckému, co myslíte, vždyť toho Polanský- ho úplně zničíte. Hrubecký na to ! nic ! žádné slytování. Jen furt ! Maložilý Albrechtickým veliký valník prken a fošen, dva těžké vozy, kultyvátor a jiné a Albrechtický od- jely. Kloubské JZD odváželo všechno co se dalo, ve skladiš- ti zebrať, aby tam nic nezbylo. Jenom 5 valníků prken a fošen na traktor, cihly polní nářadí, veškeré stavební hmo- ty a věci.

Ve skladišti jsem měl prkennou podlahu, pod řezivem s polštáři a hranoly. Říkal jsem aspon, to mne tady nechte. Přichváťal však také pan Jaroslav Myslivec a říká nic! to se všechno zebere to je všechno naše a všechno zebrať. Tak ty funkcionáři řádily, jako kdyby byly dáblem posedlý. Po rozsudku u okresního soudu ve Vodnanech, byl jsem povin- nen, dát do 14 dnů odvolání u krajského soudu v Čes. Budě- jovicích. Poněvadž jsem neměl peníze, abych si vzal na to odvolání právníka, musel jsem si napsat odvolání sám. Vy- psal jsem všechno do podrobná, co se se mnou dělo, tak že toto odvolání bylo na třech stranách archivého papíru., a zaslal jsem ho prostřednictvím okres. soudu z Vodnan, na kraj. soud do Čes. Budějovic.

Obratem jsem dostal od okres. soudu z Vodnan, abych ještě přiložil opis odvolání pro prokurátora. Což jsem ih- ned učinil. Po třech týdnech byl krajský soud v Č. Budějo- vicích. Již jsem byl stím ~~z~~ stálým tejráním tak utrápený že jsem se k tomu soudu do Budějovic těžko a s námahou dostal. U soudu když jsem stál musel jsem se držet, abych nepadnul a když jsem jel domů od soudu, nemohl jsem dojít pěšky z Vodnan. Byl jsem již tak zbědovaný, zhublý a utrá- pený, že jsem hrozně vypadal.

Při přeličení bylo přečteno moje odvolání, učiněny na menějaké dotazy, které jsem musel z odpovědět a předložil jsem lékařské vysvědčení, moje a mé manželky. Na to porota odešla k poradě. Prosil jsem v duchu Boha aby jim dal vnuknutí o spravedlivém rozhodnutí mojí nevinny, a skutečně Bůh mne vyslyšel. Jak jsem stál před tím soudem, proti mně seděla starší pani, venkovského původu, jako soudkyně z lidu. Při pohledu na ní, jsem pozoroval, že u této ženy se budí na demou útrpnost. Odešli do vedlejší místnosti k poradě. Já již jsem nemohl vydržet stát. Když odešli ihned jsem si musel sednout, na tu lavici obžalovaných.

Stěna mezi soudní síní a poradní místností byla slabá, tak že bylo slyšet kučet jak se tam radí, ale rozumět jim nebylo. Najednou jsem zaslechnul a rozuměl, spurnějšímu hlasu, té pani co seděla proti mně: Snad by jste nechtěli toho starce zavřít! a byl zase klid a již nebylo slyšet nic. Netrvalo dlouho a celá komise, přišla spět do soudní síně. Já jsem se musel zase jako obžalovaný před soudnou stolicí postavit. Vrchní rada tohoto soudu mne čte rozsudek! Krajský soud, při dnešním soudním líčení, rozsudek okres. soudu ve Vodnanech ruší, zbavuje Vás odnětí svobody na tři měsíce, ale přece že jste se provinil tím, že jste dal ten deb bytek pryč bez povolení, Vám stanoví za toto provinění, zaplatit 1500 Kč. pokuty u okresního soudu ve Vodnanech. Nechtěli přeci porazit okres. soud úplně.

Máte k tomuto rozsudku nějaké připomínky? Odpověděl jsem nemám, ale prosil bych, kdyby mne to bylo povoleno ve splátkách, neboť najednou to zaplatit nemohu. Nemám peníze a důchod který pobírám činí 340. Kč. měsíčně i s mojí manželkou. Pan vrchní rada mne odpověděl. Ano splátky Vám povoleny musí být po dobu jednoho roku. musíte si podat žádost u okres. Vodnanského soudu a tam to budete splácet. Žádost jsem podal a splátky mne byly povoleny po 150 Kč. měsíčně. Přeci jsem byl potěšen s tím, že mne ty místní moci páni nemohou zavřít.

Na zpáteční cestě od krajského soudu jsem uvažoval o svém životě. Co jsem se po celý život nastaral, aby jsem něčeho docílil a něčeho se domohl. Nyní na stará kolena mne všechno bezdůvodně zebraly, o všechno připravily, zničily a na konec zavřít a vystěhovat bezdůvodně mně chtěly. Bůh jim to však nedopřál, neboť mne přeci zavřít nemohly. Byli to myšlenky velice smutné a cesta pak z Vodnan od tohoto soudu dlouho trvající, proto že jsem pěšky domů dojíti nemohl. Tak jsem byl zdecimovaný, že jsem již nebyl schopen ani myslet. Když přišel rozsudek od kraj, soudu z Čes. Budějovic, vyděli že již jsou z jejich tejráním u konce, proto, že se jim nepodařilo, aby mne zavřely. Jinak mne všechno zebraly (ukradli), skladiště na place a deputát do bezplatného užívání pro JZD v Kloubě t. j. č. 34(46) stodolu od čp. 30(41) do které dávají hnojiva a kterou mne stím selou zničí. Proto že když se jim nepovedlo mne zavřít, tek mne také nemohly vystěhovat.

Ten rok 1958 byl pro mne velice trapný. Nyní platit každý měsíc ze 340 Kč důchodu 150 Kč, tak že mne zbylo na živobytí pro dva lidi 190 Kč měsíčně. Celý život jsem se staral, abych byl na stáří zaopatřen a tak to dopadlo, ale ne moji vinou, že mám všechno pryč, a za 190 Kč měsíčně musíme dva staří lidé žít. To trvalo až do roku 1949. Staral jsem se dokud ještě budu moci si přivydělat, aby jsme s manželkou, netrpěli hlad a bídu. Při stavebním podniku v Prachaticích mne znaly a potřebovaly pro výstavbu zemědělských objektů, zkušeného praktika a stavbyvedoucího.

Volali mne na stavební podnik v Prachaticích, že by mne potřebovaly pro výstavbu JZD ve Lhenicích. Za se tam počíná stavět, první největší čtyřřadový kravín a že k tomu potřebují stavbyvedoucího starého praktika, jestli bych tam šel. Rekl jsem že ano, že tam tedy půjdu a 1. července 1959 jsem tam nastoupil. Musel jsem tam vést tesařské a zednické práce. Když jsem přivedl tyto práce do pohybu a počalo se se stavbou pokračovat, neboť ten stavbyvedoucí co tam byl předemnou, si tím nevěděl rady, přišel předseda JZD a říká: my jsme slyšeli, že rozumíte všemu a jak vydíme že to jde jak jste sem přišel, budeme chtít aby jste nám tady zůstal natrvalo.

My tady potřebujeme stavět všechny objekty nové a velké, neboť tady žádné větší stavby nemáme, protože tady byly samí drobní zemědělci. Říkal jsem zůstanu Vám tady, když sň to přejete, ale musíte si to vyřídit s opdkem, aby mne tady nechal. Na žádost JZD mne tam podnik nechal

na trvalo. Platily mne 1.600 Kč. měsíčně, ale měl jsem celý stavební obor na starosti a bylo mne přes 70 roků. Do zimy jsme měli kravín i silážní věže pod krovem, které byly kruhové 8 m v průměru a 10 m vysoké. Přes zimu jsme zasklily a uzavřely okna a dveře. Uvnitř jsme topily koksovými koši a přes celou zimu pracovaly.

Pro mne byly ty cesty dost obtížné a namáhavé, neboť jsem každý den jezdil domů. Ráno jsem musel vstávat v půl čtvrté. Z Pohorovic do Vodnan jsem jezdil na kole a z Vodnan jsem měl autobusové spojení až do Lhenic. To bylo každý den v zimě v létě. Toto jsem konal skoro za 1/2 roku a za tu dobu jsem tam postavil 8 velkých objektů, silážní jámu, vodovod, komunikace kolem a mezi objekty a přípojku cesty na okresní silnici. Nikomu v obci jsem se nesvěřil, co kde dělám a kam jezdím, proto že se místní občané ke mne velice špatně zachovali (ne všickni) ačkoliv jsem jim nikdy neublížil.

V roce 1960, do Lhenic jezdily celý rok ekskurse z různých JZD na prohlídku kravína, neboť to byl první největší kravín postavený v Cachách. Kterým jsem musel vysvětlovat jak jsme to postavily a jaké to má mechanisační výhody. Jednoho dne také se přijeli podívat páni funkcionáři z JZD Křouba. Na stavbě se ptaly na stavbyvedoucího, aby je provedl po kravíně.

Jaké bylo ale pro ně překvapení, když uviděly, že jsem tam stavbyvedoucím, zaražení říkaly, že se přijely podívat na ten velký kravin. Říkal jsem ano. Řekl jsem jim, kde jaké části kravína jsou, k čemu slouží, ale s nimi jsem po kravině nešel, ani jsem jim nic nevysvětloval. Tamnějším družtevníkům, co byli na stavbě, bylo divné, že jsem stou to ekskusí nechodil. Říkal jsem ty já znám, ty jsou dost chytrý a mne chtěli úplně zničit. Když přijeli domů to bylo haló! Tam prý je stavbyvedoucím styry olanský od nás.

V roce 1961, když jsem přijel autobusem ze zaměstnání ze Lhenic do Vodnan, dne 30 listopadu v 5 hodin večer, to již byla tma. Připravil jsem si kolo světlo a jel jsem domů. Na konci města na stát. silnici, mezi domem Krajse a Pávovo vilou, proti mně jelo osobní auto a nestlumilo světla. Mne to nevadilo, neboť jsem jel po správné straně a na okraji silnice. Za mnou jelo také osobní auto, které pravděpodobně chtělo project mezi mnou a proti jedoucím autem. Byl oslněn proti jedoucím autem a mne na kole zachytil, z kola vyrazil, tak že jsem udělal přemet a praštil jsem sebou na hlavu a zůstal jsem ležet v kaluži krve, s rozraženou hlavou a natrženým uchem v bezvědomí.

To mne ještě Bůh chránil, že mne stoho kola vyrazil, neboť kolo strhnul pod auto a rozbil a ještě to proti jedoucímu autu zachytil. To já již jsem nic nevěděl, pohěvadž až v půl deváté večer, jsem byl přiveden k vědomí v nemocnici ve Strakonici, tam jsem byl 14 dní. Po 14 dnech jsem byl předán do domácího ošetřování k obvodnímu lékaři, Pohorskému ve Vodnanech, které trvalo až do 30 června 1962. Dne 27 ledna 1962, bylo prokázáno zavinění úrazu, okresním soudem ve Strakonici, taxikáři Jiřímu Matulovi ze Strakonice, který byl odsouzen na 7 měsíců trestu vězení podmíněně na 2 roky. Oprava kola stála 245.32 Kč.

Po ukončení lékařského ošetřování, pozůstaly následky po zranění a otřesu mozku, tak že již do zaměstnání jsem nebyl schopen. Po různých lékařských prohlídkách a rentgenování, dne 23 října 1962 posudkovou komisí jsem byl uznán invalidním. Protože pobírám starobní důchod 340 Kč. měsíčně, jako samostatný zaměstnavatel, nebyl mne žádný invalidní důchod přiznán. Pouze 1% z výdělku po dobu pracovní doby ve Lhenicích a to 32 Kč. měsíčně, jako příplatek ku starobnímu důchodu. Od té doby jsem již doma v Pohorovicích. V létě obstarávám nějaké dříví v lese na pálení, neboť při tom malém důchodu 372 Kč. měsíčně, pro dva lidi, jest málo, a proto se musíme uskrovnovat na to nejnnutnější. Ještě že máme hodné děti, které nás ve stáří podporují, jinal by jsme musely živořit. Psáno v dubnu 1965.

V roce 1965 v červenci se přistěhoval syn se svou rodinou, třemi malými dětmi, Haničkou, Věruskou a Josefem, ze Sedlíkovic do svého rodiště, a domova do Pohorovic. Hanička ta chodí do měšťanek do Vodnan. Věruška a Josef do školy ve Škočicích. Matka jejich vstoupila jako členka do JZD v Kloubě, a jest tam zaměstnana, aby mohli být snáz živy.

Syn ten jest zaměstnan stále ve stavebním podniku pro zemědělskou výstavbu v Prachaticích. Jeho manželka se 1. ledna 1967, krmí jalový dobytek (býky u Junů na výkrm. Když vstoupila manželka synova v roce 1965 jako členka do JZD v Kloubě, byla stodůlka v čís. pop. 30(41) od hnojivových prašek vyklišena a majiteli ve špatném a poškozeném stavu vrácena. V roce 1968 v červnu, bylo čp. 30(41) knihovně předáno synovi Josefu Polanskému a jeho manželce Heleně Polanské. Ovšem že bude starý majitel za poškození stodůlky požadovat náhradu.

Ky konci r. 1967 a počátkem roku 1968 stala se změna ve státě ČSR. Prezident Ant. Novotný byl vyhozen. Nová vláda byla ustavena: Lud. Svoboda býv. arm. generál, zvolen prezidentem. Aleks. Dubček prvním tajemníkem a J. Šurkovský a J. Černík představilé vlády. V roce 1968 v komoře pořizují si koupelnu a špiž. Koupelna a vodovod již jest zřízen, tak že voda teče. Od roku 1967 krmí členka jalový dobytek s úzkovou u Vanatů (Junů) pro JZD a v roce 1968 krmí dál. Následkem přeměny vlády v ČSR bylo zjištěno okresním prokurátorem ze Strakonice JUDr. J. Zanklem, že starému Jos. Polanskému jeho majetek a vše co mu bylo zabráno JZD a MNV v Kloubě neprávem a proti-zákonně, že mu musí být budovy vráceny a ostatní vše zapláceno. Oto se již starý Polanský uchází, ale musí počkat až přijde ten ~~sta~~ herabilitní zákon.

V roce 1968 nejstarší dcerka synova Hanička, prošla devíti letou školu ve Vodnanech a nyní chodí do dvouleté ekonomické školy v Písku. Druhá dcerka Veruška chodí do čtvrté třídy devítileté školy ve Vodnanech. Nejmladší syn Josef chodí poslední rok do obecné školy ve Skočicích. Pak půjde také do Vodnan. Starší Polanských jsou ještě oba živí a bydlí v čp. 30(41) se synem v Pohorovicích. Oba dva pobírají důchod.

D ů m ě p. 32. (45).

Postavený v roce 1932 Janem Molkupem

v obci u M o l k u p ů.P o h o r o v i c í c h.

Molkup Jan narozený v roce 1869 v Drahonicích. Jeho otec byl krmičem ve dvoře v Drahonicích. Ve 13 letech přišel sloužit do pohorovic k Hovorkovům jako pasák, to je od roku 1883. Potom sloužil u Hovorků jako mladší kočí, pak jako starší kočí, jak se na vesnici říkalo, za pohůnka, pak za pacholka. V roce 1900 se u Hovorků také oženil s Terizií rozenou Procházkovou z Lidovic, narozená 14 června 1872. Pak jako ženatý zůstal u Hovorků za podruha až do roku 1932. Tak že u Hovorků byl nepřetržitě přes 40 roků. V jejich manželství měli tři děti: Jana, Marii a Josefa.

Jan vyučil se kovářem. Při vypuknutí první světové války v roce 1914 musel jako mladý 18ti letý do války narukovat. V této válce na bojišti byl raněn do obou nohou o které pak v nemocnici přišel. Vyhojil se dostal protézi a pak jako invalida zaměstnan byl v kanceláři ve vojenské nemocnici v Ces. Budějovicích. Zemřel v roce 1948. Dcera Marie provdala se za Antonína Krále železničního zřízence do Štětíc.

Syn Josef vyučil se řemeslu kolářskému. V roce 1917. musel narukovat do první světové války jako 18ti letý. Po ukončení války v roce 1918 se vrátil z války zdrav. Do roku 1930 pracoval u různých kolářských firem jako kolářský dělník. V roce 1931 se vrátil domů do Pohorovic k rodičům. Koupily od obce v Pohorovicích stavební místo, část obecní louky u Dolíšky od Hájšarů strany čkat. 507/3 ve výměře 1092 m² a 1 m² 3.50 Kč. za celkový obnos 3.822 Kč. V tomto roce se také syn Josef oženil s Marií rozenou Barborkovou ze Starých Kestřan.

Na tomto stavebním místě postavil jsem jim v roce 1932 obytný a hospodářský domek. Tri obytné místnosti s příslušenstvím, mlát, kolářskou dílnu, stáj a vepřinec. Po první světové válce prováděla se pozemková reforma, to je od bývalých Schwarzenbergských dvorů, odlehlejší části pozemků, byly přidělovány a odprodány drobným zemědělcům. Drobným zemědělcům v Pohorovicích byly přidělovány pozemky ode dvora Dvorců a Skočic. Museli však mít svoje vlastní chalupy. Molkup však v roce 1923 svojí chalupu ještě neměl. Musel se za ně Hovorka zaručit, že pozemky tyto mu obdělá a úrodu u něho uloží. Přes to však si vzal přiděl malý ode dvora Dvorců a totiž:

Role na Šídlovkách v Radanech ve výměře 50 a.
Louka na Drahonické v Radanech ve výměře..... 67 "celkem
1 ha 17 a. V roce 1933 se do nového jejich stavení od Hovorků nastěhovali. Připachtovali si ještě nějaké obecní pozemky v obcinách. Syn Josef dělá kolářské řemeslo a tak spokojeně

již ve svém hospodařily až do roku 1940. V roce 1940 dne 2 října otec Jan Molkup se však roztonal a zemřel. Tedy tento zemřel první v tomto nově postaveném čísle pop. 32.(45) Pohřben byl ve Skočicích, ve věku 71 let. Matka Teresie jest ještě živa. Mladí mají v rodině tři děti: Marii, Jana a Václava. Marie se provdala dne 1 srpna 1953 za Fr. Řimana rodáka z Netonic, nadporučíka u letectva. Jan se učí tesařem a Vena chodí do školy. Psáno v roku 1955.

Až do roku 1957 hospodařily soukromně. V poslední době však s nespokojenou myslí, s neutěšenou dobou, neboť za stávkového režimu, tvořily se na vesnicích jednotní zemědělské družstva (JZD) to znamenalo, společně v celé vesnici hospodařit, veškerý svůj majetek do JZD vložit a nikdy více již žádný svůj vlastní majetek nemít. Meze se rozvorávali, pozemky se scelovaly proti vůli majitelů, tak že již soukromě hospodařit na svém bylo vůbec nemožné. Tak byly zemědělci na vesnicích donuceni společně hospodařit.

Proto také ačkoliv neradi, byly donuceni Josef a Marie Molkupových do JZD v "loubě, dne 1.10. 1957, vstoupit. Jejich děti, však do JZD nevstoupily. Dcera Marie má dvě děti: "děnka a Sonu. Z domova odstěhována a bydlí v Bechyni. Syn Jan se vyučil tesařem v roce 1959 přišel z vojny a v roce 1960 v lednu se oženil a Marií Jezlovou ze Štětí, dcerou koláře ve Štětí. Mají také dvě děti a jsou odstěhovány také v Bechyni. Děti se jmenují: Zdenek a Sona.

Nejmladší syn Václav studuje na vysoké zemědělské škole v Čes. Budějovicích. Otec Josef Molkup již pobírá důchod a Molkupová má většinou na starosti v JZD v Klouvě kuřata. 9.5.1965. V roce 1968 Molkup Josef již pracovat nemůže, poněvadž má silnou zaduchu, tak že musí být stále v lékařském ošetřování. Molkupová krmí kuřata a chodí také do JZD na denní.

Č í s l o 33.(33).

postavené v roce 1932 J a n e m H á v o u.

v obci u H á v ů.

P o h o r o v i c í c h.

Jan Háva narozený dne 13 září 1883 v Měkynči. Od malička sloužil a do Pohorovic přišel v roce 1918. v roce 1911 se oženil s Annou rozenou Pekárkovou v Pohorovicích dne 6. dubna 1888. ve Křteticích. Od roku 1918 až do roku 1932 byly v Pohorovicích v nájmu a pracovaly u sděáků. Později si spachtovaly nějaké obecní pozemky a na těchto hospodařily. V roce 1932 koupily si od obce v Pohorovicích stavební místo na louce pod pastuškou. V tomto roce louka pod pastuškou rozměřena byla na 4 stavební místa a pátý díl pod pastuškou se ponechal k pastušce.

Prostředkem proti Beranů vratům do statku a na okresní silnici proti Kubovi ševci (stará došková chalupa v Kloubě) jest nová ulice 12 m široká. Tyto stavební místa vykoupily: Jan Háva, František Švec k čp. 16. a postavil jsem mu tam stodolu. František Štros který tam chtěl také stavět, ale nepostavil. Jak v čp. 14. uvedeno jest mrtev a má to nyní jeho syn František. Čtvrté místo koupil Fr. Karvánek k čp. 17. který tam také postavil stodolu, jak v čp. 17. uvedeno. Tím byla louka pod pastuškou rozparcelována a rozprodána. Tedy již zmizely dvě obecní louky: pod Kovandů a pod pastuškou.

Jan Háva koupil stavební místo u okresní silnice proti Karlu Kubovi z Klouby, ve výměře 700 m² a 1 m² 8. co Kč. celkem za 5.600 Kč. V tomto roce 1932 jsem mu na této parcele postavil obytný a hospodářský domek. Dvě obytné místnosti s příslušenstvím, průjezd co mlátek, pernu a stáj. V této chalupě hospodařily na pachtovaných pozemcích až do roku 1950. V roce 1950 byly nuceni se pozemků zbavit, poněvadž pro stáří již to nemohly zastávat. V roce 1937 přistěhovala se k nim sestra Jana Hávi na odpočinek, a v roce 1940 první v tomto stavení zemřela. Pohřbena byla ve Skočicích. Vlastní pozemky při tomto čísle nejsou žádné. Manželé Hávových jsou bezdětní a v roce 1955 se zbavily i hovězího dobytka.

Jan Háva zemřel dne 17 srpna 1955 ve svém domku čp. 33. v Pohorovicích, ve věku 71 roků, druhý v tomto čísle. Po jeho smrti zůstala Hávová na tomto domku sama, až do roku 1960. Do JZD v Kloubě nevstoupily. Hávové v poslední době špatně sloužilo zdraví a proto tento domek v měsíci lednu 1960 Jaroslavu Louženskému, který je členem JZD v Kloubě a který se dle tohoto čísla ihned nastěhoval. Hávová ta se odstěhovala ku své sestře do Vodnan a nyní je v domově důchodců ve Vodnanech. Louženský je rodák ze Starých Kestřan. a mají dva chlapce: Jaroslava a Jiříka. Jarda chodí do školy a druhý je ještě malý, který se narodil v roce 1964 již v nové chalupě. Jsou stále v JZD v Kloubě. Psáno v květnu v roce 1965.

V roce 1966 jsou stále oba dva v JZ v Alcově. Loučenský pracuje na domní práci a Loučenský krmí kravy v Kravíně v Kravíně v Alcově. Starší chlapec chodí do devítileté školy do Vodnan a mladší ještě do školy nechodí.

Č í s l o pop. 34. (46).

Postaveno v roce 1933 a 1941. Jos. Polanským.

v obci u Polanských na place.

P o h o r o v i c í c h.

V roce 1931 žádal Josef Polanský obec Pohorovice o stavební místo pro stavbu skladiště stavebních hmot a místo pro te- sařský plac, aby bylo kde vázat krovy a skládat stavební dří- ví. Této žádosti postavil se na odpor Jan Holeček sedlák z Pohorovic čistě ze závisti. Žádal o celou obecní louku u Do- líšky. Protestem se odprodej tento prodlužoval, tak že to tr- valo dva roky nežli se žádost tato vyřídila. Mezi tím žádal Molkup o stavební místo, jak již je u čp. 30 a 32 uvedeno a bylo mu odprodáno polovic louky u Dolíšky od nejšarů stra- ny.

Tato žádost vyřízena byla až v roce 1933 od zemského úřadu v Praze, kde byl protest Holečkovo úplně zamítnut. Josefu Polanskému však již bylo odprodáno pouze polovice louky u Dolíšky od Nobisů strany. Toto stavební místo ozna- čeno bylo čkat. 507/4 ve výměře 1254 m² a m² 3.50 Kč. a od- koupeno za celkový obnos 4.389.00 Kč. Tímto poslední obecní- ce v Pohorovicích zmizela, tak že již obecní louka ve vsi ne- ní žádná. Toto stavební místo bylo ihned po vykoupení oplce- no, sváženo stavební dříví a vázali se tam krovy na stavby.

V roce 1933 postaveno tam bylo skladiště na stavební hmoty sklad prken a tesařská dílna. Na tuto stavbu spotřeba bylo 20.000 kusů cihel, 10.000 kusů obyč. taší a 92 m³ kamene. Všeobecně jsme to pojmenovaly na place. Byl to tesařský plac na vázání krovu a sklad potřebného řeziva, lešení a stavebních hmot. Bylo zde živo, neboť se zde od jara až do zimy pracovalo.

V roce 1941 postavil jsem tam deputátní byt pro kočího od konů, který opatřn byl čp. 34. Postaveny byly dvě obytné místnosti, s příslušenstvím, drevník, řezárna a chlív. Projektováno bylo 20.00 m dlouhá kolna na pojízdní cirkulárku, na ořezávání stavebního dříví, k čemuž již nedošlo. Na stavbu tohoto deputátu bylo zapotřebí 18.000 kusů cihel, 120 m³ kamene, 2400 kusů obyč. taší a 500 kusů eternitových šablon na pokrytí příslušenství a ostatní stavební hmoty. Od roku 1950 již žádného kočího nemám. Jest doma syn, jinak bych to sám nemohl zastat. Do deputátu mne dali nájemníka, když je to nový byt. Nyní již nejsou lidi, stavební podnikání není možné provádět, tak že tesařský plac osiřel a není na něm žádný ruh.

V tomto popise uvedených změnách, jak v krajině, tak i v popisných číslech a obci Pohorovice samotné, také se změnilo hodně v rodácích a obyvatelích této obce. Bývalo zde v této obci přes 200 obyvatel. Nyní jest zde 115 obyvatel a to ještě nejsou všickni rodáci této obce. Jsou sem bud přistěhovány, neb se sem přišelily, neb přivdali. Jest samozřejmé, že každému jest milé a nejmilejší jeho rodiště, kde byl vychován a kde vyrostl jako dítě. Jest milejší jest rodiště těm, kteří v mladých letech museli opustit své rodiště, přišly mezi cizí lidi a měli při tom dosti tvrdý život.

Těm jest jejich rodná obec zvláště milá a jejich vzpomínky na jejich mládí ve svém rodišti při rodičích jsou zvláště blaživé. Málo blaživé a spíše bolestné vzpomínky mají ty, kteří jako děti stratily oba rodiče a musely být vychovávány u cizích lidí. Dnes již v naší obci jest jenom jediná chalupa došková čp. 10. u Adamů, která jak v tomto čp. popsáno jest majetkem Zdenka Holečka. Jest neobydlena, na polovici zbořena, tak že tato již není způsobilá vůbec k nějaké opravě.

V roce 1950 a 1951 jsem postavil v naší obci hasičskou zbrojnici. Stará hasičská kolna u kovárny, byla již ve velice špatném stavu. Ruční stříkačka již v dnešní době také nevyhovuje a proto naše obec koupila stříkačku motorovou. Jest ještě k této stříkačce potřebujeme motorové vozidlo. Tato nová zbrojnice postavena jest na louce obce Pohorovice proti kovárně a proti staré hasičské kolně a špicu zahrádky Starých Nováků nyní Eliášků. Špic Eliášků zahrádky měřil 4 m². Zbrojnice jest 10 m dl. a 6 m široká, věžička 10 m vysoká, jako rozhledna a zařízení na sušení hadis. Dole jest místo pro stříkačku a motorové vozidlo, skladiště na pohonné látky a schodiště do podkroví, kde jest spolková místnost pro sbor i kancelář pro obecní záležitosti.

Na tuto zbrojnici, byla poskytnuta pomocná akce. Celkem tato zbrojnice stála 192.000 Kč. mimo dovozů, které byly provedeny zdarma, místními majiteli konských potahů.

Nájemníka kterého mne dali do deputátu od roku 1953 jmenoval se Josef Holý, s manželkou a čtyřmi malými dětmi: Marií, Josef, Anna a Jiřinka. Josef Holý zemřel 30.3. 1957. Přejeli ho koně s fúrou slámy. První v tomto čísle zemřel. Anna Holá se vystěhovala z tohoto čísla i s dětmi v měsíci březnu 1960. Úředně měli stanovený nájem pouze z bytu 280 Kč. ročně. Co Holý zemřel, Holá z bytu ku konci již neplatila, tak že zůstala dlužná 385 Kč. které již nezaplatila. Aby neplatila, byla naváděna členy JZD a Jaroslavem Šídlou předsedou MNV. Jak se vystěhovala byt jsem uzamknul.

Do tohoto bytu když nebyl obydlený, vloupali se malý kluc Louženskýho, Myslivců a Jonů a vytloukli všechny tři okna, vnitřní i venkovní tabule, žárovky zničily a vůbec celý byt zdemolovali. Stěžoval jsem si na četnické stanici ve Skočicích Četník to vyšetřil, ale klukům se nic nestalo, poněvadž to byly kluci straníků. Poněvadž ten byt mne zabralo i skladiště ovšem že neprávem JZD z Klouba, do bezplatného užívání, bez mého souhlasu, tak prý je za to z odpovědnosti JZD. Klíč jsem jim nechtěl vydat, tak na mne poslali četníka Andrle z Vodnan, který mne donutil klíč jim vydat, předsedovi MNV Jaroslavu Šídlovi v Pohorovicích.

Současně mne bylo zabráno JZD z Klouba i skladiště na place a stodola u čp. 30 (41) vše bez mého souhlasu, do bezplatného užívání, tak že si stím JZD dělalo co chtělo, a já jsem byl bezmocný, neboť jsem se práva a spravedlnosti, nikde dovolati nemohl a nedovolal. Nejhorší zuřivci v této věci byli: vedoucí Fr. Hrubecký, Václav Eliášek, Ladislav Kačírek, Jaroslav Šídlo, a Jaroslav Myslivec. Do stodoly přišel Václav Eliášek s družstevníky: zádyně ve stodole a podpěrné sloupy, pod trámy kázal s takovým nafoukaným gestem vytrhat, rozbit, jako nový předseda MNV v Pohorovicích, který dělal velikého pána, jenom rozkazovala s majitelem nepotřeboval ani mluvit.

Jaroslav Šídlo se již za předsedu nenechal volit, neboť mu to bylo hanba, poněvadž byl katolík a svědomí mu nedalo pokoje za jeho činy. Když to měli ve stodole vytrhané a rozbité, rozkazoval Eliáš dále 3 HP, elektrický motor, ve zdi zadělaný vytrhat, elektrické spojení vytrhat a motor odnést. Na vrata z venku dal železnou závoru se skobou a stodolu zamknuly. Do této skládají umělá hnojiva (řivavé prášky) tak že již jest celé zdivo, řivavinou těch prášků rozeřrané. Omítka uvnitř veskrze opadaná a již opadáva omítka i zvenku.

Dovolání se práva jest nemožné, ale jenom se všechno ničí a chátrá. Skladiště na place bylo JZD z Klouba na rozkaz předsedy Fr. Hrubeckého, moje stavební hmoty, úplně vyřbováno a to s velkým chvatem, neboť měl obavu, že se budu odvolávat, aby nežli se vyřídí odvolání, to bylo na rozkaz Hrubeckého do týdne pryč. Na pomoc donutil Hrubecký také i JZD z Albrechtic, když mají odemne dobytek, že si musí také z mého skladiště něco odvést. Ty to nechtěly ale byly přeci donuceni, tak že ti dva velcí páni a mocní Hrubecký a Eliášek jim přikázali, jeden velký valník na traktor nových prvotřídních prken a fošen ze skladiště, 2 těžké konské vozy, kultivátor a různé nářadí, které musely odvést.

Když předseda JZD z Albrechtic říkal Mrubeckému, co myslíte! vždyť toho Polanskýho úplně zničíte! To nic, žádné slitování jen furt! Tak jako kdybých to byl ukradl. Co jsem se nastaral a našetřil a nyní přijdou takovýto mocipáni a všecko vyraboujou veřejně a odvezou a nic se nestane. Ostatní věci ze skladiště mne JZD z Klouba úplně vyrabovali. Předseda Mrubecký verboval a nutil družstevníky JZD z Klouba, aby šly rabovat Polanskýho na plac, ale tyto nechtěli a nešli. Jenom Janda Karel z čp. 20. (51) z Pohorovic se přihlásil a šel Polanskýho rabovat, kočové a traktoristi.

Zabraly mu tam pět velkých valníků na traktor nových prken, fošen a hranolů. Pod tímto řezivem měl ve skladišti prkenou podlahu s polštáři. Když jim Polanský říkal aspon tu prkenou podlahu mne tady nechte, přichvátil ještě jeden funkcionář Jaroslav Myslivec a rozkazuje! nic! se mu nenechá! to je všecko naše, ačkoliv jim to nikdo nedal. Všecko mne ze skladiště vyřadily, jak stavební hmoty tak i polní nářadí a co se jim všecko hodilo. Ostatní moje věci, mne ze skladiště vyházely na dvůr co se jim nehodily a do skladiště pod střechu si natahali stroje JZD. Jenom to řezivo mělo nejméně 20.000 Kč. ceny mimo toho všeho ostatního.

Na půdě ve skladišti si udělaly sýpku, neboť trámový strop měl dvojité prkený záklop, tak že jim obilí nemohlo propadávat. Rozbité okna v deputátu byly celý rok, tak že kluci si tam dělaly co chtěly a všecko jenom ničily. Opatření proti tomu ničení nepodniklo JZD žádné, neboť oni sami také všecko ničily. Na moje stížnosti nebyl vzat vůbec žádný zřetel. V létě o žních do deputátu ubytovaly vojáky brygaďníky, kteří si musely zandavat okna hadrama. Pravděpodobně jim tam nechtěly asi bydlet, tak že jim JZD muselo zasklít aspon jedny okna, aby jim tam nefoukal vítr. Později pak zasklily okna celá.

Nebylo však na tom dosti, v deputátech v místnostech uvnitř, v zimě klepaly makovoci a přefukovaly mák, tak že ze všech stran, je všecko, všude ničeno. Na to jsem měl na place v garáži starší auto Škodovku z roku 1932, jízdy schopné, dobře uzamčené, které jsem za 5.000 Kč. nechtěl prodat. V roce 1962 malý klucí Myslivců, Louženského a Zbíralovo se do garáže vloupaly, dřevěnou stěnu vylámaly a zdělali se tam díru. Tou dírou tam vlezly a auto úplně zničily. Světla a žárovky kladivem rozbily, elektriku vytrhaly, úplně ho zničily a vykradly, že ani za 5.000 Kč. by se neopravilo.

Já o ničem nevěděl, až lidé kteří šli okolo, mne říkali abych se šel podívat na plac do garáže, jak tam mám rozbité auto. Ihned jsem tam šel a zhrázou jsem se podívil, že je to auto úplně zničené. Podezření jsem na ty kluky Myslivců měl, neboť ty již mne na tom place toho, zničily moc. Hlásil jsem to ná četnické stanici ve Skočicích. Řekl jsem četníkovi na koho mám podezření. Ten na místě u Myslivce vyšetřil tuto věc. Poněvadž tam kluci Myslivce měly nějaké věci ukradené z toho auta, nemohly již zapírat a vyzradily to ještě na ty kluky druhé. To co tam měli musely mne odevzdata já jsem měl na ně podat žalobu u soudu. Podal jsem stížnost u právního zástupce ve Vodňanech, aby podal žalobu na rodiče těch kluků u soudu ve Vodňanech.

Právní zástupce mne říká. To nebude mít asi kladný výsledek, neboť ty rodiče za ty děti nejsou zodpovědní. Spozoroval jsem ihned, že jsou to kluci straníků, že se jim nic nestane ani rodičům. Říkám právnímu zástupci, dle Vaší porady by bylo zbytečné žalobu podávat, když nic nevyhrajem a na konec, ještě soudní výlohy bych musel zaplatit sám. Na to mne právník říká to není, že to nevyhrajem, to vyhrajem, ale budou Vám to muset nahradit, ty děti až dorostou a budou vydělávat. Já mu na to odpovídám: Pane doktore! mne je přes 70 roků. Než ty kluci dorostou, to já již nebudu živ a byla by ta věc zase bez účelná.

Myslívcevo kluci byli tři. Louženskýho jeden a Zbírator také tři. Ty Myslívcevo kluci dali k tomu podnět. Doktor mne na to říká: Já napíši těm rodičům a pohrozím jim, že na ně podáme žalobu, jestli tu škodu nenahradí. Tedy tak to udělal. Myslivec zaslal tři sta korun, Louženský 150 Kč. a Zbírator nic. Že má pět dětí a že platit nemůže. To je malo podáme na ně žalobu. Říkám: Pane doktore! dle Vaší dřívější informace, bylo by to asi všechno zbytečné a na Zbíratorovi si nic nevysoudíme, poněvadž nic nemá a má pět dětí. Proto to radši necháme. Doktor s tím také souhlasil. Poněvadž to auto bylo přihlášeno v provozu a platil jsem z něho dan, musel jsem jej z provozu odhlásit a dostal jsem nařízení, když není provozu schopné, že jej musím přihlásit do šrotu. To jsem udělal.

Přijeli opraváři z Plzně, co bylo ještě k potřebě, všechno, motor a pneumatiky vybraly, tak že zůstala pouze kostra s karosérií. Ty zase mne říkaly, abych přihlásil tu kostru na zberných skladech surovin ve Vodnanech. To jsem také učinil. Ty mne zase říkali: hned pro ní nepojedeš, až se nám to hodí. Již je rok 1965 a ještě se jim to nehodilo a kostra sedí na straně na place stále. Takové jsou v dnešní době poměry práva a spravedlnosti se nikde nedovolá. Ku konci roku 1963, mne na plac nastěhoval do deputátu JZD z Klouba, nějakého brygádníka, který tam byl 14 dní a utekl.

Poněvadž v roce 1963 se sloučilo JZD Kloub s JZD ve Křtětících, kde zůstalo vedení a do Křtětíc také byl přemístěn národní výbor z Klouba a Pohorovic a ve Křtětících je obecní tajemník. Tak to dopracovali ty funkcionáři z JZD z Klouba, s jejich rozumem, že občané z Pohorovic a Klouba, musí chodit když něco potřebují, na MNV do Křtětíc. Tedy již nemohou ani sami o sobě rozhodovat. V roce 1964 v měsíci dubnu, mne zase nastěhovalo JZD ze Křtětíc do deputátu brigádníka Jar. Berana, ženatého traktoristu, se žna malými dětmi. Ačkoliv mají tady bytů dost, je na programu neustále byt Pealnského na place který byl nový a je již celý zničený. Dávají mutam takové lidi, kteří se nemohou nikde uplatnit. Přes zimu do 22 února strátilo se mne na place ze skladiště přes 300 prkýnek, tak že musím nyní dávat pozor, aby mne nebylo ukradeno ještě co tam mám. Nejvíce mne také na budovách a majetku škodí Václav Eliášek čp. 24 (139) z Pohorovic, který když jsem mu to domlouval, mne řekl že mám možnost si na něho stěžovat, poněvadž věděl že se nikde práva a spravedlnosti nedovolám. a při tom dělal velice mosného nafoukaného pána.

Dne 1 listopadu 1966 se odstěhoval Jer. Beran z bytu čp. 34 (46) s jeho rodinou do Křtetic Budínovůn (Hauzerovům) co bydleli její rodiče. Velice rádi jsme se těchto zbavili. Do tohoto byla přikázána předsedou JZD ze Křtetic Jar. Malíkem rodina Fr. Marouška z Klouba, bez souhlasu a uvědomění jeho majitele. Rodina Maroušková se do bytu nastěhovala dne 1 března 1967. Poněvadž byt byl zrunýrovaný, museli si ho upravit, aby se mohli do něho nastěhovat. Až jsem majiteli zadný neplatí. Maroušek Fr. nahlé zemřel, raněn mrtvicí dne 26.6. 1967 v nemocnici ve Volyni a pohřben dne 29.6. 1967 na hřbitově ve Skoricích.

V bytě zůstala Maroušková se svým synem Václavem, který v JZD nepracuje. Maroušková je vdůchodu. Ku konci roku 1967 a počátkem roku 1968 stala se ve vládě a komunistické straně ČSSR změna stávajícího president Ant. Novotný a prvního tajemníka komunistické strany zbaven. Za presidentu byl zvolen bývalý armád. generál Ludvík Svoboda. Prvním tajemníkem zvolen byl Al. Dubček a dalšími vedoucími státníky J. Smrkovský a J. Černík. Touto změnou vlády, změnilo se také i vedení vlády tak, že má být provedena i částečné odškodnění rehabilitací, neprávem a protizákoně poškozených občanů ČSSR. Poněvadž toto protizákoně poškození stahovalo se také na mne, podal jsem si stížnost, ze dne 30 června 1968 na krajskou prokuraturu v Čes. Budějovicích.

Tato to postoupila k vyřízení okresní prokuraturě ze dne 19 srpna 1968 ve Strakonici. Okresní prokurátor J. Dr. J. Zenkl ze Strakonice vše tuto přešetřil, ze dne 2.8. 1968. Obě rozhodnutí jak ONV v Kloubu, tak i ONV ve Vodňanech, považuje protizákoně a podal proti těmto rozhodnutím protest ze dne 28 listopadu 1968. Poněvadž ONV ve Vodňanech, byl převzat ONV ve Strakonici, musel obě dvě z předu uvedené rozhodnutí, ze dne 19 února 1969 zrušit jako protizákoně. Na základě zrušení těchto protizákoně rozhodnutí, jsem podal dne 10.3. 1969, na ONV finanční odbor ve Strakonici vyúčtování, za napravení mne odebrány živý i mrtvý inventář a různé věci v celkovém obnosu 48.280 Kč. a okamžitě vrácení neprávem zabraných budov. Poněvadž toto nezákonné rozhodnutí, bylo učiněno odborem zemědělským VHL a ZL ONV, bylo toto předáno finančním odborem k vyřízení zeměděl. odb. VHL a ZL ONV ve Strakonici, ze dne 24.3. 1969. Ayní asi budeme muset čekat, až vyjde rehabilitní zákon.

Hasičská zbrojnice.

V roce 1950 a 1951 postavila obec Pohorovice na obecní louce u ko-
várny, proti staré hasičské kelně, novou hasičskou zbrojnicí, kterou
jsem jim post. vil. Stará hasičská kelná a ruční stříkačka, již v této
době nevyhovovala, nynějším poměrům. Proto obec Pohorovice koupila
novou motorovou stříkačku a postavila novou zbrojnicí. Zastavěno bylo
také 4 m² špicu zahrady, s dohodou majitele Františka Eliáška, že se
mu dá dvakrát tolik t. j. 8 m² z obecního majetku, při jeho chalupě.

Na zbrojnici plány vyhotovil, stavbu provedl a taktéž i dohodu s
výměnou provedl s Františkem Eliáškem a zaměřil Josef Polanský mis-
tr zednický z Pohorovic. Zbrojnice jest 10 m dl. 6 m široká a věžič-
ka 10 m vysoká jako rozhledna a zařízení na sušení hadic. Hasičský
zbor jest společný s obcí Kloubem, ale hasičské zařízení i stavba
pořizována obcí Pohorovicem a proto jest to majetek obce Pohoro-
vic.

Dole jest místo pro stříkačku a motorové vozidlo, skladiště na
pohoné látky a schodiště do podkrovní, kde jest spolková místnost
pro zbor i kancelář pro obecní záležitosti. Na stavbu této zbroj-
nice, byla poskytnuta pomocná akce. Stavba této zbrojnice stála
192.000 Kč. mimo dovozů, které byli provedeny zdarma, místními ma-
jiteli konských potahů. Podotýká se že v roce 1924 byla post. vena
nová okresní silnice z Pohorovic do Křtětice až ku státní silnici
na Vodňany a v roce 1967 byla s asfaltována.